JAMES PATTERSON

ÖRÜMCEK AĞI

İNKILAP / BESTSELLER

JAMES PATTERSON

ÖRÜMCEK AĞI

(Along Came a Spider)

Türkçesi:
Mehmet HARMANCI

İNKILÂP KİTABEVİ
YAYIN SAN. ve TİC. A.Ş.
Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL

© 1993, James Patterson
Kesim Ajansı aracılığı ile
Türkiye'de yayın hakkı:
© 1996, İnkılâp Kitabevi A.Ş.

İNKILÂP KİTABEVİ A.Ş.
Ankara Cad. No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel : (0212) 514 06 10 - 11
Fax : (0212) 514 06 12

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.'ye aittir.

Kapak:
Ömer Muz

Düzelti:
Çetin Boğa

ISBN975-10-0992-8
96-34-Y-0051 0014

96 97 98 99 00 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı:
ANKA OFSET A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 38
Bağcılar - İSTANBUL

Giriş

Bir Oyun Oynayalım (1932)

New Jersey, Princeton yakınları: Mart, 1932

Charles Lindbergh çiftliği parlak turuncu ışıklarla parıldıyordu. Çiftlik Jersey'in o çamlarla kaplı, karanlık bölgesinde ateşler içindeki bir şatoyu andırmaktaydı. Oğlan ilk zafer anına, ilk avına biraz daha yaklaştıkça sisler arasına girip çıkmaktaydı.

Hava zifiri karanlık, yer çamurlu ve su birikintileriyle doluydu. Çocuk bunu bekliyordu. Hava dahil her şeyi planlamıştı.

Ayağında kırk iki numara erkek işçi ayakkabısı vardı. Ayakkabının burnuna ve arkasına bez ve Philadelphia Inquirer gazetesinden kestiği parçaları sıkıştırmıştı.

Ayak izi bırakmak istiyordu, hem de pek çok iz. Yetişkin bir adamın ayak izlerini. On iki yaşında bir çocuğun değil. İzler Stoutsburg Wertsville karayolundan çiftliğe ve çiftlikten karayoluna gidecekti.

Çocuk büyük evin otuz metre yakınındaki çamlığa erişince titremeye başladı. Ev tahmin ettiği kadar büyüktü: yalnız ikinci katta yedi yatak odası ve dört banyo. Talihli Lindy ile Anne Morrow'un sayfiye evleri. İşten bile değil, diye düşündü.

Çocuk yemek odası penceresine yaklaştı. Şöhret diye bilinen durumla çok ilgileniyordu. Bunu çok düşünürdü. Hemen hemen her an. Şöhret gerçekte nasıl bir şeydi? Nasıl kokardı? Tadı nasıldı? Yakından nasıl görünürdü?

"Dünyanın en popüler ve en ünlü insanı" işte orada masa başında oturuyordu. Charles Lindbergh uzun boylu, zarif, inanılmaz derecede sarı saçlı ve beyaz tenliydi. "Talihli Lindy" gerçekten de herkesten bir baş üstün görünüyordu.

Karısı da öyleydi. Anne Morrow Lindbergh. Karısının kıvırcık ve kara saçları kısa kesilmişti. Saçının karası önünde teni tebeşir beyazlığındaydı. Sofrada mumların ışıkları çevresinde dans ediyor gibiydi.

Her ikisi de iskemlelerinde dimdik oturmuşlardı. Evet, gerçekten üstün bir halleri vardı, sanki Tanrı'nın dünyaya özel ihsanıymışlar gibi. Başlarını dimdik tutmuşlar, yemeklerini zarif hareketlerle yiyorlardı. Çocuk ne yediklerini görmek için uzandı. Kusursuz porselen tabaklarında kuzu pirzolası yiyorlardı.

"Siz zavallılardan çok daha ünlü olacağım ben," diye çocuk fısıldadı. Bunu kendi kendisine söz verdi. Her küçük ayrıntı bin kere düşünülmüştü. Hemen işe koyuldu.

Çocuk, işçilerin garaj yakınlarında bıraktıkları ahşap merdiveni aldı. Merdiveni vücuduna yapıştırıp kütüphane penceresine doğru yürüdü. Sonra sessizce çocuk odasına dayayıp çıktı. Kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

Koridordan gelen ışık bebeğin odasını aydınlatıyordu. Beşiği ve uyuyan prensi gördü. Charles Jr. "Dünyanın en ünlü çocuğu."

Bir yanda hava esintilerini kesmek için hayvan resimli renkli bir paravan vardı.

Çocuk, "Bay Tilki geliyor," diye mırıldanarak pencereyi açtı.

Sonra bir basamak daha çıkıp odaya girdi.

Beşiğin başında durup prense baktı. Babası gibi sarı saçlı, ama şişmandı. Charles Jr. daha yirmi aylıkken şişmanlamıştı.

Çocuk kendini daha fazla kontrol edemedi. Gözlerinden sıcak yaşlar akıyordu. Vücudu öfke ve çaresizlikten titriyordu -ancak titremesine, yaşamının en inanılmaz zevki de karışmıştı.

"Eh, babasının oğlu, haydi bakalım," diye söylendi.

Cebinden lastik bandı olan küçük bir lastik top çıkardı. Bu garip şeyi çocuk tam gözlerini açarken başından geçirdi.

Bebek ağlamaya başlarken çocuk lastik topu tükürükler saçılan ağzına soktu. Sonra eğilip bebek Lindbergh'i kucağına aldı ve merdivenden aşağı indi. Her şey planladığı gibi olmuştu.

Çocuk kucağında değerli yükü olduğu halde çamurlu tarlalardan koşup karanlıkta kayboldu.

Çiftlikten iki mil kadar ilerde şımarık Lindbergh bebeğini toprağa gömdü -diri diri.

Bebek Lindbergh'i kaçıran kendisiydi, Bruno Richard Hauptmann değil. Hepsini kendi başına yapmıştı.

Birinci Bölüm

Maggie Rose ve Shrimpie Goldberg (1992)

BÖLÜM 1

21 ARALIK 1992 sabahı Washington'un Beşinci Sokağındaki evimizin güneş alan sundurmasında tam bir mutluluk tablosu oluşturuyordum. Küçük ve dar odada rutubetli kışlık paltolar, çalışma ayakkabıları ve çocukların kırık dökük oyuncakları vardı. Burası benim evimdi.

Akortu hafifçe bozulmuş piyanomuzda Gershwin çalıyordum. Saat sabahın beşiydi ve içersi bir kasabın buzdolabı kadar soğuktu.

Mutfakta telefon çaldı. Belki de Washington, Virginia ya da Maryland piyangolarından birini kazanmıştım da, gece haber vermeyi unutmuşlardı. Her üç şanssızlık piyangosunu da devamlı olarak alırdım.

Olduğum yerden, "Nana? Sen bakabilir misin?" diye seslendim.

"Seni arıyorlar nasıl olsa. Kendin aç," dedi aksi babaannem. "Benim de kalkmama gerek yok."

Yerde yatan oyuncaklara basmamaya çalışarak mutfağa

girdim. Saat sekiz buçuk olmuştu. Arayan polis ortağım John Sampson'du. Sampson kalkmış olacağımı bilirdi; beni çocuklarımdan daha iyi tanır zaten.

"Günaydın, kara şeker. Kalkmıştın, değil mi?" Başka bir kimlik gerekmezdi. Sampson ile dokuz yaşımızdan beri arkadaştık. Park'ın Köşe Mağazasından öteberi aşırdığımızdan beri. O zamanlar yaşlı Park'ın bizi bir karton sigara için öldüreceğini bilmezdik. Nana'nın olayı duysa Pars'ı bile aratacağını da.

"Eğer kalkmamışsam şimdi kalktım işte," dedim. "İyi birşeyler söyle bana."

"Bir cinayet daha işlendi. Bizimki sanırım. Bizi bekliyorlar. Özgür dünyanın yarısı şimdiden orada."

"Morg arabasını göremeyecek kadar erken," diye mırıldandım. Midemin bulandığını hissediyordum. Günümün böyle başlamasını hiç istemezdim. "Lanet olsun," diye söylendim.

Nana Ana buharları tüten çaydanlıktan başını kaldırıp baktı. Bana, o evin hanımefendisi bakışlarından birini göndermişti. Yetmiş dokuz yaşında hâla gönüllü çalıştığı okula gitmek için giyinmişti bile. Sampson günün ilk cinayetlerinin kanlı ayrıntılarını vermeye devam ediyordu.

"Bu evde oturmak istiyorsan lütfen küfür etme, Alex," deni Nana.

"On dakika sonra oradayım," dedim Sampson'a. "Bu ev benimdir," dedim Nana'ya.

Bu korkunç haberi sanki ilk kez duyuyormuş gibi homurdandı.

"Langley Terrace'ta berbat bir cinayet daha işlenmiş," dedim.

"Çok kötü," dedi Nana Ana. Yumuşak kahverengi gözlerini gözlerime dikti. Beyaz saçları oturma odasındaki iskem-

lelerin arkalarına geçirdiği beyaz kılıfları andırıyordu. "İşte politikacıların bu hale getirdiği kent. Alex, kimi zaman buradan taşınsak diye düşünüyorum," dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünmüyor değilim. Ama herhalde dayanacağız sanırım."

"Evet, biz kara insanlar her dayanmışızdır. Hep sessizce ıstırap çekeriz bizler."

"Her zaman sessizce değil," dedim.

Eski Harris tüvit ceketimi giymeye karar vermiştim. Cinayet günüydü ve beyazlarla görüşecektim. Spor ceketin üzerine Georgetown kabanını geçirdim. Böylesi mahalleye daha uygundu.

Yatağımın yanında Maria Cross'un fotoğrafı duruyordu. Karım üç yıl önce silahlı bir çatışmada öldürülmüştü. Güneydoğudaki pek çok cinayet gibi o da çözülmüş değildi.

Mutfak kapısından çıkarken babaannemi öptüm. Sekiz yaşımdan beri öyle yapardım. Birbirimizi bir daha görmeme olasılığına karşı veda da ederiz. Nana Anne beni eline alıp da adam etmeye çalışmaya karar verdiği otuz yıl öncesinden beri bu hep böyledir.

Adam etmedi ama psikolojide doktora yapmış ve Washington gettolarında yaşayıp çalışan bir cinayet detektifi yaptı.

BÖLÜM 2

BEN RESMEN Detektif Şef Yardımcısıyım ki, Shakespeare ve Bay Faulkner'in gayet güzel söyledikleri gibi bu hiçbir şey ifade etmeyen tumturaklı sözlerdir. Bu unvanla Washington Emniyet Müdürlüğü'nde altıncı yedinci kişi olmam gerekir. Ama değilim. Ancak cinayet yerlerinde insanlar benim gelmemi de beklerler.

Benning Caddesi 41-15 numaranın önünde üç tane Washington Metropolitan polis arabası rastgele park edilmişti. Camları boyalı bir adli tıp kamyoneti ve yan tarafında MORG yazan ambülans da oradaydı.

Cinayet evi önünde iki de itfaiye arabası vardı. Mahallenin çoğunluğu erkek olan meraklıları çevrede toplanmışlardı. Pijamaları ve gecelikleri üzerlerine mantoları atılmış, saçları mavi ve pembe bigudili yaşlıca kadınlar kapılarının önünde titremekteydiler.

Karayipler mavisine boyalı ahşap ev olduğu yerde çökecek gibiydi. Kapı önünde sanki terk edilmiş gibi duran, kırık camı selobantla yapıştırılmış yaşlı bir Chevette duruyordu.

"Boş ver," dedi Sampson. "Gidip yatalım haydi. Bunun

neye benzediği şimdi aklıma geldi. Son günlerde bu işten nefret etmeye başladım."

"Bense cinayete bayılırım," diye sırıttım. "Bak. Plastik elbisesiyle adli tıp doktoru da gelmiş. Cinayet laboratuvarı çocukları da burada. Ya şu gelen kim dersin?"

Biz eve yaklaşırken kürk yakalı lacivert bir parka giymiş beyaz bir çavuş yanımıza geldi. Isınmak için her iki elini de ceplerine sokmuştu.

"Sampson? Ve, Detektif Cross, değil mi?" Çavuş bazı insanların uçakta kulaklarını açmaya çalışırken yaptıkları gibi alt çenesini sağa sola oynattı. Kim olduğumuzu çok iyi bilirdi.

"Ne var?" diye sordu Sampson.

"Kıdemli Detektif Sampson," dedim ben. "Ben de Şef Yardımcısı Cross'um."

Çavuş göbekli bir İrlandalı tipti, İç Savaş'tan kalmış olmasına hiç şaşmazdım. Suratı yağmurda kalmış düğün pastasına benziyordu. Benim tüvit ceket takımımdan anlayacak biri gibi görünmüyordu.

"Herkes donuyor," dedi çavuş. "Olan bu işte."

Sampson ile ben St. Anthony'nin yanındaki jimnastikhanede çalışırız ve toplam kilomuz iki yüz elliye varmıştır. İstersek insanı korkutabiliriz. Bizim işimizde bu zaman zaman gerekli olur.

Ben bir seksen yediyim. John iki metreye yaklaşmıştır ve hâlâ da uzamaktadır. Gözünde hep Wayfarer güneş gözlükleri vardır. Çok iri ve iki John olabileceği için bazıları kendisine, "John-John," derler.

Çavuşun yanından geçip cinayetin işlendiği eve doğru yürüdük. İçerde üniformalı birkaç polis vardı. Heyecanlı bir komşu karakola saat dört buçuk civarında telefon etmişti. Ortalıkta bir hırsızın dolaştığını sanmıştı. Kadında gece siniri vardı. Bu mahallede normaldir bu.

İki üniformalı polis içerde üç ceset bulmuşlardı. Telefon edip bildirdiklerinde Özel Soruşturma Ekibi (ÖSE)yi beklemeleri söylenmişti. Ekip emniyette çok daha iyi yerlere layık sekiz zenci polisten oluşur.

Mutfağın dış kapısı aralıktı. Her evin kapısının açılıp kapandığında kendine özgü bir sesleri vardır. Bu da yaşlı bir adam gibi inliyordu.

Evin içi zifiri karanlıktı. Ürkütücü. Açık kapıdan içeri rüzgar eserken içerde bir takırtı duydum.

Üniformalılardan biri arkamdan, "Işıkları yakmadık, efendim," dedi. "Siz Dr. Cross'sunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Geldiğinizde mutfak kapısı açık mıydı?" diye memura döndüm. Beyazdı, bebek gibi yüzünü saklamak için küçük bir bıyık bırakmıştı. Yirmi üç, yirmi dört yaşlarında olmalıydı ve o sabah çok korktuğu anlaşılıyordu. Onu suçlayamazdım.

"Hayır. Kapı zorla açılmış değildi. Kilitlenmemişti."

Çok heyecanlıydı. "İçersi berbat, efendim. Bir aile."

Memurlardan biri güçlü el fenerini yaktı, mutfağa baktık.

Ucuz bir formika kahvaltı masasıyla, limon yeşili plastik kaplı iskemleler. Duvarlardan birinde siyah bir Bart Simpson saati. People's eczanelerinin hepsinin vitrinlerinde bulunan cinsten. Lizol ve yanık yağ kokusu birleşimi insanın burnuna bir garip gelse de, hiç de kötü değildi. Cinayet olaylarında çok daha berbat kokular da olabilir.

Sampson ile ben birkaç saat önce katilin gördüklerini görmeye çalışarak duraksadık.

"Tam şuradaydı," dedim. "Mutfaktan girdi. Bizim durduğumuz yerdeydi."

"Öyle konuşma, Alex," dedi Sampson. "Beni ürkütüyorsun."

Bu işi kaç kere yapmış olursanız olun, doğrusu hiç alışa-

mazsınız. İçeri girmek istemezsiniz. Yaşamınızda daha fazla karabasan görmek istemezsiniz artık.

Bıyıklı polis, "Yukardalar," dedi. Kurbanların kimliklerini söyledi sonra. Sanders ailesi. İki kadın ve küçük bir oğlan.

Kısa boylu, iri yapılı bir siyah olan ortağı henüz ağzını açmamıştı. Adı Butchie Dykes'dı. Karakolda görmüş olduğum duygulu bir genç polisti.

Dördümüz ölüm evine birden girdik. Hepimiz derin birer soluk almıştık. Sampson omzumu okşadı. Çocuk cinayetlerinin beni sarstığını bilirdi.

Üç ceset üst kattaki ön yatak odasındaydı.

Anne Jean "Poo" Sanders otuz iki yaşındaydı. Ölümde bile korkunçtu yüzü. İri kahverengi gözleri, çıkık elmacık kemikleri, daha şimdiden morarmış dolgun dudakları vardı. Ağzı bir çığlıkla açık kalmıştı.

Poo'nun kızı Suzette Sanders bu dünyada on dört yaşındaydı. Sadece genç bir kızdı ama annesinden güzeldi. Örgülü saçlarında mor bir kurdele, yaşından daha büyük olduğunu kanıtlamak için de burnunda küçük bir burun küpesi vardı. Suzette'in ağzına lacivert bir don çorap tıkılmıştı.

Üç yaşındaki oğlan Mustaf Sanders yüzüstü yatıyordu, yanakları gözyaşından lekelenmiş gibiydi. Üstünde benim çocuklarımın giydiği türden bir "torba pijama" vardı.

Nana Ana'nın dediği gibi, burası kentin, birinin kötü olmasına göz yumduğu bir bölümüydü. Ana kız pirinç taklidi karyolanın demirlerine bağlanmışlardı. Saten iç çamaşırı, kırmızı dantel çoraplar ve çiçekli çarşaflarla.

Cebimden ses alma cihazımı çıkartıp ilk gözlemlerimi kaydettim. "Cinayet numaraları: C 234, 914 ila 916. Bir anne, genç kızı, küçük oğlan çocuğu. Kadınlar çok keskin bir şeyle parçalanmışlar. Bir ustura olabilir. Göğüsleri kesilmiş. Göğüsler ortada yok. Kadınların bacak araları traşlı. Pato-

logların 'öfke belirtisi' dedikleri türden bıçak yaraları. Kan. Ana kızın fahişe olduklarını sanıyorum. İkisini de görmüşlüğüm var."

Sesim çok alçaktı. Daha sonra her şeyi anlayabilecek miydim bilemiyordum.

"Küçük çocuğun cesedi bir yana fırlatılmış gibi. Mustaf Sanders'in üzerinde ayı resimli eski bir pijama var." Çocuğun bana dönük cansız gözlerine bakarken üzülmekten kendimi alamıyordum. Kafamın içinde gürültüler vardı. Kalbim sancıyordu. Zavallı Mustaf.

"Kadın ya da erkek, katilin çocuğu öldürmek istediğine inanmıyorum," dedim Sampson'a.

"Şey." Sampson başını salladı. "Şey, Alex. Bu hafta başında Condon Terrace işini yapan Şey."

BÖLÜM 3

MAGGIE ROSE DUNNE üç dört yaşından beri insanları kendisine baktırırdı. Dokuz yaşındayken herkesin kendisine sanki Kırmızı Başlıklı Kız ya da Kız Frankenstein'mış gibi bakmasına, özel ilgi görmeye alışmıştı.

O sabah bilmiyordu ama yine gözetleniyordu. Ancak bu kere bunu bilmiş olması önemliydi.

Maggie Rose Georgetown'da Washington Gündüz Okulu'nda diğer yüz otuz öğrenci arasına karışmaya çalışıyordu. O anda hepsi bir ağızdan şarkı söylemekteydiler.

Maggie Rose'un, her ne kadar kendisi çok istese de diğer çocuklar arasına karışıp onlardan biri olması çok güçtü. Ne de olsa Katherine Rose'un dokuz yaşındaki kızıydı o. Maggie alışveriş merkezindeki video kasetçilerinin önünden geçerken mutlaka annesinin bir resmini görürdü. Onun filmleri iki gecede bir televizyondaydı. Annesi pek çok kere Oscar'a aday olmuştu.

İşte bütün bunların yüzünden Maggie Rose çoğunlukla

göze çarpmamak için uğraşırdı. O sabah üzerinde ön ve arkasının stratejik yerlerinde delikler olan bir Fido Dido tişörtü, buruşuk bir Guess blucini, ayağında yine Fido çoraplarıyla eski pembe Reebok'ları vardı. Okula gitmeden uzun sarı saçlarını yıkamamıştı.

Onun bu kılığını gören annesinin gözleri yuvalarından fırlamış, ama yine de okula gitmesine izin vermişti. Annesi Maggie'nin ne gibi güçlüklerle yaşamak zorunda olduğunu bilirdi.

Toplantı salonundaki bir ila altıncı sınıf çocukları Tracy Chapman'ın "Fast Car"ını okuyorlardı. Bayan Kaminsky folk/rock parçasını salonun parlak siyah Steinway'inde çalmadan önce mesajını açıklamaya çalışmıştı.

"Massachusets'li genç bir siyahın olan bu duygulu parça dünyanın en zengin ülkesinde yoksul olmayı, 1990'lı yıllarda siyah olmayı anlatmaktadır."

Ufak tefek, çubuk kadar ince görsel sanatlar öğretmeni hep böyle yoğun duyguluydu. İyi bir öğretmenin görevinin sadece bir şey öğretmek değil, ikna etmek, prestijli Gündüz Okulu'nun genç zihinlerine biçim vermek olduğuna inanırdı.

Çocuklar Bayan Kaminsky'yi sevdikleri için yoksulların ve yoksunların çektiklerini hayal etmeye çalıştılar. Ancak okulun yıllığı on iki bin dolar olduğundan bunun için hayallerini epey zorlamaları gerekirdi.

Bayan K ve piyanosuyla birlikte, "Senin hızlı bir araban var," diye şarkıyı okudular.

"Ve benim de bizi buradan kurtaracak bir planım var."

Maggie "Fast Car"ı söylerken gerçekten öyle yoksul olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye çalıştı. Washington sokaklarında soğukta yatan insanları görmüştü. Eğer kendini zorlarsa Georgetown'da ve Dupont Meydanı'ndaki korkunç sahneleri gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Özellikle her trafik ışığında arabanızın camını silen o paçavralar içindeki insanları. Annesi onlara her zaman birkaç dolar verirdi. Dilencilerden bazıları annesini tanırlar ve sevinçten çıldıracak gibi olurlardı. Sanki mutluymuşlar gibi gülümserlerdi. Katherine Rose da onlara hoş bir şeyler söylerdi.

"Hızlı bir araban var," diye Maggie Rose şarkıya devam etti.

"Ama bizi uçuracak kadar hızlı mı?"

"Bir karar vermeliyiz."

"Ya bu gece gideriz ya da böyle yaşar ve ölürüz."

Şarkı, salondaki bütün çocukların alkışlarıyla sona erdi. Bayan Kaminsky piyanosunun önünde durup garip bir şekilde eğilerek çocuklara teşekkür etti.

Michael Goldberg, "Güç iş," diye mırıldandı. Yanında duran Michael, Washington'a bir yıl önce ana babasıyla Los Angeles'ten gelen Maggie Rose'un en iyi arkadaşıydı.

Michael alay ediyordu kuşkusuz. Her zaman olduğu gibi. Kendisi kadar zeki olmayan -ki, bu özgür dünyadaki herkes demekti- insanlara karşı Doğu Kıyısı tavrıydı bu.

Maggie, Michael Goldberg'in gerçek bir dâhi olduğunu bilirdi. Eline geçen her şeyi okurdu; hep bir şeyler yapardı; eğer birinden hoşlanmışsa ona karşı hep komikti. Ama ne iriydi ne de fazla güçlü. Kendisine o yüzden "Shrimpie" (Karides) adı takılmıştı.

Maggie ile Michael okula çoğunlukla birlikte gelirlerdi. O sabah da gerçek bir Gizli Servis arabasıyla gelmişlerdi. Michael'in babası maliye bakanıydı. Washington Gündüz'de kimse sadece "normal" değildi. Herkes şöyle ya da böyle uyum sağlamaya çalışırdı.

Çocuklar sabah toplantısından çıkarlarken her birine okuldan sonra kendisini kimin alacağı soruldu. Washington Gündüz'de güvenlik çok önemliydi.

"Bay Devine ve..." diye Maggie salonun kapısında duran öğretmene söylemeye çalıştı. Öğretmenin adı Bay Guestier'di ve okulda Fransızca, Rusça ve Çince öğretirdi. Lakabı "Le Pric"ti.

"Ve Jolly Chollie Chakely," diye Michael Goldberg kızın sözünü tamamladı. "Özel Servis On Dokuz Numara. Lincoln araba. Plaka numarası Sc-59. Kuzey kapısında. Pelham Binası. Kolombiya karteli babamı tehdit ettiği için ekip bana tahsis edildi. Au revoir, mon professeur."

Okul defterine 21 Aralık gününe de öyle yazıldı: M. Golberg ve M.R. Dunne -Gizli Servis arabası. Kuzey kapısı, Pelham Binası. Saat üç."

Michael Goldberg Maggie Rose'u dürtükledi. "Yürü bakalım, Dido. Hızlı arabam var. Oh oh oh. Ve bizi buradan kurtaracak bir planım."

Maggie, bundan hoşlanmamak olanaksız, diye düşündü. Ona Shrimpie Goldberg'den başka kim Dido derdi ki?

İki arkadaş toplantı salonundan çıkarlarken gözetleniyorlardı. İkisi de normalin dışında bir şey fark etmemişlerdi. Etmeleri de beklenmiyordu zaten. Bütün plan bunun üzerine kurulmuştu.

BÖLÜM 4

BAYAN VIVIAN KIM o sabah Washington Gündüz Okulu'ndaki dersinde sabah saat dokuzda Watergate'i canlandırmaya karar verdi. Bunu asla unutamayacaktı.

Vivian Kim akıllı, güzel ve derslerine canlılık veren bir tarih öğretmeniydi. Öğrenciler onun derslerine seve seve girerlerdi. Bayan Kim haftada iki kere tarihi bir olayı canlandırırdı. Kimi zaman çocukların bir olayı hazırlamalarını isterdi. Çocuklar bu işte gayet başarılı olmuşlardı ve Bayan Kim dersinin sıkıcı olmadığını söyleyebilirdi.

Vivian Kim o sabah Watergate'i seçmişti. Maggie Rose Dunne ve Michael Goldberg de kadının üçüncü sınıfındaydılar. Sınıf gözetleniyordu.

Vivian Kim sırasıyla General Haig'i, H.R. Haldeman'ı, Henry Kissinger'i, G. Gordon Liddy'yi, Başkan Nixon'u, John ve Martha Mitchell'i oynadı. İyi taklit yeteneği olduğu için doğrusu hepsini çok iyi canlandırmıştı.

Bayan Kim öğrencilerine, "Başkan Nixon televizyonda

yıllık konuşmasında tüm ulusa hitap etti," dedi. "Çoğumuz onun yalan söylediğini hissetmiştik. Yüksek düzey bir devlet yetkilisi yalan söylerse korkunç bir suç işlemiş olur. Biz o adamın sözüne ve dürüstlüğüne inanarak kendisine güvendik."

"Yuuh!" diye bir iki çocuk derse katıldılar. Vivian Kim mantık içinde kalmak üzere bu tür katılımları desteklerdi.

"Çok doğru," dedi. "Her neyse, Bay Nixon tarihimizin bu anında sizin ve benim gibi insanlardan oluşan ulusumuzun önünde durdu." Vivian Kim konuşma kürsüsündeymiş gibi davranarak Richard Nixon rolüne girdi.

Başını iki yana sallayıp yüzüne asık bir ifade verdi. "Şunu bilmenizi isterim ki... Amerikan halkının beni getirdiği bu görevden çekip gitmeye hiç niyetim yok."

Yirmi dört öğrencili sınıfta çıt çıkmıyordu. Öğretmen bir an için çocukların tüm dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Çok kısa da olsa bir öğretmenin nirvanasıydı bu. Çok hoş, diye düşündü Vivian Kim.

Sınıfın kapısının camında bir tıklama sesi işitildi. Tılsımlı an birden bozuluvermişti.

"Evet? Kim o?" diye seslendi öğretmen.

Cilalı maun ağacı ve camdan yapılma kapı yavaş yavaş açıldı. Çocuklardan biri Elm Sokağında Kabus filminin müziğini mırıldandı. Bay Soneji hemen hemen utanarak içeri girdi. Çocukların hepsinin yüzü bir anda aydınlandı.

"Evde kimse yok mu?" dedi Bay Soneji incecik sesiyle. Çocuklar kahkahayı bastılar. "Oh! Herkes evdeymiş," dedi adam.

Gary Soneji matematikle Vivian Kim'in dersinden bile daha popüler olan bilgisayar dersi verirdi. Sarkık bıyıklı, İngiliz öğrenci gözlüklü, saçları epeyce seyrelmiş bir adamdı. Sinema artistine benzemezse de, okulun en popüler öğretmeniydi. İyi bir öğretmen olmasının yanısıra Nintendo video oyunlarının da büyük ustasıydı.

Popülerliği ve bilgisayar büyücüsü olması kendisine "Bay Chips" lakabını kazandırmıştı.

Bay Soneji birkaç çocuğu adlarıyla selamlayarak Bayan Kim'in masasına doğru yürüdü.

İki öğretmen alçak sesle konuşmaya başladılar. Bayan Kim'in sırtı sınıfa dönüktü. Sürekli başını sallıyor, fazla konuşmuyordu. Bir seksenden uzun olan adamın yanında cüce gibi kalıyordu.

Bayan Kim sonunda çocuklara döndü. "Maggie Rose ve Michael Goldberg. Lütfen buraya gelin. Eşyalarınızı da alın."

İki çocuk birbirlerine baktılar. Neler oluyordu? Eşyalarını toplayıp sınıfın önüne yürüdüler. Diğerleri fısıldaşmaya, hatta yüksek sesle konuşmaya başladılar.

"Kesin!" diye seslendi Bayan Kim. "Teneffüste değilsiniz. Lütfen, burada yaşamak için kabul ettiğimiz kurallara uyalım."

Bay Soneji yanına gelen iki çocukla konuşmak için eğildi. Shrimpie, Goldberg Maggie Rose'dan en az on santim daha kısaydı.

"Bir sorun var ama kaygılanacak bir şey değil. Her şey yolunda. Küçük bir pürüz sadece."

"Neymiş bu pürüz?" diye Michael Goldberg başını salladı.

Maggie Rose henüz bir şey söylememişti. Her nedense korkmaya başlamıştı. Bir şey olmuştu. Bir aksilik vardı. Bunu midesinin düğümlenmesinde hissediyordu.

Bayan Kim, "Gizli Servis'ten bir telefon gelmiş," dedi. "Bir tehdit almışlar. Sen ve Maggie hakkında. Herhalde manyağın birinin işidir. Ama biz bir önlem olarak sizi evinize göndereceğiz. Sadece bir güvenlik önlemi olarak. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Bay Soneji pek inandırıcı olmasa da, "Herhalde ikiniz de yemekten önce dönersiniz," dedi.

"Nasıl bir tehdit?" diye Maggie Rose Bay Soneji'ye sordu. "Michael'in babasına mı? Yoksa tehdit edilen annem mi?"

Bay Soneji Maggie'nin kolunu okşadı. Özel okulun öğretmenleri zaman zaman çocukların ne kadar büyümüş olduklarına şaşarlardı.

"Arasıra gelen tehditlerden biri. Sadece laf. Dikkatleri üzerine çekmek isteyen sersemin biridir herhalde." Bay Soneji yüzünü abartılı bir şekilde çarpıttı. Gerektiğinden fazla telaş göstermemiş, çocukların kendilerini güvenlikte hissetmelerini sağlamıştı.

"O zaman neden ta Potomac'a kadar gidiyoruz?" diye Michael Goldberg minyatür bir avukat gibi jestlerle sordu. Ünlü babası bakanın bir karikatürü gibiydi.

"Güvenlikte olmak için. Tamam mı? Yeteri kadar konuştuk sanırım. Seninle tartışmaya girecek değilim, Michael. Yola çıkmaya hazır mıyız?" Bay Soneji'nin sesi yumuşak ama kesindi.

"Hayır." Michael başını sallayıp kaşlarını çatmaya devam etti. "Ciddi konuşuyorum, Bay Soneji. Bu doğru değil. Neden Gizli Servis gelip okul sona erene kadar burada beklemiyor?"

"Öyle yapmak istemiyorlar. Kuralları yapan ben değilim."

"Hazırız sanırım," dedi Maggie. "Haydi, Michael. Bırak şu tartışmayı. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ev ödevlerinizi ben gönderirim," dedi Bayan Kim.

Maggie Rose ile Michael gülmeye başladılar. Bir ağızdan, "Teşekkür ederiz, Bayan Kim!" dediler. Her duruma uygun bir şaka yapmakta Bayan Kim'in üstüne kimse yoktu doğrusu.

Sınıfın dışındaki koridor boş ve çok sessizdi. Okul binasından çıktıklarını gören sadece Emmett Everett adındaki siyah bir hademe oldu.

Bay Everett süpürgesine dayanarak Bay Soneji ile iki çocuğun uzun koridorun sonuna kadar yürümelerini izledi. Onları bir arada en son gören o olacaktı.

Bay Soneji çocukları idare binasıyla spor salonu boyunca uzanan karaağaç ve meşelerin ucunda park etmiş olan son model mavi bir kamyonete götürdü. Salondan basketbol topunun yere çarptıkça çıkan sesi geliyordu.

"İkiniz de arkaya geçin. Tamam, oldu işte," dedi öğretmen çocukları kamyonetin arkasına bindirirken. Gözlüğü burnunun ucuna kayıp duruyordu. Sonunda onu da çıkardı.

"Bizi eve mi götürüyorsunuz?" diye sordu Michael.

"Mercedes olmadığını biliyorum, ama idare eder. Telefonda aldığım talimatı uyguluyorum. Bay Chakely adında biriyle konuştum."

"Jolly Chollie." Michael'in Gizli Servis ajanına taktığı addı bu.

Bay Soneji de mavi kamyonetin arkasına bindi. Kapıyı çekip kapattı.

"Bir dakika. Sizlere bir yer açayım."

Öğretmen kamyonetin ön tarafındaki karton kutuların arasına girdi. İçersi karmakarışıktı. Okuldaki düzenli matematik öğretmenin tam antiteziydi sanki. "Sizler oturun, çocuklar." Konuşurken bir yandan da kutular arasında bir şey arıyordu.

Gary Soneji döndüğünde yüzünde insanı ürküten lastik bir maske vardı. Elinde de madeni bir alet tutuyordu. Minyatür bir yangın söndürücüsüne benziyorsa da çok daha yüksek teknolojiliydi.

Maggie Rose sesini yükselterek, "Bay Soneji? Bay Soneji!" diye bağırdı. Ellerini yüzüne kaldırdı. "Bizi korkutuyorsunuz. Yapmayın lütfen."

Soneji küçük madeni hortumu çocuklara doğrultmuştu. Bir adım öne çıktı. Lastik tabanlı ayakkabılarını iyice yere bastırdı.

"Nedir o?" diye sordu Michael.

"Doğrusu bilmiyorum. Çocuk dâhi bir de sen kokla bakalım."

Soneji kloroformu fışkırtan düğmeye bastı. Parmağını düğmeden tam on saniye ayırmadı. Çocuklar kamyonetin arka koltuğuna yığıldılar.

"Tamam, parlak ışıklar artık sönebilir," dedi Bay Soneji yumuşacık bir sesle. "Artık gerçeği kimse bilemeyecek." İşin güzel yanı da buydu. Gerçeği kimse bilemeyecekti.

Soneji öne geçip kamyoneti hareket ettirdi. Otoparktan çıkarken The Who'nun "Magic Bus" parçasını söylüyordu. Bugün keyfi yerindeydi. Başka şeylerin yanısıra Amerika'nın ilk dizi çocuk kaçıranı olmayı planlıyordu.

BÖLÜM 5

SANDERSLERİN evindeyken saat on bire çeyrek kala "acil" bir çağrı aldım.

Basınla on dakika geçirmiştim. Gazetecilerden bazıları dostlarımdı. Ben basının sevdiği bir polistim. Washington Post'un Pazar magazin ekinde hakkımda yazı bile çıkmıştı. Şimdi de yine Washington'daki siyahlar arasındaki cinayet oranından söz etmiştim. Bu yıl başkentte beş yüze yakın cinayet işlenmişti. Kurbanlardan sadece on sekizi beyazdı. Bir iki muhabir bunu gerçekten not bile almışlardı. Eh, bu da ilerleme sayılırdı.

ÖSE detektifi Rakeem Powell'den telefonu aldım. Elimde herhalde Mustaf'ın olan bir beyzbol topu vardı. Top bana garip bir duygu veriyordu. Böylesine güzel bir çocuk neden öldürülürdü ki? Buna bir yanıt bulamıyordum. En azından şimdilik.

Rakeem kaşlarını çattı. "Şef arıyor. Telaşlı."

"Ben Cross," dedim Sanderslerin telefonuna. Başım hâlâ dönüyordu. Bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyordum.

Telefonun ağızlığı ucuz parfüm kokuyordu. Poo'nun ya da Suzette'in, ya da her ikisinin de parfümü. Telefonun ya-

nındaki masada kalp biçimli bir çerçevede Mustaf'ın fotoğrafları vardı. Kendi iki çocuğumu düşündüm.

"Detektif Şefi Pittman konuşuyor. Orada durum nedir?"

"Bir dizi cinayet işleyen katille karşı karşıyayız sanırım. Anne, kız ve küçük bir oğlan. Bir haftada ikinci aile. Evde elektrik kesilmişti. Karanlıkta çalışmayı seven biri." Pittman'a bir iki kanlı ayrıntı verdim. Bu kadarı genelde onun için yeterliydi. Bu işte beni yalnız bırakacaktı. Güneydoğu'daki cinayetlerin büyük planda yeri yoktur.

Bir duraklama oldu. Televizyon odasında Sanderslerin Noel ağacını görüyordum. Ucuz süslerle bezenmişti. En tepede evde yapılma parlak yaldızlı kağıttan bir melek vardı.

"Ben bir uyuşturucu satıcısıyla iki fahişenin öldürüldüğünü duymuştum," dedi Şef.

"Doğru değil," dedim. "Güzel bir de Noel ağaçları var."

"Elbette. Benimle dalga geçme, Alex. Bugün olmaz. Hele şimdi asla olmaz."

Eğer beni kızdırmayı istiyorsa başarmıştı doğrusu. "Kurbanlardan biri pijamalı, üç yaşında pijamalı bir oğlan," dedim. "Uyuşturucu satıcısı o olabilir. Araştırırım."

Bunu söylememeliydim. Söylememem gereken çok şey vardı. Son zamanlarda patlayacak gibiydim. Son zamanlarda dediğim, son üç dört yılda yani.

"Sen ve John Sampson hemen Washington Gündüz Okulu'na gideceksiniz," dedi Pittman. "Orada kıyamet kopmuş. Çok ciddiyim."

"Ben de ciddiyim," dedim detektif şefine. Sesimi yükseltmemeye çalıştım. "Bunun bir imza meraklısı katil olduğuna eminim. Burası berbat. İnsanlar sokaklarda ağlıyorlar. Üstelik Noel de geldi sayılır."

Şef Pittman bizim Georgetown'daki okula gelmemizi emretti yine. Kıyamet kopuyor deyip duruyordu.

Washington Gündüz'e gitmeden önce bizim bölümdeki dizi cinayet kısmına, sonra FBI'ın Quantico üssündeki "süper birim"e telefon ettim. FBI'da bilinen tüm dizi cinayetler, pskiyatrik profiller, cinayet yöntemleri ve bilinmeyen daha pek çok ayrıntı bilgisayarlarda kayıtlıdır. Ben yaş, cinsiyet ve cesede verilen zarar uyumlulularını arıyordum.

Teknik heyetten biri Sanderslerin evinden çıkarken bana imzalamam için bir rapor uzattı.

BÖLÜM 6

ÖZEL OKUL çevreleri Sampson ve benim için hep biraz ürkütücü olmuştur. Bu Güneydoğu mahallelerinin okullarından ve insanlarından çok farklı bir ortamdır.

Washington Gündüz Okulu'nun holündeki birkaç siyahın ikisiydik biz. Okulda diplomat çocukları olan Afrikalıların olduğunu duymuştum ama hiç birini görmedim. Görebildiğim sadece şaşkına dönmüş öğretmen, öğrenci, ana baba ve polis grupları oldu. Okulun bahçesinde ve holünde insanlar ağlıyorlardı.

Washington'un en prestijli özel okullarından birinden iki küçük çocuk kaçırılmıştı. Bunun herkes için çok acıklı bir gün olduğunu anlıyordum. Kendi kendime, burada kes ve işini yap, dedim.

Biz polis işine devam ettik. Hissettiğimiz öfkeyi bastırmaya çalışıyorduk ama bu hiç de kolay değildi. Hep Mustaf Sanders'in o küçük kederli gözlerini görüyordum. Üniformalı bir memur bize müdürün odasında beklenildiğimizi söyle-

di. Detektif Şefi Pittman bizi orada bekliyordu.

"Sakin ol," dedi Sampson. "Kavgayı başka güne bırak."

George Pittman genelde iş başındayken lacivert veya gri bir takım elbise giyerdi. İnce çizgili gömleklerden ve çizgili gümüş rengi ve lacivert kravatlardan hoşlanırdı. Kır saçları mermiyi andıran kafasında sıkı bir miğfermiş gibi taranmış olurdu. Kendisine Şef, Patronların Patronu, İl Duçe denirdi.

Detektif Şefi Pittman'la sıkıntımın ne zaman başladığını bildiğimi sanıyorum. Washington Post'un Pazar ekinde hakkımda o yazı çıktığından beri. Yazıda benim psikolog olduğum ama Washington'da Cinayet Masası'nda çalıştığım belirtiliyordu. Muhabire neden kentin Güney Doğu'sunda oturmaya devam ettiğimi anlatmıştım. "Yaşadığım yerden memnunum. Orada kimse beni kendi evimden atamaz."

Aslında Şef Pittman'la dairedeki başkalarını kızdıran şey yazının başlığıydı sanırım. Genç gazeteci yazıyı hazırlarken babaannemle de konuşmuştu. Nana, zamanında İngilizce öğretmeniydi ve muhabir de buna çok takılmıştı. Nana adama siyahların temelde gelenekçi oldukları için Güney'de dini, ahlakı ve hatta terbiyeyi en son terk edecek insanlar olacaklarını söylemişti. Benim de Kuzey Carolina'da doğmakla gerçek bir Güneyli olduğumu ilave etmişti.

Yazının fotoğrafımın üstündeki başlığı "Son Güneyli Beyefendi" idi. Makale bizim dairede epey büyük sorunlara yol açmıştı. Şef Pittman özellikle kendini hakarete uğramış hissediyordu. Her ne kadar kanıtlıyamıyorsam da, yazının gazeteye belediye başkanlığından birinin girişimiyle konulduğunu sanıyordum.

Müdürün kapısını tıklattım ve Sampson'la içeri girdik. Ağzımı açamadan Pittman elini kaldırdı. "Cross, söyleyeceklerimi dinle," dedi yanımıza gelirken. "Bu okulda büyük bir kaçırma olayı..."

"Çok kötü," dedim. "Ama ne yazık ki, Condon Terrace ve Langley mahallelerine de bir katil uğradı. İki kere vurdu ve şimdiden altı ölü var. Sampson ile ben o olayın en kıdemli kişileriyiz. Daha doğrusu bizden başkası yok."

"Condon ve Langley işini biliyorum. Gerekeni yapıp oraya başkalarını gönderdim."

"İki siyah kadının bu sabah memeleri kesilmiş. Yatakta bağlı oldukları yerde bacak araları traş edilmiş. Bunu da biliyor muydun?" diye sordum. "Üç yaşında bir çocuk öldürülmüş. Hem de üzerinde pijamasıyla." Yine bağırıyordum. Sampson'a bakınca başını salladığını gördüm.

Bir grup öğretmen bizden yana baktılar. Onların yararına, "İki siyah kadının memeleri kesilmiş," diye tekrarladım. "Bu sabah kentte biri cebinde kadın memeleriyle dolaşıyor."

Şef Pittman müdürün iç odasını işaret etti. İkimizin oraya girmesini istiyordu. Ben başımı salladım. Onun yanındayken çevremde tanık olmasından hoşlanırdım.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Cross." Sesini alçaltıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Suratıma bayat sigara kokusu çarptı. "Seni kızdırmaya çalıştığımı sanıyorsun, ama hiç de öyle değil. İyi polis olduğunu biliyorum."

"Benim ne düşündüğümü bilemezsin. Bak sana anlatayım! Altı siyah öldü. Dışarda çılgın bir katil dolaşıyor. Şimdi iki beyaz çocuk kaçırıldı ve bu korkunç bir şey oluyor! Sana iş üstünde çalıştığımı söyledim!"

Pittman birden parmağını gözüme sokacakmış gibi yüzüme doğru uzattı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Senin hangi olaylara bakacağına ben karar veririm! Ben! Senin rehine kurtarma konuşması yapmada deneyimin var. Langley ile Condon'a gönderecek başka adamımız var. Ayrıca, Belediye Başkanı özellikle seni istedi."

Durum şimdi anlaşılmıştı. Belediye başkanımız işe burnunu sokmuştu. Olay bendim.

"Ya Sampson? Hiç olmazsa onu cinayetlere bırak," dedim.

"Şikayetin varsa belediye başkanına gidersin. İkiniz de bu kaçırılma işinde çalışacaksınız. Şu anda bütün söyleyeceğim budur."

Pittman sırtını dönüp yürüdü. İstesek de istemesek de Dunne-Goldberg kaçırılma işini üstlenmiştik. Ve bu hiç hoşumuza gitmemişti.

BÖLÜM 7

WASHINGTON GÜNDÜZ OKULU'nun alçak kapı sütunları arasından parlak bir siyah BMW K-1 motosikleti girdi. Sürücüsünün kimliğine bakıldı, sonra motosiklet dar ve uzun yolda okul binalarına doğru hareket etti. Saat on birdi.

Motosiklet birkaç saniye sonra idare binası önünde yavaşladı. Sürücüsü, aracı kordiplomatiğin DP101 plakasını taşıyan inci grisi bir Mercedes'in arkasına bıraktı.

Hâlâ motosiklette oturan Jezzie Flanagan siyah miğferini çıkarınca sarı saçları omuzlarına döküldü. Kadın yirmi beş yirmi yedi yaşında gösteriyorsa da, o yaz otuz ikisine basmıştı. Yaşam yanından geçip gitmekle tehdit ediyordu kendisini. Artık kendisine eskimiş gözüyle bakmaktaydı. Yirmi dokuz aydır ilk tatilini yaptığı göl kıyısındaki evinden doğruca okula gelmişti.

Üzerindeki siyah deri motosiklet ceketi, soluk siyah blucin, kalın meşin kemer , kırmızı beyaz kareli oduncu gömle-

ği ve eski çizmelerin nedeni buydu.

İki polis hemen kadının iki yanına koştular. "İşte kimliğim, beyler," dedi Jezzie. Polisler kimliği görünce gerilediler ve yardımcı olmaya çalıştılar. Biri, "Hemen içeri girebilirsiniz, Bayan Flanagan. Şu çitin ardında bir yan kapı var," dedi.

Jezzie hafif çiyle kaplı çimenlerin üzerinden geçip idare binasına girdi.

Polislerden ikisi de kadın kaybolana kadar gözlerini üzerinden ayıramamışlardı. Sert kış rüzgarında sarı saçları ardında uçuşuyordu. Kirli blucini ve kalın çizmelerine karşın gerçekten insanı sersemletecek kadar güzeldi. Ve çok büyük güce sahip bir işi vardı. Bunu kimli anlamışlardı.

Jezzie ön holden geçerken biri uzanıp kolunu yakaladı. Koluna giren Victor Schmidt'ti. Bir zamanlar ve Jezzie'nin o zamanları hayal etmesi gerçekten güçtü. Victor kendisinin birlikte çalıştığı arkadaşıydı. Şimdi de okuldaki öğrencilerden birini koruma görevindeydi.

Victor kısa boyluydu ve saçları iyice seyrelmişti. Titiz giyimliydi. Jezzie onun Gizli Servis'te yeri olmadığını düşünürdü, belki de kordiplomatiğin alt basamakları için daha uygundu.

"Ne haber, Jezzie?" Victor yarı fısıldar gibiydi. Jezzie onun hiçbir şeyi tam olarak yapmadığını hatırladı. Buna hep içerlerdi.

Jezzie Flanagan birden patladı. Daha sonraları Schmidt'in kendisini durdurduğunda aslında patlamanın eşiğinde olduğunu hatırlayacaktı. Hoş, o sabah patlamak için bir nedene de ihtiyacı yoktu ya. Hele bu koşullar altında.

"Vic, bu okuldan iki çocuğun çıkarıldıklarını hatta belki de kaçırıldıklarını biliyor musun?" dedi. "Biri maliye bakanının oğlu. Öteki de Katherine Rose'un küçük kızı. Artist Katherine Rose Dunne. Ne haber olacak, ha? Kusacak gibiyim.

Çok da kızgınım. Ve aynı zamanda dehşet içindeyim."

"Ben sadece bir merhaba demek istemiştim. Nasılsın, Jezzie? Burada neler olduğunu çok iyi biliyorum."

Ama Jezzie Flanagan, kısmen Victor'a daha fazla bir şey söylememek için yürüyüp gitmişti bile. Sinirliydi. Ve hasta hissediyordu kendini. Ve de çok öfkeli. Kalabalık holde tanıdık yüzleri görmekte gecikmedi.

Charlie Chakely ve Mike Devine. Kendi ajanları. Küçük Michael Goldberg'le okula hep birlikte gelip gittikleri için Maggie Rose Dunne'ı korumaları için ayırdığı iki ajanı.

"Bu nasıl oldu?" Bağırır gibi konuşuyordu. Yakınlarında konuşmalarının kesilip bakışların kendilerine dönmesi umurunda değildi. Okul holündeki gürültü ve karışıklık içinde kara bir delik belirmişti. Sonra sesini alçaltarak ajanları o ana kadar yapılanlar konusunda sorguya çekti. Açıklamalarını dinlerken sakin olmaya çalıştı. Ama anlattıklarından hoşlanmamış olacaktı. "Defolun buradan!" diye ikinci kere patladı. "Hemen. Yok olun karşımdan!"

Charle Chakely itiraz etmeye çalıştı. "Bizim yapabileceğimiz bir şey yoktu. Ne yapabilirdik ki? İnsaf!" İki adam suratlarını asarak çekildiler.

Jezzie Flanagan'ı tanıyanlar onun bu duygusal tepkisini anlarlardı. İki çocuk kaybolmuştu. Kendi nöbetinde. Kendisi başkanın dışında önemli kabine üyelerini ve ailelerini ve on on beş senatörü koruyan Gizli Servis ajanlarının amirleriydi. Sorumlu olduğu kişi doğrudan doğruya maliye bakanıydı.

Jezzie bu güvene ve sorumluluğa sahip olmak için inanılmayacak kadar çok çalışmıştı. Haftada yüz saat çalışırdı; yıllık izni yoktu; hatta özel yaşamı bile yok denilebilirdi.

Neler olacağını çok iyi biliyordu. Ajanlarından ikisi işlerini yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı. Bir soruşturma başlayacaktı şimdi -gerçek bir cadı avı. Jezzie Flanagan'ın başı

dertteydi. O görevde bulunan ilk kadın olduğu için eğer yerinden devrilecek olursa bu çok ıstıraplı olacak, her şey gözler önünde cereyan edecekti.

Sonunda kalabalıkta aradığı ve bulmayacağını umduğu kişiyi gördü. Maliye Bakanı Jerrold Goldberg oğlunun okuluna gelmişti.

Bakanın yanında Belediye Başkanı Carl Monroe, Jezzie'nin tanıdığı bir FBI ajanı olan Roger Graham ve tanımadığı iki siyah vardı. Siyahların ikisi de uzun boyluydular; biri ise dev gibiydi.

Jezzie Flanagan derin bir soluk alıp Bakan Goldberg'le diğerlerinin yanına yürüdü.

"Çok üzgünüm, Jerrold, çocukların bulunacağından eminim," diye mırıldandı.

Jerrold Goldberg sadece "bir öğretmen" diyebildi. Kısa kesilmiş kıvırcık beyaz saçlı başını salladı. Gözleri parlak ve nemliydi. "Çocukların bir öğretmeni. Bu nasıl olur?"

Adamın çok üzgün olduğu belliydi. Bakan kırk dokuz yaşındaydı ama en az on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Yüzü okulun duvarları kadar beyazdı.

Jerrold Goldberg Washington'a gelmeden önce Wall Street'te Salomon Kardeşler'de çalışıyordu. Müreffeh ve çılgın 1980'lerde yirmi otuz milyon dolar kazanmıştı. Akıllıydı, dünyayı tanırdı ve bilgeliğini kanıtlamıştı. Ancak o gün sadece kaçırılmış bir çocuğun babasıydı ve çok narin görünüyordu.

BÖLÜM 8

GİZLİ SERVİS yöneticisi Jezzie Flanagan yanımıza geldiğinde FBI'dan Roger Graham'la konuşuyordum. Kadın, Bakan Goldberg'i teselli etmek için gerekenleri söyledi. Sonra konuşma çocukların kaçırılmasına ve atılacak adımlara geldi.

Graham, "Çocukları alanın bu matematik öğretmeni olduğundan yüzde yüz emin miyiz?" diye sordu. İkimiz daha önce de birlikte çalışmıştık. Graham çok zekiydi ve yıllardır Büro'nun bir yıldızı olmuştu. New Jersey'de suç örgütlerini ortadan kaldırmak hakkında bir de kitap yazmıştı.

Sonradan kitap film haline getirilmiş ve çok başarılı olmuştu. Birbirimizi sayar ve hoşlanırdık ki, Büro ile yerel polis arasında buna pek sık rastlanılmaz. Karım Washington'da öldürüldüğünde Roger olagandışı bir şey yaparak soruşturmaya FBI'ı da katmıştı. Benim kendi dairemden daha çok yardımı olmuştu bana.

Roger Graham'ın sorusunu yanıtlamaya çalıştım. O sıra-

da artık konuşabilecek kadar sakinleşmiştim ve onlara Sampson'la o zamana kadar topladığımız bilgileri aktardım.

"Okuldan birlikte çıktıkları kesin. Onları gören bir hademe var. Matematik öğretmeni Bay Soneji Bayan Kim'in sınıfına gitmiş. Kadına yalan söylemiş. Telefonla bir tehdit alındığını, çocukları eve götürülmeleri için müdürün odasına götüreceğini söylemiş. Gizli Servis'in tehdidin oğlan mı ya da kız için mi olduğunu belirtmediğini söylemiş. Çocukları alıp gitmiş. Çocuklar kendisiyle gidecek kadar ona güveniyorlarmış."

Özel ajan, "Çocuk kaçırmayı aklına koymuş biri böyle bir okulun kadrosuna nasıl girer?" diye sordu. Ceketinin göğüs cebinden bir güneş gözlüğü görünüyordu.

"Orasını henüz bilmiyoruz," dedim. "Ama yakında öğreneceğiz."

Belediye Başkanı, Monroe Sampson'la beni Bakan Goldberg'le tanıştırdı. Bizim Washington'un en çok ödül almış detektif ekiplerimizden biri falan olduğumuzu söyledi. Belediye Başkanı daha sonra bakanı müdürün odasına soktu. Ajan Graham da arkalarından girerken Sampson ile bana gözlerini yuvarlayarak baktı. Bu işin kendisini ilgilendirmediğini söylemek istiyordu.

Jezzie Flanagan yanımızda kalmıştı. "Sizden söz edildiğini işittim, Detektif Cross," dedi. "Şimdi hatırladım. Siz psikologsunuz. Washington Post'ta hakkınızda bir yazı çıkmıştı." Hafifçe gülümsedi.

Ben gülümsemedim. "Gazete yazılarını bilirsiniz," dedim. "Genelde bir sürü yarı-doğru. Benim hakkımda da epey uydurma şeyler."

"Bundan pek emin değilim. her neyse, tanıştığımıza memnun oldum." Sonra Bakan Goldberg, belediye başkanı ve yıldız FBI ajanının ardından odaya girdi. Dergilerde adı geçen psikolog-detektif olan beni davet eden olmamıştı. Sampson'u da.

Monroe başını dışarı uzattı. "Siz ikiniz bir yere gitmeyin. Burada size ihtiyacımız var. Seninle konuşmam gerek, Alex. Orada kal."

Sampson ile ben iyi polisler olmaya çalıştık. Daha on dakika müdürün odası dışında durduk. Sonra da yerimizi terk ettik.

Hep küçük Mustaf Sanders'in yüzünü görüyordum. Onun katilini kim arayıp bulacaktı? Hiç kimse. Mustaf daha şimdiden unutulmuştu. İki özel okulun öğrencisine böyle bir şey olmayacağını çok iyi biliyordum.

O sabah daha sonra Sampson'la Gündüz Okulu'nun "oyun odasında" çocuklardan birkaçıyla ahşap çam döşemeye uzanmış oynuyorduk.

Luisa, Jonathan, Stuart, Mary-Berry ve "büyük" kızkardeşi Brigid'le birlikteydik. Bu çocukları o saate kadar alan çıkmamıştı ve hepsi de çok korkuyorlardı. Okuldaki çocuklardan bazıları altlarını ıslatmışlardı, biri de kusmuştu. Bir kriz travması sözkonusu olabilirdi ki, benim de bunu tedavi konusunda deneyimim vardı.

Öğretmen Vivian Kim de bizimle birlikte cilalı döşemede oturuyordu. Ona Soneji'nin sınıfına gelişi ve geneldeki durumu hakkında sorular sormak istiyorduk.

Sampson çocuklarla, "Bizler okulunuzun yeni öğrencileriyiz," diye şakalaştı. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı, hem de gerek olmamasına karşın. Çocuklar genelde Sampson'a kolay alışırlardı. Onların "dost canavar" sınıflandırmasına girerdi.

"Hayır!" dedi Mary-Berry. Sampson kızı güldürmeyi başarmıştı bile. Bu iyiye işaretti.

"Evet, bizler aslında polisiz," dedim. "Kimsenin zarar görmemesi için geldik buraya. Artık korkacak hiçbir şey kalmadı."

Bayan Kim oturduğu yerden bana bakıp gülümsedi. Çocukları rahat ettirmeye çalıştığımı biliyordu. Polis gelmişti ve artık her şey güvenlik altındaydı. Onlara kimse zarar veremezdi.

Jonathan, "Sen iyi bir polis misin?" diye sordu. O kadar küçük bir çocuk için çok ciddiydi.

"Evet. İyiyim. Arkadaşım detektif Sampson da iyidir."

"Çok kocamansın," dedi Luisa. "Bizim ev kadar kocaman."

"Herkesi daha iyi korumak için," dedi Sampson küçük kıza. Olayı çabuk kapmıştı.

Brigid bana, "Senin çocuğun var mı?" diye sordu. Konuşmadan önce ikimizi bir güzel süzmüştü. Pırıl pırıl gözleri vardı, onu şimdiden sevmiştim.

"İki çocuğum var," dedim. "Bir oğlan ve bir kız."

"Adları ne peki?" diye sordu Brigid. Rollerimizi ustaca değiştirivermişti.

"Janelle ve Damon," dedim. "Janelle dört, Damon altı yaşındadır."

"Karının adı ne?" diye sordu Stuart.

"Karım yok," dedim.

"Boşandın mı?" diye sordu Mary-Berry.

Bayan Kim güldü. "Bu iyi dostumuza böyle şey sorulur mu hiç, Mary?"

Ciddi Jonathan, "Maggie Rose ile Michael Goldberg'in canlarını acıtacaklar mı?" diye sordu. Dürüst ve haklı bir soruydu. Bir yanıt gerekirdi.

"Öyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum, Jonathan. Ama sana bir şey söyleyebilirim. Sana kimse bir zarar veremeyecek. Detektif Sampson'la ben bunu sağlamak için buradayız."

Luisa birkaç dakika sonra ağlamaya başladı. Çok hoş bir kızdı. Onu kucaklamak isterdim, ama bunu yapmamalıydım.

"Ne var, Luisa?" diye sordu Bayan Kim. "Annen ya da baban az sonra gelecekler."

"Hayır, gelmeyecekler." Küçük kız başını salladı. "Gelmeyecekler işte. Onlar beni okuldan hiç almazlar."

"Ama biri gelecek," dedim ben. "Ve yarın her şey yine eskisi gibi olacak."

Oyun odasının kapısı yavaşça açıldı. Başımı kaldırıp baktım. Belediye Başkanı Carl Monroe kentimizin avantajlılar okulunu ziyarete gelmişti.

"Bir iş karıştırmıyorsun ya, Alex?" Bay Belediye Başkanı oyun odasının olağanüstü durumuna bakarken gülümsedi. Monroe kırklı yaşlarının ortalarındaydı ve yakışıklıydı. Gür saçları ve simsiyah bir bıyığı vardı. Lacivert elbisesi, beyaz gömleği ve parlak sarı kravatıyla tam bir iş adamına benziyordu.

"Boş zamanımızda yararlı bir iş yapmaya çalışıyoruz işte."

Bu sözüm belediye başkanından bir kahkaha kazandırdı bana. "Bunu başarmışsın da sanırım. Yürü gidelim, Alex. Konuşacak bir iki şeyimiz var."

Çocuklara ve Bayan Kim'e veda edip Monroe ile okuldan çıktım. Belki şimdi neler olup bittiğini, neden cinayet vakalarına bakacak yerde bu kaçırılma işine karıştırıldığımı öğrenebilecektim.

"Kendi arabanla mı geldin, Alex?" diye sordu Monroe okulun merdivenlerinden inerken.

"Evet."

"Seninkiyle gideriz. Özel Soruşturma Ekibi sence nasıl, ha? Güçlü bir kavram." Kendi arabasıyla sürücüsünü önden göndermiş olmalıydı. Halk adamıydı bizim belediye başkanı.

"ÖSE için kavram nedir ki?" Ben de bir süredir bu şimdiki işi durumumu, özellikle de George Pittman'a rapor verme zorunluluğumu düşünüyordum.

Carl Monroe sırıttı. İnsanlar karşısında isterse anlayışlı olabilirdi ve aslında çok akıllıydı. Hep ilgili ve iyiliksever görünürdü ve belki de öyleydi. Hatta ihtiyacı olduğunda konuşulanları dinlerdi bile.

"Esas fikir Metropolitan polisindeki en güçlü siyah kadın ve erkeklerin hak ettikleri gibi en tepeye çıkmalarını sağlamak. Sadece yağcıların değil. Geçmişte bu pek olmamıştı."

"Condon ve Langley Terrace'taki cinayetleri duydunuz muydu?" diye sordum.

Başını salladı ama cinayetler konusunda bir şey demedi. Bunlar belediye başkanının o günkü öncelikleri arasında değildi.

Ben yine kızmaya başlamıştım. "Anne, kızı ve üç yaşında bir oğlan," dedim. "Onları kimsenin umursadığı yok."

"Bu yeni bir şey değil ki, Alex. Yaşamlarına da aldıran yoktu. Ölümlerine neden aldırsınlar ki?"

Çok daha iyi günler görmüş olan 1974 model Porsche arabama varmıştık. Kapılar gacırdıyordu ve içerde hafif bir eskiden yenmiş yemek kokuları vardı. Arabaya girdik.

"Alex, Colin Powell'in Genelkurmay Başkanı olduğunu biliyorsun. Louis Sullivan Sağlık ve İnsan Hizmetleri bakanıydı. Jesse Jackson benim bu işi almama yardımcı oldu." Kanal Caddesi'nden kent merkezine doğru gidiyorduk. Monroe konuşurken yan camdaki aksine bakıyordu.

"Şimdi de sen bana yardım ediyorsun, öyle mi?" dedim. "Hem de yardım istemediğim halde. Bu çok düşünceli bir davranış doğrusu."

"Evet, öyle," dedi. "Çok zekisin, Alex. O zaman bana burada yardım et. Ben o cinayetleri çözmek istiyorum. O iki

Benden ne istediğini hâlâ merak etmekteydim.

Monroe bir an konuşmadı. Whitehurst Otoyolu'na girerken yine söze başladı. Trafik yoğundu ve çamurlu yollar durumu daha da ağırlaştırıyordu.

"Çok trajik bir durumla karşı karşıyayız. Bu kaçırma bizim için de önemli. Bunu çözen insan önemli bir kişi olacak. Senden çözümde yardımcı olmanı, bu takımın bir oyuncusu olmanı istiyorum. Bu olayla ününü yaymanı istiyorum."

"Ben ün falan peşinde değilim. Oyuncu falan da olmak istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Bize katılmanı gerektiren şeylerden biri de bu zaten. Sana doğru olan bir şey söylüyorum. Sen bizden akıllısın ve bu kentte büyük bir insan olacaksın. Bu kadar inatçı olmayı bırak artık. Bırak da yıkılsın şu duvarlar."

"Seninle aynı fikirde değilim. Senin başarı kavramınla benimki çok farklı."

"Ben burada neler olduğunu biliyorum. Her ikimiz için de." Monroe bu kere hiç gülümsememişti. "Sen bu olayın gidişatından beni haberdar edeceksin. Alex, bu işte beraberiz. Bu insanı mesleğinde yükselten olaylardan biridir."

Başımı salladım. Hiç kuşku yok, diye düşündüm. "Kimin mesleği, Carl?"

Belediye Binası önünde durmuştum. Monroe arabadan çıkıp bana dışardan baktı. "Bu olay çok önemlidir, Alex," dedi. "Ve senindir."

"İstemem, teşekkür ederim," dedim.

Ama Monroe gitmişti bile.

BÖLÜM 9

GARY SONEJI saat onu yirmi beş geçe kamyonetini eve giden yola soktu. Bu dar yol delik deşikti ve yabani otlarla kaplıydı. Her iki yanda da bir böğürtlen çalılığı uzanıyordu.

Ana yoldan elli metre kadar ilerde önündeki toprak yolla tepesine kadar yükselen çalılardan başka bir şey göremiyordu. Yoldan görülmesi olanaksızdı.

Kamyonet dökülmek üzere olan beyaz boyalı bir çiftlik evinin önünden geçti. Bina sanki büzülüyormuş da, temeline çöküyormuş gibiydi. Kırk metre kadar gittikten sonra aynı durumda olan bir ambara vardı.

Soneji kamyoneti içeri sürdü. Başarmıştı işte.

Ambarda 1985 modeli siyah bir Saab duruyordu. Çiftliğin terk edilmişliğine karşılık ambarda bir yaşanmışlık havası vardı.

Yer topraktı. Samanlığın üç kırık penceresi üzerine bez gerilmişti. İçersi rutubetli toprak ve benzin kokuyordu.

Gary Soneji yanındaki koltuktaki buz çantasından iki kola çıkardı. İkisini de içtikten sonra doymuşçasına geğirdi.

Baygın yatan çocuklara, "Birer kola ister misiniz?" diye seslendi. "Hayır mı? Pekala, ama az sonra gerçekten susayacaksınız."

Yaşamda garanti olan bir şey yoktur, diye düşünüyordu. Ama polislerin kendisini bulamayacaklarında da emindi. Bu kadar güvenli olmak aptalca ve tehlikeli mi acaba? diye düşündü. Değildi ama, çünkü aynı zamanda gerçekçi de oluyordu. Kendisinin izini bulma yolu kalmamıştı. Ellerinde iz sürecek bir tek ipucu bile yoktu.

Böyle ünlü birini kaçırmayı ta... eh, sonsuzdan beri planlıyordu. Kaçıracağı kişiyi bir iki kere değiştirmişti ama kaçırma olayı aklından bir an bile silinmiş değildi. Aylardır Washington Gündüz Okulu'nda çalışıyordu. İşte şimdiki şu an orada çalıştığının her dakikasına değmişti.

"Bay Chips." Okuldaki lakabını düşündü. Bay Chips! Ne de esaslı bir rol oynamıştı ama. Akademi Ödülü kazanacak bir rol hem de. Robert de Niro'nun Komedi Kralı'nda oynadığından bu yana gördüğü bütün filmlerle boy ölçüşebilecek bir rol oynamıştı. Filmde De Niro'nun çizdiği karakter bir klasikti. De Niro'nun kendisi gerçek yaşamında bir psikopat olmalıydı.

Gary Soneji kamyonetin arka kapılarını açtı. Şimdi çalışmak, hem de çok çalışmak zamanıydı.

Çocukları teker teker sırtlayıp ambara indirdi. Önce Maggie Rose Dunne. Sonra da küçük Goldberg. Baygın çocukları yanyana toprağın üzerine yatırdı. Sonra iç çamaşırlarıyla kalana kadar ikisini de soydu. Sekobarbütal sodyum dozlarını hazırladı. Dost mahalle eczanız iş başında.

Hazırladığı doz uyku ilacı ile hastane anestezisi arasıydı. On iki saatlik etkisi olacaktı.

Sonra Tubex marka hazır şırıngaları çıkardı. İki damar

turnikesi hazırladı. Çok dikkatli olmalıydı. Küçük çocuklarda tam dozu ayarlamak çok güçtü.

Ondan sonra siyah Saab'ı iki metre öne aldı. Arabanın olduğu yerde toprak üzerinde iki metreye bir buçuk metre bir çukur belirmişti.

Soneji çukuru daha önceki gelişlerinde kazmıştı. Çukurun içinde bir tür sığınağı andıran kendi yaptığı tahta bir bölme vardı. Bölmede de oksijen tankları.

Tahta bölmeye önce Goldberg'i yerleştirdi. Michael Goldberg kollarında hiç hissedilmeyecek kadar hafifti; çocuğa karşı duygusu da ondan fazla değildi. Hiçbir şey. Sonra küçük prenses Maggie Rose Dunne'a sıra geldi.

Soneji, Tubex iğnelerini sırayla çocukların kollarına soktu. Her dozu ağır ağır, üç dakika boyunca verdi.

Dozlar vücut ağırlığına göre göre ayarlanmıştı: kilo başına 0.25 miligram. Çocukların solumalarını kontrol etti. iyi uykular, milyonlarca dolarlık bebekler.

Gary Soneji bölmenin kapağını kapattı. Sonra kapağın üzerine yarım karış toprak döktü. Terk edilmiş ambarın içinde, Maryland tarım bölgesinin ortasında bir yerde. Tıpkı altmış yıl önce Charlie Lindbergh Jr.'un gömüldüğü gibi.

Onları burada kimse bulamazdı. Kendisi bulunmamalarını isteyene kadar. Eğer isterse. Eğer.

Gary Soneji toprak yoldan eski çiftlik evine doğru yürüdü. Yıkanmak istiyordu. Hem de bu olayın biraz keyfini çıkarmayı. Kendini ekranda görmek için küçük bir televizyon bile getirmişti.

BÖLÜM 10

HABER BÜLTENLERİ her on beş dakikada bir ekranda beliriyordu. Gary Soneji televizyondaydı. Her bültende "Bay Chips"in fotoğraflarını görüyordu. Ama haberlerde neler olup bittiği hakkında bir tek ipucu bile verilmiyordu.

Demek şöhret olmak buydu! Doğrusu bu işten çok hoşlanmıştı. Bunca yıldır kendini hazırladığı şey buydu. "Merhaba, anne! Bak televizyonda kim var. Kötü Çocuk!"

Öğleden sonra boyunca tek önemli şey FBI'ın basın toplantısıydı. Roger Graham adında bir ajan konuşmuştu ve Ajan Graham kendini bir şey sanıyordu. O da şöhrete erişmek istiyordu. "Bunu senin filmin sandın galiba, Graham. Yanılıyorsun ama!" diye bağırdı Gary Soneji. "Buradaki tek yıldız benim!"

Soneji saatlerdir evde oradan oraya dolanıyor, karanlığın çökmesini seyrediyordu. Evi saran karanlığın farklı dokularını hissediyordu. Saat yedi olmuş ve planını uygulamaya devam zamanı gelmişti.

"Haydi, iş başına," diye söylendi büyük maç arifesinde bir boksör gibi. "Haydi bakalım."

Bir süre Charles ve Anne Morrow Lindbergh'i düşündü. Biraz sakinlemişti. Bebek Charles'ı ve iyi planlanmış ve işlenmiş suç için yanlış yere suçlanmış olan o aptal Bruno Hauptmann'ı düşündü. Lindbergh olayının yüzyılın en zarif cinayeti olduğuna inanırdı. Sadece çözümlenmemiş olduğu için değil -çözümlenmeyen çok olay vardı- ama hem önemli hem de çözümlenmemiş olduğu için.

Soneji kendi başyapıtı konusunda güvenli ve gerçekçiydi. Bir "hata" her zaman mümkündü. Polisin "talihli bir rastlantı" ile karşılaşması olasıydı. Paranın el değiştirmesi çok hassas bir olaydı. Bu, bağlantı demekti ve bağlantılar da yaşamda çok tehlikeli olabilirdi.

Kendi bilgisi kadarıyla -ve ansiklopedik bir bilgisi vardı- modern adam kaçıranlar kurtarmalık ödenmesi sorununu çözümleyememişlerdi. Emeklerinin karşılığını almaya gelince işler hep karışmıştı. Ve kendisi de bu milyonlarca dolarlık çocuklar için çok büyük bir kurtarmalık isteyecekti.

Ne kadar isteyeceğini hele bir duysunlardı bakalım.

Bunu düşününce gülümsemekten kendini alamadı. Dunnes'lar ve Goldberg'ler bu parayı ödeyebilirlerlerdi ve ödeyeceklerdi. Şımartılmış sümüklü çocukları ve sonsuz para ve güç kaynaklarıyla o iki aileyi seçmesi bir rastlantı değildi.

Soneji ceketinin cebindeki beyaz mumlardan birini yaktı. Burnuna hoş bir balmumu kokusu gelmişti. Sonra da mutfağın yanındaki küçük banyoya girdi.

Eski bir Chambers Kardeşler şarkısını hatırlamıştı. "Zaman." Herkesin ayakları altından halıyı çekme zamanı... İlk sürprizinin zamanı... Pek çok sürprizin ilki... Kendi efsanesini yaratma zamanı... Zaman onun filmiydi.

Banyo da, ev de Aralık ayının bu son günlerinde dondurucu soğuktu. Gary Soneji banyoda hazırlanırken solukların ağzından buhar olarak yükseldiğini görüyordu.

Terk edilmiş evde kuyu suyu vardı ve banyoda su hâlâ akıyordu. Buz gibi bir su. Gary Soneji mumlarını yakıp işe koyuldu. İşi yarım saat sürecekti.

Önce üç yıl önce New York'ta bir tiyatro kostümcü mağazasından aldığı koyu kumral, yarısı kel, takma saçı çıkardı. Onu aldığı gece Operanın Hayaleti'ni görmeye gitmişti. Broadway müzikalini çok sevmişti. Kendini Hayaletle o kadar özdeşleştirmişti ki, bundan korkmuştu bile. Daha sonra eserin önce Fransızcasını, sonra da İngilizcesini okumuştu.

Aynadaki aksine, "Vay vay vay, bu da ne böyle?" dedi.

Yapıştırıcılar ve diğer şeyler çıktıktan sonra aynada gür sarı saçlı bir kafa belirmişti. Uzun ve dalgalı sarı kıvırcık saçlar.

"Bay Soneji? Bay Chips? Bu gerçekten sen misin?"

Pek de kötü sayılmazdı doğrusu. Geleceği? Herhalde çok esaslı.

Ve ne Chips'e benziyor ne de bizim Bay Soneji'ye!

Gary Soneji'nin Washington Gündüz Okulu'na geldiği gündenberi yüzünde olan bıyık da çıkarıldı. Ardından lensler de. Gözleri yeşilden gerçek rengi olan kestaneye dönüştü.

Gary Soneji titrek mumu banyonun çatlak aynasına kaldırdı, ceketinin koluyla bir kenarını temizledi.

"Tamam. Şuna bak hele. Ayrıntılarda tam bir deha, değil mi?"

Özel okuldaki o gösterişsiz budala hemen hemen tümüyle ortadan yok olmuştu. Bay Chips bir daha dönmemek üzere ölmüştü artık.

Ne de eğlenceli olmuştu ama. Ne cüretli bir eylem planı ve ne kadar da iyi uygulanmıştı. Doğrusu kimsenin neler olduğunu bilmemesi çok yazıktı. Ama bunları kime söyleyebilirdi ki?

Gary Soneji programına uygun olarak çiftlikten gece on

bir buçuk sularında ayrıldı. Evin kuzeyinde olan ayrı garaja gitti.

Garajın çok özel bir bölümünde biriktirdiği beş bin doları saklıydı. Yıllar boyunca çaldığı paralar. O da planının bir parçasıydı. Uzun vadeli düşünmeliydi.

Sonra ambara, arabasına döndü. İçeri girince çocukları kontrol etti. Şimdiye kadar çok iyi gitmişti.

Çocuklardan bir şikayet gelmemişti.

Saab'la anayola çıkarken farlarını yakmadı.

Yola gelince farları yaktı. Bu gece yapacak başka işleri vardı. Başyapıt Tiyatrosu devam ediyordu.

Bütün iş soğukkanlı olmaktaydı.

BÖLÜM 11

FBI ÖZEL AJANI Roger Graham Washington ile Quantico'daki FBI akademisinin tam ortasında olan Manassas Park'ta oturuyordu. Kısa kesilmiş kumral saçlarıyla uzun boylu Graham'ın etkili bir görünüşü vardı. Pek çok büyük kaçırılma olaylarında çalışmıştı ama hiçbiri bu şimdiki karabasan kadar keyif kaçırıcı değildi.

Graham evine o gece ancak biri geçe varabildi. Evi Manassas Park'ın sokaklarından birinde iki dönüm bahçesi, altı yatak odası, üç banyosu olan büyük bir yerdi.

Ne yazık ki, o gün normal bir gün olmamıştı. Graham yorgunluktan bitmiş, tükenmişti. Neden oturup bir kitap daha yazmadığını sık sık düşünürdü. Büro'dan erken emekliliğini isteyebilirdi. Evinden kaçmalarından önce üç çocuğunu biraz daha yakından tanımaya fırsat bulabilirdi.

Sokak bomboştu. Kaldırım boyunca uzanan evlerin önlerindeki ışıklar insana huzur ve güven veriyordu. Graham'ın Ford Bronco arabasının dikiz aynasında bir far ışığı belirdi.

Evinin önünde ikinci bir araba durmuştu. Arabadan inen bir adam elindeki not defterini salladı.

"Ajan Graham? New York Times'dan Martin Bayer." Adam basın kartını sallayarak yürüdü.

Lanet olsun. Lanet New York Times. Muhabirin üzerinde koyu renk takım elbise, çizgili gömlek ve boynunda kravat vardı. Times ve Post'un bu serserileri Graham'a hep aynı elden çıkmaymışlar gibi görünürdü. Aralarında gerçek muhabir kalmamıştı artık.

"Doğrusu 'Yorum yok' sözcüğünü duymak için bu saatte çok uzak yoldan gelmişsiniz, Bay Bayer. Özür dilerim ama kaçırılma olayı hakkında hiçbir şey söyleyemem. Zaten söyleyecek bir şey de yok ya."

Graham üzgün değildi, ama New York Times'ın da kendisine düşman olmasını istemezdi. Bu namussuzlar zehirli kalemlerini insanın bir kulağından sokup diğerinden çıkarırlardı.

"Sadece bir tek soru. Yanıt vermek zorunda olmadığınızı biliyorum ama bu benim için çok önemli. Burada sabahın birinde olmamı gerektirecek kadar önemli."

"Pekala. Soru nedir?" Graham Bronco'sunun kapısını kapattı. Kilitledi, anahtarları havaya atıp tuttu.

Gary Soneji, "Hepiniz böyle inanılmaz derecede beceriksiz ve aptal mısınız?" diye sordu. "İşte sorum bu, Graham."

Uzun ve keskin bir bıçak parladı, sonra bir kere daha parladı. Bıçağın gidiş geliş hareketiyle Roger Graham'ın boğazı kesilmişti.

Birinci darbede arabasına yaslanmış, ikinci harekette şahdamarı kesilmişti. Graham cansız yere yığıldı. Eğilecek, kaçacak ya da bir dua bile edecek zamanı olmamıştı.

"Sen bir yıldızdın sözde, Roger. Yıldız olmak istiyordun, değil mi? Ama böyle bir kanıt göremiyorum sende.

Hem de hiç göremiyorum," dedi Soneji. "Bundan çok daha iyi olman gerekirdi. Ben ancak en iyi ve en zekileriyle karşılaşmak isterim."

Soneji eğilip Ajan Graham'ın beyaz gömleğinin cebine bir kart yerleştirdi. Ölünün göğsünü okşadı. "New York Times'ın muhabirinin geceni birinde burada ne işi var, avanak? Kimsenin işi yok da, seninle mi konuşacak, ha?"

Soneji süratle cinayet yerinden ayrıldı. Ajan Graham'ın ölümü kendisi için hiç önemli değildi. Ondan önce daha iki yüz kişi öldürmüştü. Çalışma insanı kusursuzlaştırırdı. Bu da sonuncu olmayacaktı.

Ama bu herkesi uyandıracaktı. Kulislerde bekleyen başkalarının da olacağını umuyordu.

Yoksa işin eğlencesi kalır mıydı? Meydan okuması? Bu iş Lindbergh'in çocuğunun kaçırılmasından nasıl daha büyük olabilirdi yoksa?

BÖLÜM 12

KAÇIRILAN çocuklarla duygusal bir bağ geliştirmeye başlamıştım. O ilk gece uykum çok huzursuzdu. Rüyalarımda okuldaki kötü sahneleri tekrar tekrar görüyordum. Mustaf Sanders'i de. Kederli gözleri bana bakıyor, yardım istiyor ama alamıyordu.

Uyandığımda çocuklarımın ikisi de yatağındaydılar. Sabahın erken saatlerinde gelmiş olmalıydılar. Babalarına oynadıkları oyunlardan biriydi bu.

Damon ve Janelle örtünün üzerinde uyuya kalmışlardı. Gece yatak örtüsünü çıkartmaya üşenecek kadar yorgundum. İki uyuyan melekle yorgunluktan yığılmış bir ata benziyor olmalıydık.

Altı yaşında güzel bir çocuk olan Damon bana hep annesinin ne kadar özel bir insan olduğunu hatırlatır. Maria'nın gözleri vardır oğlanda. Jannie ise dört yaşındadır ve on beş yaşında gibidir. Yatağın üzerinde bir de okumakta olduğum William Styron'un Görünen Karanlık adlı kitabı vardı.

Kitabın Maria'nın cinayete kurban gitmesinden beri içinde olduğum depresyondan kurtulmak için bana bir ipucu vereceğini ummuştum. Üç yıl geçmişti ve bana yirmi yıl geçmiş gibi geliyordu.

O sabah beni uyandıran şey pencere perdelerindeki far ışıkları oldu. Bir araba kapısının çarpıldığını ve araba yolundaki taşların üstünde ayak sesleri duydum. Çocukları uyandırmamaya çalışarak yataktan süzüldüm ve pencereye gittim. Porsche'min arkasında iki polis devriye arabası duruyordu. Dışarsı çok soğuk gibiydi. Washington'un en soğuk günlerine girmek üzereydik.

"İnsaf," diye söylendim buz gibi perdelere. "Gidin buradan."

Sampson arka mutfak kapısına doğru gidiyordu. Saat beşe yirmi vardı. İşe gitme zamanı gelmişti.

O sabah beşten birkaç dakika önce Georgetown'da savaş öncesinden kalma bir taş evin önündeydik. Soneji'nin evini bir de kendimiz görelim istemiştik. Bir işi doğru yapmanın tek yolu onu insanın kendisinin yapmasıdır.

"Işıkların hepsi yanıyor. Evde biri var galiba," dedi Sampson arabadan çıkarken. "Kim olabilir dersin?"

Binaya girip dar taş merdivenden yukarı çıktım. İkinci katta Soneji'nin kapısı önüne sarı cinayet yeri şeridi gerilmişti. Burası "Bay Chips"in yaşayacağı bir yere benzemiyordu. Kapı aralıktı. İçerde iki FBI teknisyeni çalışıyordu. The Greaseman adındaki yerel bir disk jokeyin zırıltısı yerdeki radyodan yükselmekteydi.

"Pete, neler oluyor?" diye seslendim. FBI teknisyenlerinden Pete Schweitzer'i tanırdım. Sesimi duyunca başını kaldırdı.

"Oo, bakın kim gelmiş! Buyrun, içeri buyrun."

"Seni rahatsız etmeye geldik," dedi Sampson. "İşi öğrenmek istedik." İkimiz de daha önce Pete Schweitzer'le çalışmıştık kendisini bir FBI personelinin sevileceği kadar sevip güvenirdik.

"Soneji evine hoş geldiniz. Buyrun, rahatınıza bakın. Bu arkadaşım Todd Toohey. Todd sabahın köründe The Greaseman'i dinlemeye bayılır. Toddie, bu iki hortlak bizden farksızdırlar."

"En iyilerindeniz," dedim Todd Toohey'e. Evin içini dolaşmaya başlamıştım bile. Yine bir gerçekdışılık duygusu vardı. Kafamın içinde buz gibi, ıslak bir nokta.

Küçük daire karmakarıştı. Mobilya diye bir şey yoktu -yerde çıplak bir şilte, bir sehpa ve masa, sokaktan alınmışa benzeyen bir koltuk- ama yer çok kalabalıktı.

Genel karışıklığı yaratanların başında çarşaflar, havlular ve iç çamaşırları geliyordu. Yere üç dört sepet dolusu çamaşır boşaltılmıştı. Ama yine de çoğunluk kitap ve dergilerdeydi. Yerde yüzlerce kitap ve bir o kadar da dergi vardı.

Schweitzer'e, "İlginç bir şeye rastladınız mı?" diye sordum. "Bütün kitapları gözden geçirdiniz mi?"

Schweitzer parmakizi almak için toz boşalttığı yığından başını kaldırmadan konuştu. "Her şey ilginç. Duvarın dibindeki kitaplara bir bak. Ve dostumuzun ortadan yok olmadan önce bu evdeki her şeyin üzerindeki parmak izlerini sildiğini düşün."

"İyi iş yapmış mı? Senin ölçülerine uygun mu?"

"Müthiş bir iş başarmış. Bundan iyisini ben bile yapamazdım. Bir yerde yarım bir iz bile bulamadık. O kitapların hiç birinde."

"Belki de plastik eldiven giyip öyle okuyordur."

"Olabilir. Ben dalga geçmiyorum. Burası bir profesyonelin elinden çıkma, Alex."

Kitapların yanına çömelip sırtlarına baktım. Çoğu son beş yılın roman dışı kitaplarıydı.

"Gerçek bir polisiye meraklısı," dedim.

"Bir sürü adam kaçırma hikayesi. Yatağın sağında, okuma lambasının yanında. Adam kaçırma bölümü orası."

Gidip kitaplara baktım. Çoğu Georgetown kütüphanesinden çalınmaydı. Oraya girebilmek için bir kimliği olmalıydı. Eski bir öğrenci, hatta profesör müydü? Özel kütüphanesinin ardındaki duvara adam kaçırma konusunda çeşitli bilgisayar çıktıları iğnelenmişti. Listeyi okumaya başladım.

Aldo Moro. Roma'da kaçırılmış. Kaçırılma sırasında beş koruma öldürülmüş. Moro'nun cesedi park edilmiş bir otomobilde bulunmuş.

Jack Teich, 750.000 dolar kurtarmalık verildikten sonra salıverilmiş.

Atlanta Constitution editörü J. Reginald Murphy 700.000 dolar verildikten sonra salıverilmiş.

3. John Paul Getty 2.8 milyon dolar kurtarmalıktan sonra Güney İtalya'da salıverilmiş.

Minneapolis'ten Bayan Virginia Piper kocasının 1 milyon dolar ödemesinden sonra bırakılmış.

Victor E. Samuelson 14.2 milyon dolar kurtarmalık ödendikten sonra Arjantin'de salıverilmiş.

Listedeki rakamları görünce bir ıslık çaldım. Maggie Rose Dunne ile Michael Goldberg için kaç para isteyecekti?

Aslında daire çok küçüktü ve Soneji'nin parmakizlerini silecek fazla bir yeri yoktu. Yine de Schweitzer onun her yeri sildiğini söylemişti. Soneji polis olabilir miydi? Bir olayı planlamak ve yakalanmama şansını artırmanın bir yolu da bu olabilirdi.

"Bir dakika gelir misin?" Sampson küçük odanın bir yanındaki banyodaydı.

Duvarlar dergilerden, gazetelerden, kitap ve plak kapaklarından kesilmiş resimlerle doluydu.

Bize son bir sürpriz bırakmıştı. Parmakizi yoktu ama bir mesaj vardı.

Aynanın üzerinde kesilmiş harflerden bir satır: BEN ÖNEMLİ BİRİ OLMAK İSTİYORUM!

Duvarlarda bir sergi vardı. River Phoenix'i gördüm. Ve Matt Dillon'u. Helmut Newton'un kitaplarından fotoğraflar vardı. Lennon'un katili Mark David Chapman'ı tanıdım. Ve Axl Rose. Pete Rose da oradaydı. Ve gazete haberleri. New York City'de Happy Land Kulübü yangını. New York Times'de Lindbergh'in kaçırılma hikayesi. Seagram'ın mirasçısı Samuel Bronfman'ın kaçırılması hikayesi. Ve kayıp çocuk Etan Patz hakkında bir haber.

Bu dairede tek başına oturan Soneji'yi düşündüm. *Parmakizi silinmemiş bir santim bir yer bile bırakmamıştı. Oda o kadar küçüktü ki. Okumayı seviyordu ya da en azından çevresinde kitap olmasından hoşlanıyordu. Sonra fotoğraf sergisi vardı. Bu bize ne söylüyordu? İpucu muydu bunar? Yoksa şaşırtmaca mı?*

Musluğun ardındaki aynanın önünde durup onun defalarca baktığını bildiğim gibi baktım? Orada ne görmem gerekiyordu? Gary Soneji ne görmüştü?

"Duvardakiler onun resmi -bu aynadaki yüzü," dedim Sampson'a. "Burada önemli olan bu. Herif bütün bunların yıldızı olmak istiyor."

Sampson resimler ve gazete kesikleriyle kaplı duvara yaslanıyordu. "Neden hiç parmakizi yok, Dr. Freud?"

"Bir yerde parmakizlerinin bizde olduğunu biliyor olmalı. Doğrusu okulda bir tür kılık değiştirmiş olarak bulunduğunu düşünüyorum. Okula gitmeden önce makyajını burada yapıyor olmalıydı. Bir oyuncu olabilir. Onun yüzünü henüz gördüğümüzü sanmıyorum."

"Bence bu herifin büyük planları var. Kesinlikle bir yıldız olmak istiyor."

BÖLÜM 13

MAGGIE ROSE DUNNE yaşamının en garip uykusundan uyanmıştı. Korkunç ve anlatılamaz derecede kötü rüyalar görmüştü.

Sanki çevresindeki her şey ağır çekimle hareket ediyor gibiydi. Çok susamıştı. Çok da çişi gelmişti.

Bu sabah çok yorgunum, anneciğim. Lütfen! Kalkmak istemiyorum. Lütfen, anneciğim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Gerçekten hissetmiyorum, anne.

Maggie Rose gözlerini açtı. En azından açtığını sandı, ama hiçbir şey göremiyordu. Hiç.

"Anne! Anne! Anne!" diye bağırmaya başladı ve susmadı.

Ondan sonra bir saat kadar baygınlıkla ayılma arasında gidip geldi. Hiçbir yanı tutmuyordu. Kocaman bir nehrin üstünde bir yaprak gibi yüzüyordu. Akıntı kendisini istediği yöne sürüklüyordu.

Annesini düşündü. Annesi, Maggie'nin gittiğini biliyor muydu? Şimdi kendisini arıyor muydu? Arıyor olmalıydı.

Belki de biri kollarını ve bacaklarını kesmişti. Onları hissedemiyordu. Bu çok uzun zaman önce olmuş olmalıydı.

Karanlıktı. Yerin altına gömülmüş olmalıydı. Çürüyüp bir iskelet oluyordu herhalde. Kollarını ve bacaklarını o yüzden mi hissedemiyordu?

Hep böyle mi kalacağım? Buna dayanamazdı. Yine ağlamaya başladı. Kafası karmakarışıktı. Hiçbir şey düşünemiyordu.

Maggie Rose gözlerini açabiliyordu ama. En azından açabildiğini sanıyordu. Ancak gözü açık ya da kapalı hiçbir fark olmuyordu. Her yer karanlıktı.

Gözlerini sık sık açıp kapatırsa renkler uçuşuyordu.

Şimdi karanlığın içinde renk parçaları görüyordu. Çoğunlukla kırmızı ve parlak sarı.

Maggie bir yere bağlı olup olmadığını düşündü. Tabutun içinde insanı bağlarlar mıydı? Neden bağlasınlar ki? Yerin altından çıkmanı önlemek için mi? Ruhunu sonsuza kadar toprağın altında tutmak için mi?

Birden aklına bir şey geldi. Bay Soneji. Çevresinde dönüp duran sis bulutu bir an aralandı.

Kendisini Bay Soneji okuldan almıştı. Ne zaman olmuştu bu? Neden? Bay Soneji şimdi neredeydi?

Ve Michael! Michael'e ne olmuştu? Okuldan birlikte çıkmışlardı. O kadarını hatırlıyordu.

Maggie o an kıpırdadı ve çok garip bir şey oldu. Olduğu yerde dönebildiğini fark etmişti.

Maggie Rose da öyle yaptı. Yuvarlandı ve birden bir şeye değdi.

Artık vücudunun tümünü hissediyordu. Hâlâ hissedecek bir vücudu vardı. İskelet olmadığından emindi artık.

Ve Maggie haykırdı.

Bir şeye ya da birisine çarpmıştı. Karanlıkta yanında biri vardı.

Michael mi?

Michael olmalıydı.

"Michael?" Maggie'nin sesi bir fısıltıydı. "Michael, sen misin?"

Bir yanıt bekledi.

"Michael?"

"Haydi, Michael. Konuş benimle."

Ama yanındaki her kimse yanıt vermiyordu. Bu, yalnız olmaktan daha ürkütücüydü.

"Michael... benim... Korkma... Maggie'yim ben... Michael, uyan lütfen... Lütfen, Michael... Konuş benimle, Shrimpie."

BÖLÜM 14

DUNNE'ların evi gibi bir yeri ne ben, ne de Sampson Washington'un güneydoğusunda pek görmemiştik.

Evin içinde sakinliğin ve çeşitliliğin zenginler arasında çok rastlanılan bir şey olduğunu tahmin ederdim. Ortalıkta pek çok pahalı "şey" vardı. Art Deco plakaları ve doğu işi paravanlar, bir Fransız güneş saati, bir Türkistan halısı, bir Çin ya da Japon sunak masası.

Picasso'nun zamanında dediği bir şeyi hatırladım: "Bana bir müze verin, ben içini doldurmasını bilirim."

Oturma odalarının birinin yanında küçük bir tuvalet vardı. Eve gelişimden üç dakika sonra Detektif Şefi George Pittman beni oraya çekivermişti. Saat sekizdi.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu. "Neyin peşindesin, Cross?"

Tuvalet çok küçüktü, iki iri yarı adamın bir arada bulunacağı bir yer değildi. Hem öyle bilinen tuvaletlere de benzemiyordu. Yer bir William Morris halısıyla kaplıydı. Bir köşede zarif bir iskemle vardı.

"Bir kahve içeyim demiştim. Sonra da sabah brifingine katılacaktım." Tuvaletten bir an önce çıkmak istiyordum.

"Benimle dalga geçme." Sesini yükseltmeye başladı. "Benimle dalga geçme dedim sana."

Burada bir sahne yaratma, demek isterdim. Onu susturmak için kafasını tuvaletten içeri sokmayı bile düşündüm.

"Sesini alçaltmazsan çıkar giderim," dedim. Genelde mantıklı ve düşünceli davranmaya çalışırım. Karakterimin bozuk yanlarından biridir bu.

"Bana sesimi alçaltmamı söyleme. Sana dün gece evine gidebileceğini kim söyledi? Sen ve Sampson. Size bu sabah Soneji'nin evine gidebileceğinizi kim söyledi?"

"Bütün iş bu muydu? Onun için mi şimdi buraya girdik, ha?"

"Elbette. Bu soruşturmayı ben yönetiyorum. Bu da, eğer ayakkabını bağlamak istiyorsan önce benden izin alman gerekir demektir."

Sırıttım. Elimde değildi. "Bunu nereden duydun, ha? Bir Subay ve Centilmen'de Lou Gassett mi söylemişti?"

"Sen bu işi bir oyun olarak görüyorsun, öyle değil mi, Cross."

"Hayır. Hiç de öyle görmüyorum. Şimdi beni rahat bırak, anladın mı?"

Tuvaletten çıktım. Detektif Şefi Pittman arkamdan gelmedi. Evet, kışkırtıldım mı kötü olurdum. O bok herif benimle dalga geçmekten vazgeçmeliydi.

Saat sekizi birkaç dakika geçe Rehine Kurtarma Ekibi sonunda büyük ve zarif süslerle dolu oturma odasında toplandı. Bir aksilik olduğunu ilk anda fark ettim.

Ortaya Gizli Servis'ten Jezzie Flanagan çıkmıştı. Onu

bir gün önce okuldan hatırlıyordum. Kadın şöminenin önünde duruyordu.

Şöminenin üstündeki rafta ağaç dalları, küçük beyaz ışıklar ve Noel kartları vardı. Dunne'ların herhalde California'daki arkadaşlarından palmiye ağaçları fotoğrafı kartlar gönderilmişti. Noel babanın kızağı Malibu göklerinde uçuyordu. Thomas Dunne Kızıl Haç'ın başına getirilince Dunne'lar da yakınlarda Washington'a taşınmışlardı.

Jezzie Flanagan okulda olduğundan daha resmi giyinmişti. Üzerinde bol bir gri etek, siyah bir balıkçı yakalı kazak ve küçük altın küpeler vardı. Güzel ve başarılı bir Washington'lu avukata benziyordu.

"Soneji dün gece yarısı bizimle bağlantı kurdu. Sonra da sabah saat birde. Ondan bu kadar çabuk bir hareket beklemiyorduk. İlk telefon Arlington bölgesinden edildi. Soneji Maggie Dunne ile Michael Goldberg'in iyi oldukları dışında çocuklar hakkında söyleyecek bir şeyi olmadığını belirtti. Başka ne söyleyebilirdi ki. Çocuklarla konuşmamıza izin vermediği için bu söylediklerinin doğru olup olmadığını bilemiyoruz."

Pittman önlerde oturduğu yerden, "Ses bandı analiz edildi mi?" diye sordu. Sampson'la ben dışardan içeri bakıyorsak, Pittman'ın da bizimle olduğunu bilmek iyi bir şeydi. Onunla da kimsenin konuşmadığı anlaşılıyordu.

"Gereken yapılıyor," dedi Flanagan. Doğrusu kontrolunu elden kaçırmamakta çok ustaca davranıyordu.

Adalet bakanlığından avukat Richard Galletta, "Konuşma süresi ne kadardı?" diye sordu.

"Ne yazık ki, fazla uzun değildi.Tam olarak otuz dört saniye sürdü." Flanagan aynı becerikli saygılı tonla yanıt verdi.

Kadına baktım. Kalabalık önünde olmaktan rahatsızlık duymuyordu. Son birkaç yılda Servis'te epey başarılı olduğunu duymuştum.

"Arlington'daki telefon kulübesine gittiğimizde çoktan ortalıktan kaybolmuştu. Talihimizin bu kadar çabuk dönmesini bekleyemezdik." Kadın hafifçe gülümseyince odadaki erkeklerin çoğunun da kendisine karşılık verdiklerini gördüm.

Odanın arkasından biri, "Sizce neden telefon etmiştir?" diye sordu. Adam göbekliydi, saçları dökülmüştü ve ağzında bir pipo vardı.

Flanagan göğüs geçirdi. "Lütfen devam etmeme izin verin. Telefonla iş bitmedi ne yazık ki. Soneji FBI ajanı Roger Graham'ı dün gece öldürdü. Cinayet Graham'ın Virginia'daki evi önünde işlendi."

Dunne'ların evinde toplanmış o deneyimli grubu sarsmak kolay değildir. Roger Graham'ın öldürülme haberi de bunu yapmıştı işte. Dizlerimin titrediğini biliyorum. Roger ile ben son birkaç yıl içinde pek çok sıkışık durumda bir arada bulunmuştuk. Onunla çalıştığım her zaman sırtımdan emin olurdum. Gary Soneji'yi yakalamak için fazladan bir nedene ihtiyacım yoksa da, şimdi bana bunu vermişti işte.

Soneji'nin bunu bilip bilmediğini düşündüm. Ve bilseydi bunun ne demek olduğunu. Bir psikolog olarak cinayet içimi korkuyla doldurmuştu. Bu bana Soneji'nin organize, bizimle oynayacak kadar kendine güvenli ve öldürmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Maggie Rose Dunne ve Michael Goldberg'in gelecekleri için hiç de iyi bir şey değildi bu.

"Bize çok açık bir mesaj bıraktı," diye Flanagan devam etti. "Mesaj bir kart üzerine daktiloyla yazılmıştı. Ve hepimize yönelikti. Şöyle diyordu: *Roger Graham kendini çok önemli sanıyordu. Eh, anlaşıldığı kadarıyla, pek değildi. Bu işe çalışan herkes büyük tehlikededir.*

Mesajın altında imza vardı. kendisine Lindbergh'in Oğlu diyor."

BÖLÜM 15

ÇOCUK KAÇIRMA olayında basın hemen çamurlaşmıştı. Sabah gazetelerinden birinin başlığı şöyleydi: GİZLİ SERVİS KORUMALARI KAHVE MOLASINDA. Basın FBI ajanı Roger Graham'ın haberini henüz almamıştı. Haberi sızdırmamaya çalışıyorduk.

O sabah haberlerdeki dedikodular Gizli Servis ajanları Charles Chakely ile Michael Devine'in özel okuldaki nöbetlerini terk ettikleri üzerineydi. Aslında çocuklar dersteyken ajanlar da kahvaltıya gitmişlerdi. Bu tür görevlerde bu normaldi. Ama bu kahve molası kendileri için çok pahalıya mal olacaktı. Herhalde işlerini ve sonra da mesleklerini kaybedeceklerdi.

Pittman şimdiye kadar Sampson ile benden fazla yararlanmamıştı. Bu iki gün böyle devam etti. Sampsonla ben de kendi başımıza kalınca Gary Soneji'nin ardında bıraktığı izleri kovalamaya başladık. Ben bölgede makyaj ve özel eşya alabileceği dükkanları dolaştım. Sampson, Georgetown kütüphanesine gittiyse de, orada da Soneji'yi gören olmamıştı. Kütüphanelerinden kitap çalındığının farkında bile değillerdi.

Soneji başarıyla ortadan yok olmuştu. Daha da kötüsü, Washington Gündüz Okulu'nda işe girmeden önce hiç varolmamış gibiydi.

Çalıştığı yerin kayıtlarının ve referanslarının sahte olması şaşırtıcı değildi. Her adımı, sahtekarlık olaylarında gördüğümüz kadar ustalıkla tamamlamıştı. Ardında hiç iz bırakmamıştı.

Müdür yardımcısı, "Onu işe aldığımızdan şu ana kadar hiç pişman olmadık," dedi bana. "Söylenenlerden çok iyiydi. Eğer buraya gelmeden önce matematik öğretmeni değilse çok şaşarım doğrusu. O zaman çok üstün bir oyuncu demektir."

Üçüncü günün sonuna doğru Pittman'ın yardımcılarından Don Manning bana bir görev verdi. Katherine Rose Dunne ve kocasını değerlendirmem isteniyordu. Dunne'larla kendi başıma görüşmek istemiş ama reddedilmiştim.

Katherine ve Thomas Dunne ile evlerinin arka bahçesinde görüştüm. Üç buçuk atan bir çift bakıyordu ki, ikisinin de benden fazla kazandıklarından hiç kuşkum yoktu.

Katherine Rose blucinin üzerine V yakalı bir süveter ve eski bir deve tüyü şal atmıştı. Hep birlikte dışarı çıkarken, ne giyse kendisine yakıştırır, diye düşünüyordum.

Bir yerde Katherine Rose'un hâlâ dünyanın en güzel kadınları arasında sayıldığını okumuştum. Maggie Rose'u doğurduktan sonra sadece birkaç film çevirmişse de, güzelliğini hiç kaybetmemişti. Bu en zorlu anlarında bile.

Kocası Thomas Dunne tanıştıklarında Los Angeles eğlence dünyasının ileri gelen avukatlarından biriydi. Orada Greenpeace ve Dünyayı Kurtaralım hareketlerine karışmıştı. Amerikan Kızıl Haç'ının müdürlüğüne getirildikten sonra Washington'a taşınmışlardı.

Thomas Dunne, "Başka adam kaçırma olayları üzerinde de çalışmış mıydınız?" diye sordu. Benim olaya nasıl karıştığımı öğrenmek istiyordu. Önemli miydim? Küçük kızlarına yardımcı olabilir miydim? Biraz kabaydı ama o koşullar altında kendisini pek suçlayamazdım doğrusu.

"Bir düzine kadar," dedim. "Bana biraz Maggie'den söz eder misiniz? Ne kadar çok şey bilirsek onu bulma şansımız o kadar artar."

Katherine Rose başını salladı. "Elbette anlatırız, Detektif Cross. Biz Maggie'yi mümkün olduğu kadar normal bir çocuk olarak yetiştirmeye çalıştık. Doğu'ya taşınmamızın nedenlerinden biri de budur."

"Washington'u yetişecek normal bir yer diye nitelemem çok güç doğrusu." İkisine de gülümsedim. Her nedense bu sözlerim aramızdaki buzları çözmeye başlamıştı.

"Beverly Hills'le karşılaştırıldığında normal sayılır," dedi Thomas Dunne. "İnanın bana, gerçekten öyledir."

Katherine, "Ben artık 'normal' sözcüğünün ne anlama geldiğini unuttum," dedi. "Bence 'normal' zihinlerimizin gerisindeki eskiden kalma bir imajdır. Tom'la benim zihinlerimizde yani. Maggie şımartılmış değildir. Onun şu şeyi var, şunun babası şunu aldı diyen bir çocuk değildir.

Kendini çok önemsemez. Öyle 'normal'dir işte. Küçük bir kızdır, Detektif Bey."

Katherine Rose kızından sevgiyle söz ederken ben de kendi çocuklarımı, özellikle de Janelle'i düşünüyordum. Jannie 'normal'di. Yani dengeliydi, kesinlikle şımarık değildi ve çok sevilecek bir çocuktu. Kızlarımızın arasında paralellik kurunca Maggie Rose hakkındaki sözlerini daha bir can kulağıyla dinledim.

Thomas Dunne benim öğrenmemin gerekli olduğuna inandığı bir şeyi söyledi. "Katherine'e çok benzer. Katherine rastladığım en egosuz insanlardan biridir. İnanın bana,

Hollywood'da bir yıldıza duyulan hayranlık ve yapılan çirkin hakaretler karşısında insanın olduğu gibi kalması için çok güçlü olması gerekir."

"Maggie Rose adı nereden geldi?" diye sordum.

"O benim yüzümden oldu." Thomas Dunne gözlerini yuvarladı. Karısı adına konuşmaktan zevk aldığını görüyordum. "Hastanede ikisini bir arada görünce bu adı taktım kendilerine."

"Tom bize 'Rose Kızkardeşler' der. Burada 'Gül Bahçesi'nde çalışırız. Maggie ile tartıştığımız zamanlar bu 'Gül Savaşları' olur."

Küçük kızlarını çok seviyorlardı. Bunu Maggie hakkında ağızlarını her açışta anlıyordum.

Soneji, ya da gerçek adı her neyse, onların durumunda çok akıllıca bir seçim yapmıştı. Bu onun kusursuz adımlarımdan biriydi. Ev ödevini iyi hazırlamıştı. Sinema yıldızı ve saygın bir avukat. Çocuklarına çok düşkün bir anababa. Para. Prestij. Belki kadının filmlerinden de hoşlanırdı. Dairesindeki resimler arasında Katherine'inkini gördüğümü hatırlamıyordum.

"Maggie'nin bu korkunç koşullar altında ne tepki gösterebileceğini sordunuz," dedi Katherine. "Bunu neden sordunuz, Detektif Cross?"

"Öğretmenleri kızın çok uslu olduğunu anlattılar. Soneji'nin onu seçme nedeni bu olabilir." Onlara karşı açık sözlü davranıyordum. "Aklınza başka ne geliyor?"

"Maggie'nin zihni bence ciddi olmakla hayal kurmak arasında gidip gelir," dedi Katherine. "Sizin çocuğunuz var mı?"

Birden irkildim. Yine Jannie ile Damon'u düşünüyordum. Paralellikler. "İki çocuğum var. Çocuklar üzerinde de çalışıyorum. Maggie'nin okulda arkadaşı çok mudur?"

"Pek çok," dedi babası. "Bencil olmayan çocuklardan

hoşlanır. Çok bencil olan Michael bir istisnadır ama."

"Bana ikisinden söz edin biraz."

Katherine Rose konuşmaya başladığımızdan bu yana ilk kez gülümsedi. Bu gülümsemeyi filmlerde o kadar çok görmüş olmak garip bir duyguydu. Şimdi gerçeğini görüyordum. Büyülenmiştim. Bu tür bir tepki gösterdiğim için biraz utanmıştım da.

"Buraya taşındığımızdan beri en iyi arkadaşlar. Garip bir çift ama birbirlerinden ayrılamıyorlar. Biz onlara kimi zaman Felix ile Oscar deriz."

"Michael sizce bu koşullar altında nasıl bir tepki gösterir?"

"Bunu söylemek güç." Thomas Dunne başını salladı. Çok sabırsız bir insana benziyordu. Herhalde istediğini, istediği zaman elde etmeye alışmıştı. "Michael'in her zaman bir 'planı' vardır," dedi. "Yaşantısı çok düzenlidir."

"Ya fiziki sorunları?" dedim. Michael'in 'mavi bebek' olduğunu biliyordum. Kalbinde hâlâ bir sorunu vardı.

Katherine Rose omuzlarını silkti. Bunun fazla önemli bir konu olmadığı anlaşılıyordu. "Kimi zaman yorulur. Yaşına göre biraz kısadır. Maggie ondan daha iridir."

"Ona Shrimpie derler. Bundan hoşlandığını sanıyorum," dedi Thomas Dunne. "Böylece grubun bir parçası olduğunu hissediyor. Çok zekidir."

"Müthiş bir beyni vardır."

"Yorulduğunda nasıldır?" diye Katherine'in söylediği şeye döndüm. Bu önemli olabilirdi. "Çabuk öfkelenir mi?"

Katherine yanıt vermeden düşündü. "Aniden yorulur. Kimi zaman biraz uyuklar. Bir kere ikisi havuz kenarında uyuya kalmışlardı. Çimenlerin üstünde."

O gri gözleriyle bana baktı ve ağlamaya başladı. Kendini tutmak için çok çalışmış ama sonunda bırakmıştı.

Başta her ne kadar isteksizsem de, giderek bu feci ola-

yın etli canlı bir parçası oluyordum. Dunne'lara ve Goldberg'lere acıyordum. Maggie Rose ile kendi çocuklarım arasında benzerlikler bulmuştum. Her zaman yararlı olmayabilecek bir şekilde karışıyordum bu işe. İki kadını ve çocuğu öldüren katile duyduğum öfke bu iki masum çocuğu kaçıran insana doğru kayıyordu.

O çocuklara uzanmak, ikisine de her şeyin yolunda olduğunu söylemek, kendimi buna inandırmak istiyordum. Ama hiç de öyle olacağından emin değildim.

BÖLÜM 16

MAGGIE ROSE hâlâ mezarında olduğuna inanıyordu. Bu, korkunçtan da öte bir şeydi. Hayal ettiği karabasanların hepsinden bir milyon kere daha kötüydü. Ve Maggie hayalinin iyi çalıştığını bilirdi. İstediği zaman uydurduğu şeylerle arkadaşlarını dehşete düşürürdü.

Şimdi gece miydi, yoksa gündüz mü?

"Michael?" diye inledi. Ağzı, özellikle de dili pamuk yığını gibiydi. Kupkuruydu. Çok susamıştı. Kimi zaman dilini yutacak gibi oluyordu. Dilini yuttuğunu hayal etti. Hiç kimse bu kadar susuzluk çekmemişti. Irak ve Kuveyt çöllerinde bile.

Maggie Rose uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Sürekli rüya görüyordu. İşte birini daha görmeye başlamıştı.

Biri yakınlardaki tahta bir kapıyı yumrukluyordu.

Bu her kimse kendisine seslenmekteydi. "Maggie Rose... Maggie Rose.. Konuş benimle."

Maggie birden bunun rüya olmadığından emindi.

Orada biri vardı.

Biri mezarına mı giriyordu? Annesiyle babası mı? Yoksa sonunda polis mi?

Birden tepedeki bir ışık gözlerini köreltti. Maggie Rose bunun gerçekten ışık olduğundan emin değildi.

Sanki hepsi birden parlayan yüz flaşa birden bakıyormuş gibi.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, kız sağ olması gerektiğini anladı. Korkunç bir yerdeydi. Biri kendisini oraya koymuştu.

Maggie Rose ışığa, "Kim o?" diye fısıldadı. "Kim var orada? Bir yüz görüyorum!"

Işık aslında o kadar parlaktı ki, Maggie Rose hiçbir şey göremiyordu.

İkinci ya da üçüncü kere zifiri karanlıktan köreltici beyazlığa dönmüştü ortalık.

Sonra bir siluet ışığın yarısını örttü. Maggie hâlâ onun kim olduğunu göremiyordu.

Maggie gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra açtı. Bunu birkaç kere tekrarladı.

Bir şey göremiyordu. Gözlerini kırpıştırmak zorundaydı. Oradaki her kimse gözlerini açıp kapattığını görmeliydi. Yoksa sağ olduğunu nasıl anlardı?

"Bay Soneji? Lütfen bana yardım edin," diye seslenmeye çalıştı. Boğazı öyle kuruydu ki.

"Kes sesini!"

Yukarda biri vardı. Kendisini çıkarabilecek biri.

Çok yaşlı bir kadının sesine benziyordu.

"Lütfen bana yardım edin," diye yalvardı Maggie.

Bir el yüzünü tokatladı.

Maggie bağırdı. Tokat yüzünü acıtmıştı ama daha çok korkumuştu. Daha önce hiç tokatlanmamıştı.

"Kes sesini!" Ses biraz daha yaklaşmıştı.

Sonra bağıran kişi mezara indi. Maggie pis bir vücut ve ağız kokusu duydu. Şimdi yere bastırılıyordu ve karşı koyamayacak kadar zayıftı.

"Bana karşı koyma, piç kurusu! Sakın bana karşı koyayım deme! Sen kendini ne sanıyorsun, ha?"

"Ve bir daha sakın bana elini kaldırma! Duydun mu? Sakın ha!"

Tanrım, neler oluyordu.

"Ünlü Maggie Rose sensin demek! Zengin ve şımarık piç kurusu. Eh, bak sana bir sır söyleyeyim. Bizim sırrımız. Öleceksin, küçük zengin kız. Öleceksin!"

BÖLÜM 17

ERTESİ GÜN Noel arifesiydi. Ama hiç de neşeli olacak bir mevsim değildi doğrusu. Ve Noel'den önce daha da berbat olacaktı.

Hiç birimiz ailelerimizle bayram hazırlıklarını yapamamıştık. Rehine Kurtarma Ekibi'nin gerilimi bu yüzden daha da artmıştı. Önümüzdeki sıkıcı işin sıkıntısı çok daha büyüyordu. Soneji tatil mevsimini bu nedenle seçtiyse, iyi bir seçim yapmıştı doğrusu. Herkesin Noelini berbat etmişti.

Sabah saat on sularında Goldberg'lerin evine gittim. Sampson da bu arada gizlice Güneydoğu cinayetleri üzerinde biraz çalışmaya gitmişti. Öğle üzeri bir araya gelip dehşet hikayelerimizi kıyaslayacaktık.

Goldberglerle bir saatten fazla konuştum. Konuşmadan pek başarılı çıkmıyorlardı. Katherine ve Thomas Dunne'dan daha sert ana-babaydılar ama ikisi de oğullarını çok seviyorlardı. Laurie Goldberg'e doktorlar on bir yıl önce çocuk sahibi olamayacağını söylemişlerdi. Michael'den hamile

kaldığında bu bir mucize gibi gelmişti. Soneji bunu biliyor muydu? Kurbanlarını ne kadar titizlikle seçmişti? Neden Maggie Rose ile Michael Goldberg'i seçmişti?

Goldbergler Michael'in odasında bir süre yalnız kalmama izin verdiler. Kapıyı kapatıp birkaç dakika oturdum. Aynı şeyi Maggie'nin odasında da yapmıştım.

Oğlanın odası şaşırtıcıydı. En son bilgisayarlarla ve yazılımlarla donanmış bir hazine -Macintosh, Nintendo, Prodigy, Windows.

Duvarlara Katherine Rose'un Tabu ve Balayı filmlerinin posterleri asılmıştı. Skid Row'un ileri gelen şarkıcılarından Sebastian Bach'ın bir posteri yatağın başucunu kaplıyordu. Michael'in özel banyosunda da mor saçları punk stili kesilmiş bir Albert Einstein dışarı bakmaktaydı.

Michael ile Maggie Rose'un birlikte çekilmiş bir fotoğrafları oğlanın masası üzerindeydi. Kolkola girmiş iki çocuk dünyanın en iyi arkadaşlarına benziyorlardı. Soneji neden onları seçmişti? Bu özel arkadaşlıklarının seçiminde bir payı var mıydı?

Goldberglerin ikisi de Bay Soneji ile tanışmamışlardı ama Michael öğretmeninden sık sık söz ederdi. Ultima ve Süper Mario gibi Nintendo oyunlarında Michael'i yenen ilk kişiydi Soneji. Bu da onun da çocuk gibi bir deha olduğunu, ama yine de dokuz yaşındaki çocuğun kendisini yenmesine razı olmadığını akla getiriyordu. Hiçbir oyunda kaybetmek istemeyen biri olmalıydı.

Ben Goldberglerle kütüphanede pencereden bakıyordum ki, çocuk kaçırma olayında her şey bir anda çığrından çıkıverdi.

Sampson'un sokakta koştuğunu gördüm. Adımlarının her biri on metre kadardı. Ben de kapıya koştum.

"Bir daha telefon mu etti?"

Sampson başını salladı. "Hayır! Ama bir ipucu elde edildi. Bir şey oldu, Alex. FBI olayı saklıyor. Bir şeyler elde etmişler. Yürü haydi."

Sorrell Caddesi'nin Plately Bridge Sokağı'na yakın ucuna bir polis engeli yerleştirilmişti. Beş altı tahta engel, basının o öğleden sonra Dunne'ların evinden ayrılan arabaları izlemelerini önlüyordu. Sampson'la ben üçüncü arabadaydık.

Yetmiş dakika sonra üç araba Salisbury'yi çevreleyen alçak tepelerin arasından geçiyordu. Arabalar dönemeçli bir yoldan aşağı inip çam ağaçları arasındaki bir sanayi kuruluşuna doğru ilerlediler.

Noel nedeniyle bu çağdaş görünümlü tesis bomboştu. Ortalık insanı ürkütecek kadar sessizdi. Üç ayrı idare binasına giden yollar karla kaplıydı. Bizden önce beş altı yerel polis arabasıyla bir de cankurtaran gelmişti.

Chesapeake Körfezine dökülen küçük bir ırmak idare binalarının ardından akmaktaydı. Su çamur rengindeydi ve kirlenmiş görünüyordu. Binaların üstünde J. Cad İmalat, Taser/Becton Grubu, Techno-Sphere yazıyordu.

Şimdiye kadar bu sanayi bölgesinde ne olduğu hakkında tek bir sözcük bile söylenmiş değildi.

Sampson ile ırmağa doğru giden gruba katıldık. Olay yerinde dört FBI ajanı daha vardı ve hepsi de çok kaygılı görünüyorlardı.

Sanayi tesisi ile ırmak arasında seyrek çimenli bir alan vardı. Ondan sonra da otuz kırk metrelik çıplak toprak. Gökyüzü kar vaad eden kara bulutlarla yüklüydü.

Şerif yardımcıları çamurlu kıyıda ayak izleri kalıbı çıkarmaya çalışıyorlardı. Gary Soneji buradan mı geçmişti yoksa?

Kıyıya yaklaşırken Jezzie Flanagan'a, "Sana bir şey söylediler mi?" diye sordum.

"Hayır. Hiçbir şey söylemediler!" Kadın da Sampson ve benim kadar öfkeli görünüyordu. Ekibin bir ekip gibi davranmaması için ilk fırsattı bu. Federal Büro işbirliği yapma şansını ele geçirmiş ve kullanmamıştı. Bu iyi bir işaret değildi.

Düz alana gelirken Jezzie Flanagan, "Tanrım, ne olur çocuklar olmasın," diye mırıldandı.

Reilly ve Gerry Scorse adındaki iki Büro ajanı suyun yanındaydılar. Kar taneleri düşmeye başlamıştı. Yanan muşamba gibi kokan ırmaktan üzerimize doğru buz gibi bir rüzgar esiyordu.

Kalbim boğazıma çıkmıştı. Kıyı boyunca hiçbir şey göremiyordum.

Ajan Scorse bizi sakinleştirmek için olduğunu sandığım kısa bir konuşma yaptı. "Bakın, bu yaklaşımın sizi dışarda tutmak gibi bir amacı yok. Basının olayın üzerine düşmesi nedeniyle hepinizin buraya gelmesine kadar hiçbir şey söylememe emri aldık. Durumu önce bizler görmeliydik."

"Neyi göreceğiz?" diye Sampson sordu. "Neler olduğunu bize anlatacak mısın? Bu sözlü ishali kessek çok iyi olur sanırım."

Scorce FBI ajanlarından birine işaret edip bir şeyler söyledi. Adamın adı McGoey'di ve Washington'da müdürlük bürosunun elemanıydı. Dunne'ların evine girip çıktığını görmüştüm. Onun Roger Graham'ın yerine getirildiğini sanmışsak da o konuda hiçbir şey söylenmemişti.

McGoey başını sallayıp ileri çıktı. İri dişli, kısa kesilmiş beyaz saçlı, ciddi görünüşlü şişman bir adamdı. Emekliliği

yakın olan eski bir askere benziyordu.

McGoey, "Yerel polis bugün saat bir civarında nehirde bir çocuk bulmuş," dedi. "Kaçırılan çocuklardan biri olup olmadığını bilmiyorlar."

Ajan Goey'in ardından çamurlar içinde bir yetmiş metre kadar daha yürüdük. Yosunla kaplı bir yığının önünde durduk. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Sonunda oraya neden getirildiğimizi anlamıştık. Arabalardan birinden getirilen battaniye örtülmüştü küçük bir cesedin üzerine. Yeryüzünün en küçük, en yalnız yığınıydı bu.

Yerel polislerden birine bize durumu anlatması istendi. Adam boğuk bir sesle, kesik kesik konuşuyordu.

"Adım teğmen Mahoney. Salisbury emniyetindenim. Raser/Becton şirketinin bir güvenlik memuru bir saat yirmi dakika önce burada bir çocuk cesedi buldu."

Battaniyeye yaklaştık. Ceset çimenlerin üzerindeydi Çimenliğin ötesinde, suya doğru bir bataklık uzanıyordu.

Teğmen Mahoney küçük cesedin yanında çömeldi. Üniformalı dizi ıslak çamura gömüldü. Başının çevresinde dolanan kar taneleri saçlarına ve yanaklarına yapışıyordu.

Yünlü battaniyeyi yavaşça çekiverdi. Sabah erkenden balık avlamaya gitmek üzere çocuğunu uyandıran bir babaya benziyordu.

Birkaç saat önce kaçırılan iki çocuğun fotoğrafına bakıyordu. Grupta ilk konuşan ben oldum.

"Michael Goldberg," dedim. "Ne yazık ki, Michael bu. Zavallı küçük Shrimpie."

BÖLÜM 18

JEZZIE FLANAGAN evine ancak Noel sabahı dönebildi. Kafası kaçırılma hakkındaki fikirlerle karmakarışıktı.

Bu saplantılı görüntülerden bir süre kurtulması gerekiyordu. Motorlarını durdurmazsa makineler patlayacaktı. Polis olmayı bırakması gerekiyordu. Kendisiyle başka polisler arasındaki farkın bu durdurabilmeyi başarması olduğunu bilirdi.

Jezzie annesiyle Arlington'da oturuyordu. Crystal City metrosuna yakın küçük bir apartman dairesinde oturuyorlardı. Bu beraberlikleri sözde geçici olacaktı, ancak Jezzie Dennis Kelleher'den boşanalı beri bir yıldır orada oturuyordu.

Dennis o sıralarda kuzey Jersey'de, hâlâ New York Times'a erişmeye çalışmaktaydı. Ama Jezzie kalbinde onun bunu asla başaramayacağını biliyordu. Dennis'in başarılı olduğu tek şey Jezzie'ye kendi kendinden kuşkulanmayı öğretmek olmuştu. Dennis o konuda gerçekten ustaydı doğrusu.

Ama Jezzie onun kendisini yenmesine izin vermemişti.

Servis'te annesinin dairesinden çıkmaya zaman bulamayacak kadar çok çalışıyordu. En azından kendince uydurduğu mazeretti bu. Yaşayacak zamanı olmamıştı. Büyük bir şeye, önemli bir yaşam değişikliğine saklıyordu kendini. Haftada en az iki kere varlığını hesaplardı. Yirmi dört bin doları vardı. Hepsi o kadar. Şimdi otuz iki yaşındaydı. Güzel sayılırdı -Dennis Kelleher'in hemen hemen iyi bir yazar olması gibi.

Jezzie başarıya ulaşmak üzereydi. Bir fırsat daha çıktığı takdirde oraya varacaktı. Ve sonunda o fırsatı kendisinin yaratması gerektiğini anlamıştı.

Artık Goldberg'lerin çocuğunu görmeye bir son verecekti. İçi patlayıncaya kadar suçlulukla dolu olduğu halde, suçluluk hissetmeyecekti artık.

Kendi nöbetinde iki çocuk kaçırılmıştı. Her şey böyle başlamıştı... Durdur o görüntüleri! Şu an her şeyi durdur.

İrene Flanagan uykusunda öksürüyordu. Annesi C and P Telefon şirketinde otuz dokuz yıl çalışmıştı. Crystal City'deki daire onundu. Çok usta bir briç oyuncusuydu.

Jezzie'nin babası Washington'da yirmi yedi yıl polislik yapmıştı. Sonu Union İstasyonu'nda bir kalp kriziyle gelmişti. Yüzlerce yabancının gözleri önünde ölmüştü.

Jezzie bininci kez karar verdi annesinin evinden çıkmaya. Ne olursa olsun. Artık mazeret uydurmayacaktı. Ya taşınırdı ya da kaybederdi.

Jezzie yanıbaşında boş bir bira şişesi olduğu halde duşta ne kadar kaldığını unutmuştu. Babasının da çok sevdiği Smitwich birasını bitirecek kadar durmuştu suyun altında. Ve yeni bir şişenin susuzluğu içindeydi.

Goldberglerin çocuğunu bir süre düşünmemeyi başarmıştı. Ama hayır. Onu nasıl unutabilirdi? Küçük Michael Goldberg.

Jezzie Flanagan son birkaç yılı unutmayı başarmıştı ama -her ne pahasına olursa olsun, ıstırap çekmekten kaçınmıştı. Eğer kaçınma olasılığı varsa ıstırap çekmek aptallıktı.

Kuşkusuz, bu aynı zamanda yakın ilişkilere girmemek, sevişmenin yanından geçmemek, insan duygularının en doğalının uzağında kalmaktı. Ama yaşamında aşksız da ayakta kalabileceğini öğrenmişti. Kulağa korkunç gelse de, gerçekti bu.

Evet, ayakta kalmak için gerekli araçlara sahipti. Eğer bir kadın polis olabiliyorsa, her şeyi başarabilirdi. Servis'teki diğer ajanlar onun hayaları olduğunu söylerlerdi. Bu onların komplimanlarıydı ve Jezzie de bunu böyle kabul ederdi. Üstelik haklıydılar da -çelik hayaları vardı kendisinin. Ve öyle olmadığı zamanlar varmış gibi davranmasını iyi bilirdi.

Jezzie sabahın saat birinde BMW motosikletiyle dolaşmaya çıktı. Arlington'daki daracık dairede boğulacaktı neredeyse.

Annesi hol kapısının açıldığını duymuş olmalıydı. Yattığı yerden Jezzie'ye, "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Biraz dışarı çıkacağım, anne." Noel alışverişi sözcükleri kafasının duvarlarına çarptı. Ama her zaman olduğu gibi orada kaldılar. Jezzie Noel'in sona ermesini isterdi. Ertesi günden korkuyordu.

Sonra motosikletine atlayıp geceye açıldı. Ya özel karabasanlarından kaçıyor ya da onları kovalıyordu.

Noeldi. Michael Goldberg bizim günahlarımız için mi ölmüştü? Bütün olan biten bu muydu? diye düşündü.

Tüm suçu üstlenmeyi reddediyordu. Noeldi ve İsa zaten herkesin günahları için ölmüştü. Hatta Jezzie Flanagan'ın günahları için bile. Jezzie kendini hafif çılgın hissediyordu. Hayır, bayağı çılgın hissediyordu ama kontrolu eline alacaktı. Her zaman kontrolu elinde bulundur.

Şimdi de bunu yapacaktı. Washington dışına saatte yüz on mille çıkarken "Winter Wonderland" şarkısını söylüyordu. Aslında pek korkmazdı, ama bu kez korkuyordu.

BÖLÜM 19

NOEL SABAHI Washington'un bazı mahalleleriyle Maryland ve Virginia varoşlarında ev ev aramalar yapıldı. Polis arabaları sokaklarda dolaşırken hoparlörle anons yapıyorlardı:

"Maggie Rose Dunne aranıyor. Maggie dokuz yaşındadır. Uzun sarı saçlıdır. Bir otuz boyunda ve otuz altı kilodur. Maggie'nin sağ salim dönmesine yol açacak bilgiye büyük bir ödül verilecektir."

Evin içinde yarım düzine FBI ajanı Dunne'larla daha yakın bir işbirliği içindeydiler. Katherine Rose da, Tom Dunne da Michael'ın ölümüyle çok sarsılmışlardı. Katherine birden on yıl yaşlanmış gibiydi. Hepimiz Soneji'den gelecek telefonu bekliyorduk. Gary Soneji'nin Dunne'lara Noel günü telefon edeceğini tahmin etmiştim. Artık onu biraz tanıyor gibiydim. Onun telefon etmesini, harekete geçmesini ve ilk büyük yanlışını bekliyordum. Onu yakalamak istiyordum.

Noel sabahı saat on bir sularında Rehine Kurtarma Ekibi Dunne'ların salonunda toplantıya çağırılmıştı. Şimdi FBI'ın önemli haberler vermesini bekleyen yirmi kişiydik. Ev heyecanlı seslerle çınlıyordu. Lindbergh'in Oğlu ne yapmıştı?

Henüz fazla bir bilgi verilmiş değildi. Dunne'ların evine bir telgraf geldiğini biliyorduk. Bu daha önceki sahte mesajlara benzemediğinden Soneji'den gelmiş olmalıydı.

FBI ajanları son on beş dakikadır evdeki telefonların başına geçmişlerdi. Özel Ajan Scorse saat on bir buçuktan hemen önce geldi. Herhalde ailesinin Noelinden geliyordu. Şef Pittman da ondan beş dakika sonra geldi.

Sampson, "Durum giderek kötüleşiyor," diye mırıldandı. "FBI bize güvenmiyor. Biz ise onlara bir önceki toplantıdan daha az güveniyoruz."

"Başlangıçta da FBI'a güvenmemiştik," diye hatırlattım.

"Haklısın. Sence telgrafı bizimki mi gönderdi?"

"FBI öyle düşünüyor. Herhalde bu da onun Mutlu Noeller deme biçimi. Belki de ailenin bir parçası olmak istiyordur."

Sampson koyu renk camlı gözlüğünün üstünden bana baktı. "Teşekkür ederim, Dr. Freud."

Ajan Scorse ön tarafa doğru yürüyordu. Yanına Şef Pittman'ı da aldı. El sıkıştılar.

Scorse öne çıkınca, "Gary Soneji'den geldiği anlaşılan bir mesaj daha aldık," dedi. Sinirli olduğu zaman boynuna bir yandan diğer yana kıvırma gibi garip bir huyu vardı. Konuşmaya başlarken bir iki kere aynı hareketi yapmıştı.

"Okuyorum... Dunne'lara hitaben yazılmış... 'Sevgili Katherine ve Tom... On milyon dolara ne dersiniz? İki milyonu nakit. Kalanı satılabilir tahviller ve elmaslar halinde. MIAMI BEACH'TE... M.R. şimdilik iyi. YARIN büyük gün... Neşeli... L'nin Oğlu.'"

Telgraf Miami Beach'de Collins Caddesi'nden çekilmişti. FBI hemen postaneye baskın düzenlemişler, müdürle memurları sorguya çekmişlerdi. Ama hiçbir şey öğrenememişlerdi.

Hemen Miami'ye gitmekten başka çaremiz yoktu.

BÖLÜM 20

REHİNE KURTARMA EKİBİ Noel günü "Öğleden sonra saat dört buçukta Florida'nın Tamiami Havaalanı'na vardı. Bakan Jerrold Goldberg, bizim Hava Kuvvetlerinin verdiği özel bir uçakla gitmemizi sağlamıştı.

Miami polisinin eşliğinde Collins Caddesi'ndeki FBI bürosuna götürdü. Büro, Soneji'nin telgrafı çektiği Western Union bürosundan altı blok ötedeydi.

Soneji bunu biliyor muydu? Herhalde. Kafası öyle çalışıyor gibiydi. Ben sürekli olarak onun hakkında notlar alıyordum. Cebimdeki not defterinin yirmi sayfası dolmuştu bile. Geçmişi hakkında bilgiye sahip olmadığım için bir profilini çıkartacak durumda değildim. Ancak notlarım doğru ipuçlarıyla doluydu: organize, sadist, metodik, kontrollu.

Bizim Miami'de oradan oraya koşturmamızı izliyor muydu? Herhalde. Belki de başka bir kılığa girmişti. Michael Goldberg'in ölümünden vicdan azabı duyuyor muydu? Yoksa bir öfke nöbetine mi girmek üzereydi?

FBI bürosunda acil özel telefon hatları kurulmuştu bile. Soneji'nin bundan sonra hangi yolla iletişim kuracağını bilemezdik. Ekibe şimdi Miami polisinden de katılmalar olmuştu. Büro'nun Güney Florida'daki epey geniş kuvvetinden de iki yüz ajan verilmişti.

Gary Soneji'nin verdiği sürenin sonuna yaklaşıldığı bu sırada yarattığı kargaşayı bilip bilmediğini merak ediyordum doğrusu. Bu da planının bir parçası mıydı? Maggie Rose Dunne gerçekten yaşıyor muydu?

Bunun için bir kanıta ihtiyacımız vardı. En azından Soneji'den fiziki bir kanıt isteyecektik. M.R. şimdilik iyidir. Bana güvenin demişti. Olur, Gary.

Bizim ardımızdan Miami Beach'e kötü haberler gelmişti.

Michael Goldberg'in ilk otopsi raporu Miami Bürosuna fakslanmıştı. Biz vardıktan hemen sonra FBI kriz odasında bir toplantı yapıldı. Hilal biçiminde düzenlenmiş ve her birinin üzerinde bir ekranla bir kelime işlemcinin bulunduğu masalara oturduk. Odada olağandışı bir sessizlik vardı. Aslında hiç birimiz küçük oğlanın ölümü hakkındaki ayrıntıları duymak istemiyorduk.

Harold Friedman adındaki bir Büro yetkilisi tıbbi bulguları gruba açıklamak üzere görevlendirilmişti. "Küçük Goldberg'in ölümünün kazaen olduğuna hemen hemen eminiz," diye söze başladı. "Önce kloroform spreyi ile bayıltıldığı anlaşılıyor. Burun kanallarında vre boğazında kloroform izine rastlanıldı. Ondan sonra, büyük bir olasılıkla iki saat sonra, sekobarbital sodyum enjekte edilmiş. Bu çok güçlü bir uyuşturucudur. Solumayı engelleyen karakteristikleri de vardır.

Bu vakada da öyle olduğunu sanıyoruz. Çocuğun soluma düzeni bozulmuş, sonra da kalbi durmuştur. Eğer uykuda ise acı çekmemiştir. Ben durumun böyle olduğuna ve onun uykusunda öldüğüne inanıyorum."

"Bazı kırık kemikler de vardı," diye Harold Friedman devam etti. "Oğlanın arka arkaya tekmelenip yumruklandığını tahmin ediyoruz. Ancak bunun ölümüyle bir ilgisi yoktur. Kemikler çocuk öldükten sonra kırılmıştı. Çocuğun öldükten sonra cinsel tacize uğradığını da belirtmek isterim. Irzına geçilmiş ve iç organları parçalanmıştır. Bu Soneji çok ağır bir ruh hastasıdır."

Gary Soneji'nin patolojisi üzerindeki pek-az gerçek bilgimizden biri de buydu. Michael Goldberg'in öldüğünü görünce büyük bir öfke nöbetine girdiği anlaşılıyordu. Ya da kusursuz planının o kadar kusursuz olmadığını anlayınca.

Ajanlar ve polis memurları yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar. Michael Goldberg'e duyduğu öfkenin Soneji üzerinde sakinleştirici bir etkisi olup olmadığını merak ettim. Maggie Rose'un sağ kalma şansı hakkındaki kaygılarım giderek artıyordu.

Kaldığımız otel FBI bürosunun tam karşısındaydı. Miami Beach'in altın standartlarına göre değilse de, denize bakan büyük bir yüzme havuzu vardı.

Saat on birde çoğumuz artık odalarımıza çekilmiştik. Isı hâlâ yirmi beş derece civarındaydı. Gökyüzünde yıldızlar parıl parıldı.

Sampson'la Collins Caddesi'nde yürüyüşe çıkmıştık. Sampson, "Önce yemek mi istersin?" diye sordu. "Yoksa kendimizden geçene kadar içelim mi?"

"Ben uyuştum bile," dedim. "Yüzmeyi düşünüyordum."

"Bu gece Miami Beach bronzluğunu elde edemezsin ama." Sampson dudakları arasında yanmamış bir sigara yuvarlıyordu.

"Gece yüzmek için iyi bir neden daha."

"Ben lobide olacağım. Güzel kadınlar bana gelirler."

"Talihin açık olsun," dedim. "Noel nasıl olsa. Umarım iyi bir armağan alırsın."

Mayomu giyip otelin havuzuna indim. Sağlığın anahtarının egzersiz olduğuna inandığım için nerede olursam olayım her gün egzersiz yapardım.

Okyanus yanındaki büyük havuz kapalıysa da, bu kadarcık şey bana engel olacak değildi. Polisliğin şanından biri de kuralları çiğnemektir.

Bir başkası da benim gibi düşünüyor olmalıydı. Biri o kadar düzgün ve sessiz kulaçlarla yüzüyordu ki, şezlongların arasına girip de ayaklarım ıslanana kadar varlığını fark edememiştim.

Yüzen, siyah veya lacivert bir mayo giymiş bir kadındı. İnce yapılı, uzun kol ve bacaklı, atletik bir vücuda sahipti. Böyle hiç de güzel olmayan bir günde gözlere ziyafetti doğrusu. Kulaçları zahmetsizce atıyordu, havuz sanki özel malı gibiydi ve ben de kendisini rahatsız etmek istemedim.

Dönünce bunun Jezzie Flanagan olduğunu gördüm. Buna şaşırmıştım işte. Gizli Servis müfettişine uygun bir şey değildi bu yaptığı.

Sonunda havuzun öteki ucunda suya girdim ve kulaçlarımı atmaya başladım. Benim kulaçlarım onunki kadar güzel veya tempolu değilse de, gayet iyi iş görür ve genelde çok uzun yüzebilirim.

Kolaylıkla otuz beş tur yaptım. Günlerdir ilk kez gevşiyor gibiydim. Örümcek ağları kaybolmaya başlamıştı. Belki yirmi tur daha yapıp gider yatardım. Ya da Sampson'la bir Noel birası içerdim.

Bir ara durduğumda Jezzie Flanagan'ın bir şezlongun kenarında oturduğunu gördüm.

Çıplak omuzlarına beyaz bir otel havlusu atılmıştı. Miami mehtabında çok güzeldi doğrusu. Çok sarışın, söğüt dalı gibi ve bana bakan parlak mavi gözler.

"Elli tur mu, Detektif Cross?"

Kadın gülümseyince son birkaç gündür çalışma saatlerinde gördüğümden çok farklı biri oluverdi. Çok daha rahatlamış gibiydi.

"Otuz beş, ben pek senin ayarında değilim," dedim. "Ona yaklaşamam bile. Ben kulaç atmayı kent merkezindeki YMCA'da öğrendim."

"Ama formundasın."

"Bu akşam yüzmesi iyi geldi doğrusu. O odada o kadar saat kapalı kaldıktan sonra. Üstelik açılmayan küçük pencereler karşısında."

"Pencereler büyük olsaydı herkes plaja kaçmaktan başka şey düşünmezdi. O zaman Florida'nın hiçbir yerinde iş yapılmazdı."

"Biz iş yapıyor muyuz?" diye sordum.

Kadın güldü. "Benim polis çalışmalarında 'elinden geleni yapmaya' inanan bir arkadaşım vardı. Ben de elimden geleni yapıyorum. Çok güç koşullar altında. Ya sen?"

"Ben de elimden geleni yapıyorum."

"Tanrıya şükürler olsun." Jezzie Flanagan iki kolunu da havaya kaldırdı. Bu neşesi beni şaşırtmıştı. Doğrusu bir değişiklik olarak gülmek çok hoş bir şeydi. Gerekliydi de.

"Bu koşullar altında ben de elimden geleni yapıyorum," dedim. "Yemek yiyecek misin?" diye sordum sonra. Olay konusunda onun fikirlerini duymak istiyordum. Daha önce onunla doğru dürüst konuşamamıştım.

"Bir şeyler yerim doğrusu. Bugün iki öğünü kaçırdım zaten."

Otelin en üst kattaki dönen lokantasında buluşmaya karar verdik.

Jezzie beş dakikada üstünü değiştirdi. Sarı saçları hâlâ ıslaktı. Makyaj yapmamıştı ve buna ihtiyacı yoktu. İş başında olduğundan o kadar farklı, o kadar rahattı ki.

"Açık konuşmak gerekirse sana bir şey söylemek isterim." Kadın gülüyordu.

"Neymiş o?"

"Güçlüsün ama pek yüzücü değilsin. Diğer yandan, mayo sana çok yakışıyor."

İkimiz de güldük -uzun günün gerilimini üzerimizden atmaya başlamıştık.

Biralar ve hafif bir yemekle birbirimizi daha yakından tanımaya başladık. Jezzie Flanagan'a on sekiz yaşındayken Miss Washington olduğunu itiraf ettirdim. Virginia Üniversitesi'nden de "uygunsuz davranışlar" nedeniyle atılmıştı.

Konuşmamız ilerledikçe ona niyet ettiğimden fazlasını söylemekte olduğumu fark ettim. Çok rahat konuşulan bir insandı.

Jezzie Washington'daki ilk psikologluk günlerimi sordu. Ben bunun beni ne kadar sinirlendirdiğine girmeden, "Kötü bir yanlıştı," dedim. "İnsanların çoğu siyah bir psikolog istemiyordu ve siyahların çoğunda da psikologa verecek para yoktu. Psikiyatrın divanında liberal yoktur." Beni Maria hakkında da biraz konuşturdu. O da bana yüzde doksanı maço erkek olan Gizli Servis'te kadın olmanın ne demek olduğunu anlattı. "Günde bir kere beni sınarlar. Bana 'Adam' derler." Beyaz Saray hakkında da anlatacağı hikayeler vardı. Bush'ları ve Reagan'ları tanıyordu. Çok rahat bir saat gözümüzü kapatıp açana kadar geçmişti.

Aslında bir değil iki saate kadar yakın bir zaman geçmişti. Jezzie barın orada tek başına oturan garsonumuzu gördü. "Lokantada bizden başka kimse kalmadı," dedi.

Hesabı ödeyip döner lokantadan asansöre bindik. Jezzie'nin odası üst katlardan birindeydi. Herhalde penceresinden okyanus görünürdü.

Onun katına geldiğimizde, "Çok hoş bir gece geçirdim," dedim. "Teşekkür ederim. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller, Alex." Jezzie gülümseyerek sarı saçlarını kulağının arkasına itti. Bu tikini daha önce de fark etmiştim.

Yanağıma bir öpücük kondurup odasına giderken, "Rüyamda seni mayolu göreceğim," dedi.

Ben dört kat daha indim, soğuk Noel düşümü aldım. Jezzie Flanagan'ı düşünüyordum. Bir Miami Beach otelinde yapayalnız hayaller. Herhalde bir yere varacağımız yoktu ama ondan hoşlanmıştım. Onunla her şeyi konuşabilirmişim gibi gelmişti. Biraz kitap okudum, sonra ben de uyuyup kendi rüyalarımı gördüm.

BÖLÜM 21

DİKKATLİ OL, Gary oğlum, artık çok dikkatli ol.

Gary Soneji sol gözünün ucuyla şişman kadına baktı. Kadının gölgesine bir kertenkelenin bir böceği seyrettiği gibi bakıyordu -hemen yemek öncesinde olduğu gibi. Kadının incelendiğinden haberi yoktu.

Kadın otoyolun 12'nci kapısında para toplayan bir polisti. Paranın üstünü ağır ağır saydı. Sanki dev gibiydi, gece kadar karaydı. Neredeyse gözleri kapanıyordu. Aretha Franklin şarkı söylemesini bilmeseydi ve geçimini sağlamak için çalışmak zorunda kalsaydı, tıpkı böyle olurdu işte.

Monoton tatil trafiğinde önünden geçenin kim olduğunu bilmiyordu kadın. O ve arkadaşları kendisini aramak için oralara yerleştirilmiş olsalar bile. "Büyük polis ağı" ve "ülke çapında insan avı" işte bu kadardı. Ne büyük düşkırıklığı ama. Böylesine bir avda böyle insanlar kullanarak kendisini yakalayacaklarını nasıl umabilirlerdi? Bu işi hiç olmazsa biraz ilginç yapsalardı bari.

Gary Soneji özellikle bu gibi durumlarda evrenin kaçınılmaz gerçeğini haykırmak isterdi.

Hey, aptal polis! Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Ben son üç gündür bütün kanalların haberlerinde gördüğün insanım. Senin ve dünyanın yarısının gördüğü kişiyim, yavrum.

Yüzyılın Cinayetini ben planlayıp gerçekleştirdim. Her şey yolunda gitti ta ki o zengin oğlan ölüp de işi bozana kadar.

Yakından bak bana. Yaşamında bir kere olsun kahraman ol. Aşk otoyolunda şişko kara bir sıfırdan başka bir şey ol. Bana bak, diyorum sana! Bana bak!

Kadın paranın üstünü uzattı. "Mutlu Noeller, efendim."

Gary Soneji omzunu silkti. "Size de," dedi.

Soneji kırk dakika sonra emektar Saab'ını Maryland'da Crisfield'de 413 no.lu yoldan çıkardı. Toprak yoldan eski çiftliğe gitti. Gülüyordu. Onları öylesine aldatmıştı ki.

Şimdiye kadar nerede olduğunu bulamamışlardı. Lindbergh olayını aşmıştı artık. Şimdi o balon kafalıların altından halıyı çekme zamanı gelmişti.

BÖLÜM 22

ARALIK AYININ yirmi altıncı günü sabahı saat on buçukta bir Federal Express kuryesi FBI bürosuna gelip Lindbergh'in Oğlu'ndan yeni bir mesaj getirmişti.

Bizi ikinci kattaki kriz odasına çağırdılar yine. FBI memurlarının hemen hemen tümü oradaydı. Birkaç dakika sonra Miami'den Özel Ajan Bill Thompson içeri girerek o nakliye şirketlerinin turunculu mavili zarflarından birini önümüzde açtı.

Gizli Servis'ten Jeb Klepner, "Mesajı gösterecek ama okumayacak," diye mırıldandı. Klepner'in yanında Jezzie Flanagan, Sampson ve ben vardık.

Jezzie, "Bütün yükü sırtlanmak istediğinden paylaşacaktır," kehanetinde bulundu.

"Gary Soneji'den bir mesaj var, şimdi okuyacağım," dedi Thompson.

"Numaralanmış. Birincisini okuyorum. On milyon. Alttaki satırda iki: Disney World, Orlando -Tılsımlı Krallık. Bir

sonraki satır. Üç: Pluto 24'de park edilecek. Feribotla Seven Seas Lagun'a gidilecek. Bugün saat 12:50'de. Bu iş 1:15'te tamamlanmış olacak. Son satır: Kurtarmalığı Dedektif Cross getirecek. İmza: Lindbergh'in Oğlu."

Bill Thompson başını kaldırdı. Beni bulmakta güçlük çekmedi. Onun şaşkınlığının benimki'yanında sıfır olduğunu söylemeliyim. Sistemime adrenalin boşalmıştı sanki. Soneji benden ne istiyordu? Beni nereden tanıyordu? Şu anda kendisini ne kadar yakalamayı istediğimi anlamış mıydı?

Özel Ajan Scorse, "Pazarlığa girmiyor," dedi. "Soneji bizim on milyonu vereceğimize inanıyor."

"Evet öyle," dedim. "Ve haklı da. Kaçırılan bir kişiye kurtarmalık verilip verilmeyeceği onun ailesine kalmıştır." Dunne ailesi istenilecek paranın koşulsuz ödenmesi için bize talimat vermişti. Soneji bu kadarını tahmin etmiş olmalıydı. Maggie Rose'u seçmesinin nedeni de herhalde buydu. İyi ama, beni neden seçmişti?

Yanımda duran Sampson başını salladı. "Tanrının işlerine akıl ermiyor doğrusu."

Büro binasının ardındaki park yerinde beş altı araba bizi bekliyordu. Bill Thompson, Jezzie Flanagan, Klepner, Sampson ve ben birine bindik. Para yanımızdaydı.

Para bir gece önce hazırlanmıştı. Bu kadar parayı öyle kısa bir sürede toparlamak gerçekten büyük bir işti. Ama Citibank ve Morgan Stanley işbirliğine yanaşmışlardı. Dunne'ların ve Jerrold Goldberg'in istediklerini elde etmek güçleri vardı ve büyük baskılar yaptıkları belliydi. Soneji'nin istediği gibi paranın iki milyonu nakitti. Gerisi de hisse senedi ve küçük elmaslar olarak toplanmıştı. Kurtarmalık bir valize sığmıştı, taşıması çok kolaydı.

Miami Beach'ten Opa Locka Havaalanı'na gitmek yirmi beş dakika sürdü. Uçuş da bir kırk dakika sürecekti. Böylece Orlando'ya saat 11:45 sularında varacaktık. Pek zama-

nımız kalmayacaktı yani.

Ajan Scorse Thompson'a telsizle, "Cross'a mikrofon yerleştirebiliriz," dedi. "Portatif bir verici. Uçakta bir tane var."

"Gerry, bu fikirden pek hoşlanmadım," dedi Thompson.

"Ben de," diye arka koltuktan atıldım. "Mikrofon yok. Kabul edemem." Ben hâlâ Soneji'nin neden beni seçtiğini düşünüyordum. Bir anlamı yoktu bunun. Gazetelerde benden söz edildiğini okumuştu. Kendisince iyi bir neden olduğundan hiç kuşkum yoktu.

Cessna 310 uçağına bindiğimizde Thompson, "Parkta inanılmaz bir kalabalık olacak," dedi. "Disney Parkı'nı seçmesinin nedeni de bu. Tılsımlı Krallık'ta da pek çok çocuk ve ana baba olacaktır. Maggie Dunne ile onların arasına karışabilir. Kızın da görünüşünü değiştirmiş olabilir."

"Disney Parkı onun büyük ve önemli ikonlar örneğine uyuyor," dedim. Defterlerimdeki kuramlardan biri Soneji'nin kendisinin tacize uğramış bir çocuk olabileceğiydi. Eğer böyle ise, "iyi" çocukların "iyi" anne ve babalarıyla gittikleri Disney Dünyası gibi bir yere sadece öfke ile horgörü duyardı.

Scorse, "Parkı yerden ve havadan gözlemekteyiz," dedi. "Alınan görüntüler şu anda Washington'daki kriz odasına ulaştırılıyor. Son dakikada bir yer değişikliği yapması olasılığına karşılık Epcot ve Zek Adası'nın filmini de çekiyoruz."

10. Sokaktaki FBI kriz odasındaki sahneyi görebiliyordum. En az yirmi önemli kişi toplanmış olacaktı. Her birinin önünde kapalı devre bir televizyon monitörü. Walt Disney Dünyası'nın havadan çekilen görüntüleri olurdu bütün monitörlerde. Odadaki Büyük Tablo'da durum yansıtılırdı: o anda parkta kaç ajan ve kaç personel olduğu. Çıkışlar. Hava durumu. Kalabalığın sayısı. Disney güvenlik elemanlarının sayısı. Ancak Gary Soneji ve Maggie Rose hakkında bir şey olmayacaktı, olsaydı biz haber alırdık.

Bir deli ve kaçırılmış küçük bir kızla buluşma fikri pek hoş değildi. Disney Dünyası'nda bekleyen tatil kalabalığı soğuk gerçeği de öyle. Parkta ve otopark alanlarında o sırada yetmiş bin kişi olduğu bildirilmişti. Yine de, Soneji'yi ele geçirmek için en iyi şansımız buydu. Belki de tek şansımız.

Tılsımlı Krallığa özel bir karavanla, polis eşliğinde gittik. 26-A çıkışında otoyoldan ayrıldık. Park yerine saat 12:15'te vardık. Zamanımız çok sıkışıktı, ancak Soneji de bize örgütlenme fırsatı tanımamıştı.

Neden Disney Dünyası? Ben hep bunu anlamaya çalışıyordum. Gary Soneji çocukluğunda hep oraya gitmek istemiş ve izin verilmemiş miydi?

Gary Soneji'nin Disney Dünyası'na girişi çok kolaydı. Ama oradan nasıl çıkacaktı? Yanıtlaması en güç soru buydu işte.

BÖLÜM 23

DISNEY görevlileri arabalarımızı Pluto bölümünde 24 numaraya park ettiler. Oradan bir tramvayla feribota gidecektik.

Arabadan inerken Bill Thompson, "Soneji seni neden istemiştir acaba, bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Belki de Washington'daki haberlerde adımı duymuştur. Belki psikolog olduğumu öğrenmiştir ve bu ilgisini çekmiştir. Bunu kendisine soracağım."

"Ona pek sert davranma," diye Thompson bana öğüt verdi. "Biz sadece kızı geri istiyoruz."

"Benim de istediğim sadece o," dedim. İkimiz de abartıyorduk. Maggie Rose'u sağ salim istiyorduk ama Soneji'yi ele geçirmeyi de arzuluyorduk. Onu burada, Disney Dünyası'nda öldürmek istiyorduk.

Park yerinde dururken Thompson kolunu omzuma attı. Bir değişiklik olarak bir dostluk havası esiyordu. Sampson ve Jezzie Flanagan da bana şans dilediler. FBI ajanları so-

nunda bir süre için bile olsa desteklemekteydiler bizleri.

Sampson beni bir an kenara çekerek, "Nasılsın?" diye sordu. "Seni istedi ama biliyorsun, gitmek zorunda değilsin."

"İyiyim. Bana bir şey yapacak değildir. Ben psikopatlara alışkınım, unuttun mu?"

"Dostum, asıl psikopat olan sensin."

İçinde paranın bulunduğu valizi aldım, parlak turuncuya boyanmış tramvaya bindim. İçerde benden başka kimse yoktu. Başımın üstündeki madeni tutamağa tutunarak Tılsımlı Krallığa doğru yola çıktım.

Saat 12:44'tü. Altı dakika erken gelmiştim.

Tılsımlı Krallık Bilet Gişelerinde turnikelere doğru yürüyen kalabalığın arasına karıştığımda kimsenin bana dikkat bile ettiği yoktu. Neden etsinlerdi sanki?

Soneji burasını kalabalığı için seçmişti. Ama acaba kızı da getirmiş miydi? Tek başına mıydı? Yoksa bu hepimiz için bir sınav mıydı? Artık her şey mümkündü.

Disney Dünyasında kalabalıklar neşeli ve rahattılar. Bunların çoğu parlak mavi göğün altında eğlenmeye gelmiş ailelerdi. Hoparlörlerden hoş bir ses yükseliyordu: "Küçük çocukların elini bırakmayın, kişisel eşyanızı unutmayın, Tılsımlı Krallığa hoş geldiniz."

Miki Fare, Goofy ve Pamuk Prenses kapıda herkesi karşılıyorlardı. Park tertemizdi. Gizli hoparlörlerden, "Yankee Doodle Dandy" nağmeleri yükseliyordu.

Üzerimdeki bol gömleğin altında kalbimin atışlarını hissediyordum. Yalnızdım ve orada kaldığım sürece yalnız olacaktım.

Terleyen ellerimi pantolonuma sildim. Önümde Miki Fare herkesin elini sıkıyordu. Çılgınlıktı bu.

Ulaşım ve Bilet Merkezi'nin gölgesi altına girmiştim.

Minyatür bir Mississippi gemisi olan feribot görünüyordu.

Üzerinde spor bir ceket, başında bir şapka olan bir adam yanıbaşımdaydı. Bunun Soneji olup olmadığını bilmiyordum. Disney Dünyası'nın verdiği güvenlik ve korunma havası bir anda kayboldu.

"Planlar değişti, Alex. Seni şimdi Maggie Rose'u görmeye götüreceğim. Lütfen önüne bakmaya devam et. Şimdiye kadar çok iyiydin."

Yanımızdan bir seksen boyunda bir Sinderella geçerek aksi yöne gitti.

"Dön şimdi, Alex. Geldiğin yoldan gideceğiz."

Adam sakindi ve kontrolu elinde tutuyordu, tıpkı Soneji'nin kaçırma olayında olduğu gibi. Bana Alex demişti. Kalabalığın aksi yönünde yürümeye başladık.

Sinderella'nın kuaförlü sarışın bukleleri önümüzde dalgalanıyordu. Çocuklar bu çizgi film kahramanını canlı görmekten büyük bir sevinç içindeydiler.

Ben şapkalı adama sadece, "Önce Maggie Rose'u görmeliyim," demiştim. Kılık değiştirmiş Soneji miydi bu? Bilemezdim. Ona daha yakından bakmalıydım.

"İyi. Ama bak söylüyorum, eğer bizi herhangi biri durduracak olursa kızı öldü bil."

"Kimse durdurmayacak," dedim. "Biz sadece kızın sağlığıyla ilgileniyoruz."

Bunun herkes için böyle olduğunu umuyordum. O sabah Katherine ve Tom Dunne ile kısa bir görüşmem olmuştu. Onların tek isteklerinin bu akşam kızlarına kavuşmak olduğunu biliyordum.

Vücudumdan terler boşanıyordu. Bunu kontrol edemezdim. Isı yirmi beş derede falandı ama rutubet çok fazlaydı.

İşin beklenmedik bir şekilde bozulacağından korkuyordum. Her an bir şey olabilirdi. Disney Dünyası ve kalabalığı içinde bunu denemiş değildik.

Adama söylemeye karar verdim. "Dinle beni. FBI benim dışarı çıktığımı görünce yanımıza gelen olabilir."

"Umarım gelmez." Başını salladı. "Bu, kuralları çiğnemek olur."

Adam her kimse, ateş altında bile hiç de doğal olmayacak kadar soğukkanlıydı. Bu işi acaba daha önce de yapmış mıdır, diye düşündüm. Turuncu tramvaylara doğru gidiyor gibiydik. Tramvaylardan biri bizi yine otoparka götürecekti. Adamın planı neydi acaba?

Soneji olamayacak kadar iri diye düşündüm. Ama belki de çok usta bir şekilde kılık değiştirmiş, içten pamukla falan beslenerek şişmanlamış olabilirdi. Aktör olabileceği aklıma geldi yine. Bir sahtekar olmayacağını umdum. Florida'da olanları duyan biri bizimle kurtarmalık için ilişkiye geçmiş olabilirdi. Bu bir kaçırılma vakasında ilk kez olacak bir şey değildi."Federal Büro! Eller yukarı!" diye bir ses duydum. Her şey birdenbire olmuştu. Kalbim boğazıma kadar yükseldi. Ne yapıyorlardı bunlar? Ne düşünüyorlardı?

"Federal Büro!"

Park yerinde çevremiz sekiz on ajan tarafından sarılmıştı. Tabancalarını çekmişlerdi hepsi. En az bir tüfek adama ve böylece de bana doğrultulmuştu.

Ajan Bill Thompson da oradaydı. Oysa daha birkaç dakika önce bana, biz sadece kızı istiyoruz, demişti.

"Çekilin buradan!" diye bağırdım. "Çekilin önümüzden!"

Şapkalı adama dikkatle baktım. Gary Soneji olamazdı. Bundan emindim. Her kimse tanınacağından, hatta resminin çekileceğinden kaygılanmıyordu bile.

Nasıl olabilirdi bu? Herif nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi?

Adam çevremizi saran FBI ajanlarına, "Beni yakalarsanız kız ölür," dedi. Buz gibiydi. Gözleri ölüydü. "Bunu önle-

yecek hiçbir şey yapamazsınız. Ben de yapamam. Kız ölür."

"Şimdi sağ mı?" Thompson adama doğru bir adım attı. Sanki adama vuracak gibiydi ki, bu o anda hepimizin istediği şeydi.

"Yaşıyor. Onu iki saat önce gördüm. Eğer işi şimdi berbat etmeseydiniz evine dönecekti. Şimdi detektifin dediği gibi yoldan çekilin."

"Senin Soneji ile birlikte çalıştığını nereden bilelim?" diye sordu Thompson.

"Bir. On milyon. İki. Disney Dünyası, Orlando -Tılsımlı Krallık. Üç. Pluto 24'te park edin." Kurtarmalık mesajını kelimesi kelimesine sıraladı.

Thompson inatçıydı. "Kızın serbest bırakılması için pazarlık edeceğiz. Bizim istediğimizi yapacaksın."

"Ne? Öyle yapıp da kızı öldürelim mi?" Jezzie Flanagan Thompson'la diğerlerinin arkasında belirivermişti.

"İndirin silahlarınızı," dedi. "Detektif Cross değiş tokuşu yapsın. Sizin istediğiniz yapılır da kız ölürse, bunu ülkedeki her gazeteciye anlatırım. Yemin ederim ki, anlatırım, Thompson."

"Ben de," dedim FBI özel ajanına. "Yemin ederim."

"Bu o değil. Soneji değil," dedi Thompson. Ajan Scorse'ye bakıp başını salladı. "Bırak gitsinler. Cross ve para Soneji'ye gidecek. Kararım budur."

Buz gibi adamla yürümeye devam ettik. Ben titriyordum. Turuncu tramvaylara doğru giderken millet bize bakıyordu. Tramvaylardan birine binip oturduk.

"Hıyarlar," diye adam mırıldandı. Bu gösterdiği ilk duygu belirtisiydi. "Az daha her şeyi berbat ediyorlardı."

Otoparkın Donald Bölümünde altıncı sırada yeni bir Nissan arabanın önünde durduk. Araba lacivertti, camları renkliydi. İçinde kimse yoktu.

Şapkalı adam arabayı çalıştırdı, otoparktan çıkıp yine

I-42 otoyoluna doğru gittik. Öğle saatinde otoparktan çıkan başka araba yok gibiydi.

Orlanda Uluslararası Havaalanı'na doğru gidiyorduk. Doğuya. Onu konuşturmaya çalıştım ama bana söyleyecek bir şeyi yoktu.

Belki de o kadar soğukkanlı değildi. Belki orada onun da ödü bokuna karışmıştı. Büro az daha bir çuval inciri berbat ediyordu. Ve bu ilk kez olmayacaktı. Aslında parktaki o davranış bir blöften başka bir şey değildi. Düşündükçe bunun Maggie Rose Dunne'un serbest bırakılması pazarlığı için son fırsatları olduğunu fark ettim.

Yarım saat sonra Orlando'nun ana terminalinin birkaç mil ötesindeki özel uçak alanına giriyorduk. Değiş-tokuş Orlando'da olmayacaktı. Saat bir buçuktu.

Nissan'dan inerken, "Mesajda bu işin biri çeyrek geçe tamamlanacağı bildirilmişti," dedim.

"Notta yazılan yalandı," dedi. Yine buz gibi soğuktu. "Uçağımız bu işte. Artık sadece sen ve ben varız. FBI'dan kurnaz olmaya gayret et, Alex. Bu senin için pek güç olmasa gerek."

BÖLÜM 24

UÇAĞA BİNİNCE adam, "Arkana yaslan, uçuşun keyfini çıkar," dedi. "Pilotun da ben olacağım."

Beni uçağın dört yolcu koltuğundan birinin koluna kelepçeledi. Bir rehine daha, diye düşündüm. Belki de bir çekişte metal ve plastik olan kolu koparabilirdim.

Adam gerçekten uçağın pilotuydu. Kuleden uçuş izni aldı, Cessna pistte hareket ederek hızlandı ve hemen yükselerek Orlando ve St. Petersburg'un güneyine doğru döndü. Şimdiye kadar izlendiğimizden emindim. Ancak bundan sonrası adama kalmıştı. Ve Soneji'nin planına.

Uçuşun ilk dakikalarında ikimiz de konuşmadık. Ben arkama yaslanıp adamı gözetleyerek her şeyi aklımda tutmaya çalıştım. Çok becerikli ve rahattı. Herhangi bir stres belirtisi yoktu. Tam bir profesyonel.

Garip bir olasılık geldi aklıma. Şimdi Florida'daydık ve güneye doğru uçuyorduk. Bir Kolombiya uyuşturucu karteli Bakan Goldberg'in ailesini tehdit etmişti. Bu bir rastlantı mıydı? Ama ben artık rastlantılara inanmıyordum.

Polis çalışmalarının ve özellikle benim çalışmalarımın bir kuralı aklımdan çıkmıyordu. Önemli bir kuraldı bu. Cinayetlerin yüzde doksan beşinin çözülmesinin nedeni birinin bir yanlışlık yapmış olmasıydı. Soneji şimdiye kadar hiçbir yanlışlık yapmamıştı. Bize herhangi bir açık vermiş değildi. Ama şimdi yanlışlık yapma zamanı gelmişti. Bu değiş-tokuş onun için tehlikeli olan zamandı.

Şapkalıya, "Bu iş çok dikkatle planlanmış," dedim. Uçak şimdi Atlantik üzerindeydi. Nereye gidiyorduk? Maggie Rose'a mı?

"Haklısın. Her şey olabildiğince düşünülmüştür."

"Küçük kız gerçekten iyi mi?"

"Söyledim ya, onu bu sabah gördüm. Kılına zarar gelmemiş."

"Buna inanmam güç," dedim. Michael Goldberg'i nasıl bulduğumuzu hatırlıyordum.

Pilot geniş omuzlarını silkti. "İstediğine inanmakta özgürsün." Benim düşüncelerim onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

"Michael Goldberg cinsel tacize uğramıştı. Kıza bir zarar verilmediğine neden inanalım ki?" dedim.

Adam dönüp bana baktı. Küçük Goldberg'in durumunu bildiğine emindim. Bence Soneji'nin ortağı falan değildi. Gary Soneji'nin gerçek bir ortağı olamazdı. Pilot kiralık olmalıydı ki, bu da Maggie Rose'a erişme şansımızın olması demekti.

"Michael Goldberg öldükten sonra dövülmüştü ve ırzına geçilmişti," dedim. "Neye karıştığını ve ortağının kim olduğunu bil de."

Adam her nedense sırıttı. "Tamam. Ancak başka sıkıcı sorular istemiyorum. Kaygını anlıyorum. Uçuşun keyfini çıkar. Kız ne dövüldü, ne de cinsel tacize uğradı. Sana centilmen sözü veriyorum."

"Sen centilmensin demek," dedim. "Ama bundan emin olamazsın. Kızı en son sabah görmüştün. Soneji'nin, ya da gerçek adı her neyse, ne yaptığını bilemezsin."

"Eh, hepimiz ortaklarımıza güvenmek zorundayız. Sen arkana dayan ve sus artık. Bana güven. Mürettebat yokluğundan bu uçuşta bedava içki ve yemek servisi yapılmayacaktır."

Neden bu kadar sakindi? Kendinden çok emindi.

Bundan önce de insan kaçırmış mıydı? Belki de daha önce bir deneme yapmıştı. Hiç olmazsa bu açıdan araştırmaya değerdi. Eğer bu iş bittikten sonra herhangi bir araştırma durumunda olabilirsem.

Bir an arkama yaslanıp camdan aşağı baktım. Okyanusun üzerindeydik. Orlando'dan ayrılalı yarım saati geçmişti. Deniz bu parlak, güneşli günde bile dalgalıydı. Arada sırada bir bulut suyun yüzüne gölgesini seriyordu. Uçağın gölgesi bir görünüp bir kaybolmaktaydı. FBI bizi radarla izliyor olmalıydı. Ama pilot da bunu bilirdi. Aldırış etmiyor görünüyordu. Korkunç bir kedi fare oyunuydu bu. Soneji ve Maggie Rose neredeydiler? Değiş-tokuş nerede yapılacaktı?

"Uçmayı nerede öğrendin?" diye sordum. "Vietnam'da mı?" Yaşı buna uygun görünüyordu. Kırk beşin biraz üstünde tahmin etmiştim. Bir kaçırılma olayına karışacak kadar rahatsız bazı Vietnam gazilerini tedavi etmiştim.

Soru kendisini rahatsız etmedi, ama bir yanıt da vermedi.

Garip bir durumdu. Sinirli ya da kaygılı görünmüyordu. Kaçırılan çocuklardan biri ölmüştü. Neden bu kadar rahattı peki? Benim bilmediğim neyi biliyordu? Gary Soneji kimdi? Bu kimdi? Aralarındaki bağ neydi?

Cessna yarım saat sonra beyaz kumsallarla çevrili küçük bir adaya doğru alçaldı. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bahamalarda bir yerdeydik belki de. FBI hâlâ bizi gökyüzünden izliyor muydu? Yoksa bizi kaçırmışlar mıydı?

"Bu adanın adı nedir? Neredeyiz? Bu anda nasıl olsa bir şey yapamam artık."

"Burası Küçük Abaco," dedi. "Bizi izleyen var mı? FBI belki. Elektronik izleme yapıyorlar mı? Üzerinde verici falan var mı?"

"Yok," dedim. "Gizli hiçbir şey yok."

"Belki paralara bir şey sürmüşlerdir." Bütün olasılıkları biliyor gibiydi. "Flüoresan tozu falan gibi?"

"Bilmiyorum." Bu kadarı doğruydu. Ama emin olamazdım. FBI bana her şeyi söylememiş olabilirdi.

"Umarım bir şey yoktur. Disney Dünyasında olanlardan sonra sizlere güvenmek güç doğrusu. Orası polis ve FBI ajanı kaynıyordu. Hem de sizi uyardığımız halde. Bugünlerde kimseye güven olmuyor."

Alay ediyordu. Benim tepkimle hiç ilgilenmiyordu. Sonunda biraz para kazanma fırsatını ele geçirmiş birine benziyordu. Dünyanın en kirli parasını.

Kumsalda dar bir pist vardı. Sıkıştırılmış toprak birkaç yüz metre uzanıyordu. Uçak ustaca indirildi. Pilot hemen bir U dönüşü yaptı ve palmiye ağaçlarına doğru hareket etti. Her şey bir plana uygun gibiydi. Hiçbir ayrıntı gözden kaçırılmamıştı. Şimdiye kadar kusursuzdu.

Ortalıkta bir baraka falan görünmüyordu. Kumsalın ardındaki tepeler tropik bitkilerle kaplıydı.

Görünürlerde insan da yoktu. Ne Maggie Rose Dunne. Ne de Soneji.

"Kız burada mı?" diye sordum.

"Güzel soru. Bekleyelim bakalım. İlk nöbet benim."

Adam motoru kapattı, boğucu sıcak altında sessizce bekledik. Artık sorularımı da yanıtlamıyordu. Koltuğun kolunu kopartıp kafasına indirmek istiyordum. Dişlerimi o kadar gacırdatmıştım ki, başım ağrımaya başlamıştı.

Adam gözlerini havaya dikmişti. Uzun uzun camdan dışarı baktı. Ben sıcakta güçlükle soluk alabiliyordum.

Küçük kız burada mı? Maggie Rose yaşıyor mu? Lanet olsun!

Renkli cama böcekler konuyordu. Bir pelikan birkaç kere önümüzden geçti. Yapayalnız bir yerdi. Başka hiçbir şey yoktu.

İçersi dayanılmayacak kadar sıcak olmuştu artık. Güneşte bırakılan araba gibi. Ama pilot sıcağı hissetmiyor gibiydi. Bu havaya alışkın görünüyordu.

Dakikalar saat oldu. Sonra iki saat. Terden sırılsıklamdım, susuzluktan ölüyordum. Sıcaklığı düşünmemeye çalıştım ama mümkün değildi. FBI'ın bizi gökyüzünden izlediğini düşündüm.

Birkaç kere daha Maggie Rose'un orada olup olmadığını sordum. Bu iş ne kadar devam ederse kız için o kadar korkuyordum.

Yanıt yoktu. Beni duyup duymadığını bile anlayamamıştım. Saatine bakmıyordu. Oturduğu yerde kıpırdanmıyordu da. Bir transa mı girmişti yoksa? Nesi vardı bu adamın?

Uzun uzun beni kelepçelediği koltuk koluna baktım. Şimdiye kadar yaptıkları yanlışlığa benzeyen tek şey buydu. Kol eskiydi ve salladıkça çatırdıyordu. Yuvasından çıkartabilirdim herhalde. Eğer iş o duruma geldiyse başım belada demekti. Ama denemem gerekiyordu. Tek çözümdü bu.

Ancak inişimiz kadar ani bir hareketle Cessna kumsaldaki pistte hareket etti, tekrar havalandık.

Alçaktan, üç yüz metrenin altında uçuyorduk. Uçağa serin hava doluyordu. Hava da kararmaya başlamıştı. Güne-

şin batmasını izledim. Şimdi ne beklediğimizi anlamıştım. Geceyi. Gece çalışmak istiyordu. Soneji geceden hoşlanırdı.

Karanlık bastıktan yarım saat sonra uçak yine alçalmaya başladı. Altımızda yanıp sönen ışıklar vardı -küçük bir kasaba. Evet, vakit tamamdı. Maggie Rose ile değiş tokuş başlayacaktı.

"Sakın bir şey sorma, söylemeye niyetim yok," dedi adam arkasına dönmedim.

"Bak buna şaştım işte." Sanki yerimde kıpırdıyormuş gibi yapıp kolu hızla çektim ve bir şeyin koptuğunu hissettim. Daha fazla bir şey yapmaya korktum.

Pist ve havaalanı çok küçüktü, ama yine de bir havaalanıydı. Boyalı olmayan barakanın yanında iki küçük uçak duruyordu. Pilot yerde kimseyle temasa girmemişti.

Binanın damında eski bir Uçuş A işareti vardı. Durduğumuz zaman da içerden kimse çıkmadı. Ne Gary Soneji. Ne Maggie Rose.

"Maggie Rose'u buradan mı alacağız?" diye sorarak kolumu olanca gücümle kaldırdım.

Pilot koltuğundan kalktı. Yanımdan geçerek uçaktan inmek üzere yürüdü. On milyonluk valiz elindeydi.

"Elveda, Detektif Cross," dedi. "Kusura bakma ama benim gitmem gerek. Bölgeyi arama zahmetine girmeyin. Kız burada değil. Buraya yakın bir yerde bile değil. Hah, aklıma gelmişken söyleyeyim, yeniden Birleşik Devletlerdeyiz. Şimdi Güney Carolina'dasın."

"Kız nerede?" diye seslenerek kolumu bir daha zorladım. FBI neredeydi? Ne kadar arkamızdaydılar?

Bir şey yapmak zorundaydım. Hemen. Ayağa kalkıp kolumu kuvvetle çektim. Bir daha. Bir daha. Plastik ve metal parçalandı.

İki adımda uçağın kapısındaydım. Adam yere inmişti bile. Üzerine atladım. Büro'dan ajanlar gelene kadar onu durdurmak zorundaydım.

Tarla faresine çarpan bir şahin gibi çarptım herife. İkimiz de yere savrulduk. Koltuğun parçasını suratına savurunca kan fışkırdı. Serbest kolumla da bir tokat indirdim.

"Maggie Rose nerede?" diye bağırdım olanca sesimle.

Solumda, denizin karanlığında hızla yaklaşan ışıklar görüyordum. FBI olmalıydı. Gözcü uçakları kurtarmaya geliyorlardı. Bizi izlemeyi başarmışlardı.

Tam o anda enseme bir darbe yedim. Kurşun bir boruydu sanırım. Hemen bayılmadım ama. İçimde bir ses, Soneji mi? diye haykırıyordu. İkinci darbe indi o sırada. Bu kere yere yığılıp kaldım. Ne vuranı, ne de neyle vurduğunu göremedim.

Kendime geldiğimde küçük Güney Carolina havaalanı göz kamaştırıcı ışıklarla parıl parıldı. FBI ve yerel polis oradaydı. Ortalık itfaiye araçları ve cankurtaranlarla doluydu.

Adam kaçmıştı ama. On milyon dolar da. Soneji'nin planı kusursuzdu.

Başımdaki yaraları sarmakta olan doktora, "Ya küçük kız?" diye sordum.

"Hayır, efendim." dedi. "Küçük kız hala kayıp. Buralarda görülmedi bile."

BÖLÜM 25

CRISFIELD'in üzeri dev gri bulutlarla kaplıydı. Sabahtan beri aralıklı olarak yağmur yağıyordu. Issız yolların ıslaklığında bir polis arabası sirenlerini çalarak uçar gibi gitmekteydi.

Arabada Artie Marshall ile Chester Dils vardı. Yirmi altı yaşındaki Dils, Marshall'dan tam yirmi yaş küçüktü. Pek çok taşra polisi gibi onun da oralardan kurtulma düşleri vardı.

Ama hâlâ nüfusu üç bini bile bulmayan bu Crisfield kasabasındaydı işte.

Dils, Maryland eyalet polisi olmayı isterdi. Ancak sınavlar, özellikle de matematik sınavı oldukça zorluydu. Eyalet polisi olduğu takdirde bu Somerset ilçesinden kurtulma umudu vardı. Belki Salisbury ya da Chestertown'a kadar bile gidebilirdi.

Ne Dils ne de yumuşak bir insan olan Artie Marshall kısa bir süre sonra elde edecekleri şöhrete hazır değillerdi.

Aralık ayının otuzuncu günü öğleden sonrasında Old Hurley Sokağı'ndaki karakola telefon edilmişti. Bir iki avcı Tangier Adası'ndaki kamp alanına giderlerken Bath Crisfield'de kuşkulu bir şey görmüşlerdi. Terk edilmiş bir araç bulmuşlardı. Mavi bir Chevrolet kamyonet.

Son birkaç gündür kuşku uyandıracak her şey hemen Washington'daki büyük kaçırılma olayına bağlanmaktaydı. Dils ile Marshall'a gidip bakma görevi verilmişti. Ne de olsa çocuklar da okuldan mavi bir kamyonetle kaçırılmışlardı.

413 no.lu yoldaki çiftliğe vardıklarında akşam olmak üzereydi. Engebeli toprak yoldan çiftlik binasına gitmek bile ürkütücüydü doğrusu.

Dils arkadaşına, "Burada eski bir çiftlik falan mı var?" diye sordu. Dils direksiyondaydı, çamurlu yolda ancak on beş mil hız yapabiliyordu.

"Evet. Ama şimdi yaşayan kimse yok. Bu işten bir bok çıkmaz, Chesty."

"Bu işin güzelliği de burada," dedi Chester Dils. "Neyle karşılaşacağını asla bilemezsin." Dils'in her şeyi olduğundan büyük görme huyu vardı. Kafası hayalleri ve büyük fikirleriyle doluydu, ancak Artie Marshall bunları genç adamın henüz olgunlaşmaması olarak görürdü.

Avcıların telefonda söyledikleri terk edilmiş çiftliğe varmışlardı. Marshall genç memurun heyecanına uymak istercesine, "Haydi gidip bir bakalım," dedi.

Chester Dils arabadan atladı. Marshall aynı canlı adımlarla değilse bile ardından yürüdü. Avcılar o gün yağmurdan korunmak için çiftliğe sığınmışlar, sonra da polisi aramışlardı.

Samanlığın içi karanlıktı. Pencereler bezle örtülmüştü. Artie Marshall fenerini yaktı.

"Hele ortalığı bir aydınlatalım," diye söylendi. Sonra, "Tam isabet!" diye haykırdı.

Evet, işte karşılarındaydı. Toprak zeminin ortasında büyük bir çukur. Hemen yanıbaşında lacivert bir kamyonet.

Chester Dils tabancasını çekti. Birden soluk almakta güçlük çekmeye başlamıştı. Ayakta durmak bile güç geliyordu. Yerdeki o çukura yaklaşmak istemiyordu. Samanlıkta olmak da istemiyordu. Belki de eyalet polisi olmaya hazır değildi.

Artie Marshall, "Kim var orada?" diye seslendi. "Hemen dışarı çıkın! Polis!"

Dils arkadaşına, "Işığı şuraya doğrult," dedi. Yerdeki çukurun başına gelmişlerdi. Dils soluk alamıyordu artık. Göğsünü sıkan bir şey vardı sanki. Dizleri birbirine çarpıyordu.

"Sen iyi misin, Artie?" diye sordu arkadaşına.

Marshall ışığı derin çukura çevirdi. Onlar da avcıların gördükleri şeyi gördüler.

Küçük bir kutu... hemen hemen bir tabut. Kutu açıktı ve içi boştu.

"Bu da neyin nesi?" diye Dils sordu.

Artie Marshall çömelerek ışığı daha aşağı tuttu. Kutunun dibinde bir şey vardı. Parlak pembe ya da kırmızı bir şey.

Bir ayakkabı bu...Tanrım, küçük kızın olmalı. Maggie Rose Dunne'u burada saklamışlar herhalde...

Doğrulup arkadaşına, "İki çocuğu burada tutmuşlar," dedi. "Bulduk, Chesty."

Evet bulmuşlardı.

Maggie Rose'un pembe ayakkabılarını da. Ve işin rahatsız eden yanı ayakkabının sanki bulunması isteniyormuş gibi orada bırakılmış olmasıydı.

İkinci Kısım

Lindbergh'in Oğlu

BÖLÜM 26

GARY'NİN canı çok sıkıldığı zamanlar sevgili çocukluk hikayelerine ve güçlü hayallerine gömülürdü. Ana planı kontroldan çıkmak üzereydi. Bunu aklına bile getirmek istemiyordu.

Fısıltıyla konuşarak tılsımlı sözcükleri ezberinden söylüyordu şimdi de: "Lindbergh'lerin evi parlak turuncu ışıklar altındaydı. Yanan bir şatoyu andırıyordu... Ama şimdi Maggie Rose'u kaçırmak Yüzyılın Cinayetiydi."

Çocukluğunda Lindbergh'in kaçırılmasını hep hayalinde yaşatırdı. Hatta bunu ezberlemişti bile.

Her şeyin başlagıcı buydu: on iki yaşındayken kendi kendine uydurduğu bir hikaye. Çıldırmamak için sürekli anlattığı bir hikaye. Kendisi doğmadan yirmiş beş yıl önce işlenmiş bir suç hakkında hayaller.

Şimdi evinin bodrumu zifiri karanlıktı. Artık karanlığa alışmıştı. Karanlık zevk bile alınan bir şey olabilirdi.

Delaware, Wilmington'da 6 Ocak Çarşamba saat 18:15'ti.

Gary hayalini serbest bırakmıştı. Lucky Lindy ile Anne Morrow Lindbergh'in Hopewell'deki çiftliklerinin en küçük ayrıntılarını bile hatırlıyordu. Bu dünyaca ünlü kaçırılma olayı çok uzun zamandır kendisinde bir saplantı yaratmıştı. Üvey annesi iki şımarık piçiyle geldiğinden beri. İlk kez bodruma gönderildiğinden beri. "Kötü çocuklar kötülük yapınca bodruma gönderilirler."

1930'lu yılların bu kaçırılma olayı konusunda herkesten çok bilgisi vardı. Bebek Lindbergh New Jersey'deki malikanenin dört mil ötesinde pek de derin olmayan bir mezarda bulunmuştu. Ama bu gerçekten bebek Lindbergh miydi? Buldukları cesedin boyu doksan santimdi, oysa Charles Jr. seksen santimdi.

Bu sansasyonel ve çözülmemiş kaçırılma olayını kimse anlamamıştı. Ta bugüne kadar. Maggie Rose Dunne ve Michael Goldberg için de öyle olacaktı.

Kimse ne olduğunu anlamayacaktı. Gary bunu kendi kendine söz vermişti.

İşlediği diğer cinayetleri de kimse çözememişti, değil mi? Chitown'da otuz cinayet işledikten sonra John Wayne Gacy Jr.ı yakalamışlardı. Milwaukee'de Jeffrey Dahmer on yedi cinayetten sonra yakalanmıştı. Gary onların ikisinin toplamından daha fazla insan öldürmüştü. Ama onun kim olduğunu, nerede olduğunu ve bundan sonra ne planladığını bilen bir tek kişi bile yoktu.

Bodrum karanlıktı ama Gary buna da alışmıştı. Bir zamanlar üvey annesini kızdırmak için, "Bodrum sonradan elde edilen bir zevktir," demişti. Bodrum insanın öldükten sonraki zihni gibiydi. Çok zarif olabilirdi, eğer gerçekten esaslı bir zihniniz varsa.

Gary eylem planını düşünüyordu ve düşüncesi çok basitti: daha bir şey görmüş değillerdi.

Görmek istiyorlarsa gözlerini bir an bile kırpmamalıydılar.

Evin üst katında Missy Murphy, Gary'ye fazla kızmamak için elinden geleni yapmaktaydı. Kadın, kızı Roni ve diğer komşu çocuklara kurabiye yapmaktaydı. Missy gerçekten anlayışlı ve destekleyici olmaya çalışıyordu. Bir kere daha.

Gary'yi düşünmemeye çalışıyordu. Genellikle yemek yaparken bunu başarırdı. Ama bu kere olmuyordu işte. Gary ıslah olmazdı. Aynı zamanda sevimli, tatlı ve bin mumluk bir ampul gibi parlaktı. O yüzden ona tutulmuştu zaten.

Onunla Delaware Üniversitesi balosunda tanışmıştı. Gary oraya Princeton'dan gelmişti. Missy yaşamı boyunca onun kadar akıllı biriyle konuşmuş değildi; okuldaki profesörleri bile onun kadar zeki değillerdi.

1982'de evlenmişlerdi. Herkesin aleyhinde olmasına karşın. Missy'nin en iyi arkadaşı Michelle Lowe tarot kartlarına ve reenkarnasyona inanırdı. Gary ile Missy'nin horoskoplarını yaptıktan sonra, "Vaz geç, Missy," demişti. "Onun gözlerinin içine hiç bakmıyor musun?" Ama Missy kimseyi dinlemeyip evlenmişti erkekle. Belki de o yüzden şimdi ondan ne olursa olsun ayrılamıyordu. Kimi zaman dayanmak zorunda iki Gary varmış gibi geliyordu. Gary ve inanılmaz zihin oyunları.

Şimdi kurabiyeleri hazırlarken gerçekten kötü bir şey geliyor, diye düşünüyordu. Her an gelip kendisine işinden kovulduğunu söyleyecekti. O eski ve korkunç örnek yine başlamıştı.

Gary ona işinde "herkesten daha akıllı" olduğunu söylemişti. (Kuşkusuz doğruydu bu.) Ona herkesin "önüne geçtiğini" söylemişti. Patronlarının kendisini sevdiklerini söyle-

mişti. (Bu da herhalde başlarda doğruydu.) Kendisini yakında bölge satış müdürü yapacaklarını söylemişti. (Bu da kesinlikle Gary'nin 'masallarından' biriydi.) Ondan sonrası felaketti. Gary patronunun kendisini kıskanmaya başladığını söylemişti. Çalışma saatleri dayanılır gibi değildi. (Bu doğruydu. Bütün hafta ve bazı hafta sonları evden uzaktı.) Tehlikeli örnek tamamlanmak üzereydi. İşin acı yanı eğer bu işte, bu patronun yanında tutunamadığı takdirde, başka yerde nasıl çalışabilirdi?

Missy Murphy Gary'nin herhangi bir gün gelip işten çıkarıldığını söyleyeceğine emindi. Atlantik Isıtma Şirketi satış temsilcisi olarak günleri kesinlikle sayılıydı. Missy'nin ağabeyi olan şimdiki patronu Marty'den başka kim kendisine daha anlayışlı davranırdı ki?

Neden hep böyle güçlükler içindeydiler? Neden bu dünyanın Gary Murphy'leri aldatırlardı kendisini?

Missy Murphy beklediği gecenin o gece olup olmadığını düşünüyordu. Gary yine kovulmuş muydu? Bu gece işten döndüğünde kovulduğunu mu söyleyecekti? Bir insan hep böyle kaybeden olabilir miydi? İlk gözyaşı damlası hamurun arasına yuvarlandı, ardından koskoca Niyagara şelalesi başladı.

BÖLÜM 27

BİR POLİS ya da psikolog olarak düşkırıklıklarına gülmekte hiç güçlük çekmezdim. Ama bu kere bunu kabul etmek doğrusu çok güçtü. Soneji bizi Florida'da da, Carolina'da da yenmişti. Maggie Rose'u geri alamamıştık. Kızın ölü mü, diri mi olduğunu da bilemiyorduk.

FBI beni beş saat sorguya çektikten sonra Washington'a gitmiş, kendi bölümümün de aynı sorularını yanıtlamıştım. Sorgucuların biri de Detektif Şefi Pittman'dı. Şef geceyarısı ortaya çıkmıştı. Özel görüşmemiz için duşunu alıp traş olmuştu.

"Felaket bir halin var," dedi beni görünce.

"Dün sabahtan beri ayaktayım," dedim. "Nasıl göründüğümün farkındayım. Bana bilmediğim bir şey söyle."

Ama sözümü daha tamamlamadan bunun söylenecek şey olmadığını anlamıştım. Şef toplantı odasındaki küçük madeni iskemlelerden birinde oturuyordu. Benimle konuşurken ağzındaki altın dolguları görüyordum. "Elbette,

Cross. Seni bu kaçırılma vakasından almak zorundayım. Doğru ya da yanlış, basın olanların çoğunu sana ve o nedenle de bize yüklüyor. FBI hiçbir kusur kabul etmiyor. Haklılar bence. Kurtarmalık parası gitti ve kızı elde edemedik."

"Bunların çoğu tamamen palavra," dedim. "Beni isteyen Soneji'ydi. Bunun nedenini henüz bilen yok. Belki gitmemem gerekirdi, ama gittim. FBI bizi izleme işini yüzüne gözüne bulaştırdı."

"Sen bana bilmediğim bir şey söyle," dedi Pittman. "Her neyse, Sampson'la sen Sanders ve Turner cinayetlerine dönebilirsiniz. Zaten başta istediğin de buydu. Kaçırılma olayında arka planda kalmana ses çıkarmam. Konuşacaklarımız bu kadar." Şef sözünü bitirip çıkıp gitti. Hepsi bu kadar. Konu tartışılmayacaktı.

Sampson'la ben eski yerimize gönderilmiştik: Washington'un güneydoğusuna. Artık herkesin öncelikleri belliydi. Altı siyahın öldürülmesi şimdi yine önemliydi.

BÖLÜM 28

GÜNEY CAROLINA'dan döndükten iki gün sonra Güneydoğu'daki evimizin önünde toplanan kalabalığın gürültüsüyle uyandım.

Yastığımın güvenli çukurundan sesler duyuyordum. Sonunda gözümü açtığımda başka gözlerle karşılaştım. Damon ve Janelle bana bakıyorlardı. Böyle bir zamanda uyuyabilmem hoşlarına gitmiş gibiydi.

"Televizyonu mu açtınız, çocuklar? Korkunç bir gürültü geliyor."

"Hayır, baba, televizyon kapalı," dedi Damon.

"Hayır, baba, televizyondan daha iyi," dedi Janelle.

Dirseği üzerinde doğruldum. "Yoksa kapı önünde arkadaşlarınıza parti mi veriyorsunuz? Yatak odamın penceresi dışında işittiğim sizin gürültünüz mü?"

İkisi de ciddi ciddi başlarını salladılar.

"Hayır, baba, parti yapmıyoruz," dedi Damon.

"Hmmm. Sanırım bana gazetecilerle televizyoncuların

yine geldiklerini söylemeyeceksiniz. Daha birkaç saat öncesine kadar buradaydılar."

Damon iki elini başının üstüne koymuştu. Heyecanlı ya da sinirli olduğu zaman hep öyle yapardı.

"Evet, baba, yine muhabirler geldi."

Lanet muhabirler. Dönüp tavana baktım. Yeniden badanalamam gerekiyordu. Ev sahibi olunca iş hiç bitmezdi.

Maggie Rose Dunne işindeki başarısızlığım artık bir medya "gerçeği" idi. Belki Federal Büro, belki George Pitman beni kurtların önüne atmıştı. Biri yalan bir haber sızdırarak Miami'deki olaylara benim Soneji'yi psikolojik olarak yanlış değerlendirmemin neden olduğunu açıklamıştı.

Ulusal bir derginin kapağında 'Washington Polisi Maggie Rose'u Elinden Kaçırdı!' başlığı vardı. Thomas Dunne bir televizyon röportajında kızının Florida'da kurtarılamamasından beni sorumlu tuttuğunu söylemişti.

O zamandan beri pek çok makale ve yorumun konusu olmuştum ve bunlardan hiçbiri olumlu ya da gerçeğe yakın değildi.

Eğer değiş-tokuş işinde bir kusurum olsaydı eleştiri kabul ederdim. Ama bir yanlışlık yapmamıştım. Florida'da canımı ortaya atmıştım ben.

Gary Soneji'nin Florida'da beni neden seçtiğini bilmem gerekiyordu. Neden planlarının bir parçası olmuştum? Neden ben seçilmiştim? Bunu öğrenene kadar kaçırılma vakasından ayrılmaya niyetim yoktu. Şef'in dedikleri, düşündükleri ya da bana yapacakları umurumda bile değildi.

"Damon, hemen kapıya git ve gazetecilere buradan gitmelerini söyle. Çekin arabanızı, de, tamam mı?"

"Tamam, baba. Çekin arabanızı!"

Damon'la birbirimize bakıp gülümsedik. Janelle de gülümseyip Damon'un elini tuttu. Artık kalkıyordum. Şimdi olaylar başlayacaktı.

Sokak kapısına çıktım. Gazetecilerle konuşacaktım.

Ayakkabılarımı ya da gömleğimi giymek zahmetine girmemiştim.

"Bu kış sabahı nasılsınız bakalım, arkadaşlar?" dedim. "İçinizde kahve ve kurabiye isteyen var mı?"

"Detektif Cross, Katherine Rose ve Thomas Dunne Florida'da yapılan yanlışlıklardan sizi sorumlu tutuyorlar. Bay Dunne dün gece bir açıklama daha yaptı." Eh, sabah haberlerini bedavaya alıyordum işte. Haftanın günah keçisi yine bendim.

"Florida'daki sonuçlara Dunne'ların üzüntülerini anlıyorum," dedim. "Kahve bardaklarınızı hep yaptığınız gibi çimenlerimin üzerine atabilirsiniz. Ben sonra toplarım nasıl olsa."

Biri, "Demek yanlış bir şey yaptığınızı kabul ediyorsunuz?" dedi. "Kurtarmalık parasını Maggie Rose'u görmeden verdiğinizi kabul ediyorsunuz."

"Hayır. Benim Florida ve Güney Carolina'da yapabileceğim bir şey yoktu. Elimdeki seçenek o adamla gitmemekti. Eğer kelepçelenmişseniz ve karşınızdaki adamın elinde silah varsa çok dezavantajlı bir durumdasınız demektir. Yedek kuvvet arkanızdan gelmekte gecikirse, bu da ayrı bir sorun olur."

Sanki söylediklerimin hiç birini duymamış gibiydiler. "Detektif, kaynaklarımız bize kurtarmalık ödenmesini ilk sizin ortaya attığınızı söylüyorlar," dedi biri.

Bu palavraya, "Neden gelip de benim çimenlerimin üzerinde kamp kuruyorsunuz?" dedim. "Neden buraya gelip ailemi korkutuyorsunuz? Benim hakkımda yazacaklarınıza aldırış ettiğim yok, ama size şu kadarını söyleyeyim: neler olup bittiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Küçük kızı tehlikeye atıyor olabilirsiniz."

"Maggie Rose Dunne sağ mı?" diye biri seslendi.

Dönüp eve girdim. Artık derslerini almışlardı. Şimdi insanların mahremiyetine saygı göstermeyi öğrenirlerdi.

"Hey, Fıstıkçı, neler oluyor bakalım?"

O sabah daha geç bir saatte bambaşka bir kalabalıkla karşılaşmıştım. 12'nci Sokakta St. Anthony Kilisesi önünde kadınlar ve erkekler üçer kişilik kuyruklar oluşturmuşlardı. Bunlar açtılar, üşümüştüler ve hiçbirinin boynunda Nikonlar ya da Leica'lar asılı değildi.

"Hey, Fıstıkçı, seni televizyonda gördüm. Şimdi de sinema yıldızı mı oldun?" diye seslendi biri.

"Elbette. Belli olmuyor mu?"

Son birkaç yıldır Sampson'la birlikte kilise aşevinde çalışıyorduk. Haftada iki üç kere. Ben bu işe çalışmalarını bizim mahallede yapan Maria nedeniyle başlamıştım. Onun ölümünden sonra da nedenlerin en benciliyle devam etmiştim: çalışmak kendimi iyi hissetmeme yarıyordu. Sampson kapıda gelenleri karşılar, kendilerine kuyruğa girdiklerinde verilen numaralı kuponları toplardı. Aynı zamanda gürültü çıkmasını önlerdi.

Ben de aynı işi yemek salonunda yapardım. Bana Fıstıkçı derlerdi. Mutfağı yöneten Jimmy Moore fıstık ezmesinin besleyici gücüne inanan biriydi. Genelde sebze, balık veya et ve tatlıdan oluşan yemekte isteyen herkese bir fincan da fıstık ezmesi verilirdi. Hem de her gün.

"Hey, Fıstıkçı. Bize bugün fıstık ezmesi var mı, ha?"

Salondaki tanıdık, düşkün yüzlere bakıp gülümsedim. Burnuma kirli vücut, nefes ve bayat içki kokusu dolmuştu. "Doğrusu bugün mönüde neler olduğunu bilmiyorum, dostum."

Aşevine sürekli gelenler Sampson ile beni tanırlardı. Çoğu bizim polis olduğumuzu da bilirdi. Ben mutfağın dışın-

daki karavanda danışmanlık da yaptığımdan bazıları psikiyatr olduğumu da bilirlerdi.

Jimmy Moore çok güzel yönetim kurmuştu. Bunun Doğu'nun en büyük aşevi olduğunu söylerdi. Günde ortalama 1100 kişiyi beslerdik. Servis saat onu çeyrek geçe başlar, saat yarımda biterdi. Yani yarımı bir geçe geldiğiniz takdirde o gün aç kalırdınız. St. A programının önemli bir unsuru disiplindi.

Sarhoşlar içeri alınmazdı. Yemekte iyi davranmak zorundaydınız. Yemek süresi on dakikaydı -dışarda soğukta bekleyen başka açlar da vardı. Herkese saygı gösterilirdi. Konuklara herhangi bir şey sorulmazdı. Kuyrukta beklerseniz mutlaka doyardınız. Bay ve Bayan diye hitap edilirdi herkese. Ve çalışanların çoğu gönüllüydü.

Öğleye doğru dışarda bir gürültü koptu. Sampson'un sesini duydum. Bir olay vardı.

Kuyruktakiler bağırıp küfür ediyorlardı. Sonra Sampson'un sesini duydum. "Alex! Gel buraya!"

Hemen dışarı fırladım. İki yumruğum balyozlar gibi sıkılmıştı. Basın yine beni bulmuştu.

İki haber kameramanı kuyruktakileri filme alıyordu ve bunu hiçbiri kabul edemezdi. Bu insanlar özsaygılarını bir dereceye kadar korumaya çalışıyorlardı, bedava bir yemek için kuyrukta beklediklerinin televizyonda gösterilmesini istemezlerdi.

Jimmy Moore eskiden bizimle birlikte emniyette çalışan sert ve kaba bir İrlandalıydı. Dışardaydı ve gürültünün çoğu da ondan geliyordu.

"Sizi orospu çocukları!" diye bağırmaya başladım. "Sizi buraya davet eden olmadı! Bırakın bu insanları. Bırakın da huzur içinde yemeklerini verelim."

Fotoğrafçılar işlerini bırakıp bana baktılar. Sampson ve Jimmy Moore da. Ve kuyruktakilerin hepsi. Basın gitmedi,

ama geriledi. Çoğu 12'nci Sokağa çekildiler. Benim çıkmamı bekleyeceklerini biliyordum.

Ben beni bekleyen gazetecilere ve fotoğrafçılara bakarken insanlara yemek verme hizmetinde bulunuyoruz diye düşünüyordum. Basın ise yanında çalıştıkları zengin ailelerden başka kime hizmet ederdi ki?

Çevremizde öfkeli mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Kuyruktan biri, "İnsanlar aç ve üşüyorlar," diye bağırdı. "Haydi yemek yiyelim. İnsanların yemek yeme hakları vardır."

Ben içerde yerimi aldım. Yemek servisine başladık. Ben Fıstıkçı'ydım.

BÖLÜM 29

DELAWARE'DE Wilmington kentinde Gary Murphy on santim kalınlığındaki karı kürüyordu. Ocak ayının altısı, Çarşamba öğleden sonrasıydı. Kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Bir yandan da zengin kızı Maggie Rose Dunne'u düşünmekteydi. Parlak mavi bir Cadillac Central Avenue'daki küçük evinin önünde durdu. Gary sessizce bir küfür savurdu.

Gary'nin altı yaşındaki kızı Roni kartopları hazırlayıp önüne diziyordu. Dayısı Marty'nin arabadan indiğini görünce sevinçle bağırdı.

Marty Dayı, "O güzel kız da kimmiş bakayım?" diye seslendi. "Bir sinema yıldızı mı yoksa?"

"Marty Dayı!" diye kız arabaya koştu.

Gary Marty Kasacıyan'ı her gördüğünde o berbat Uncle Buck filmini hatırlardı. Filmde John Candy Ortabatı'da bir ailenin hiç sevilmeyen, hoş karşılanmayan bir akrabasıydı. Marty Kasacıyan Dayı başarılı ve zengindi; ve John

Candy'den daha gösterişçiydi ve Gary'nin evindeydi. Gary Missy'nin ağabeyinden bütün bu nedenler dışında patronu olduğu için de nefret ederdi.

Missy, Marty'nin yarattığı gürültüyü duymuş olmalıydı. Central Avenue'de ya da yakınındaki North Sokağı'nda oturan kimse zaten duymamış olamazdı. Missy elindeki kurulama havlusuyla mutfaktan çıktı.

"Kimler gelmiş!" diye bağırdı o da. Gary onunla Roni'yi ikiz domuz yavrularına benzetirdi.

Aman ne sürpriz, diye bağırmak isterdi. Ama evdeki bütün duyguları gibi bunu da içine bastırdı. Elindeki kar küreğiyle Marty'yi Missy ve Roni önünde vura vura gebertmek isterdi. Onlara evin erkeğinin kim olduğunu göstermeliydi.

Marty Gary'ye bakarak, "Ne haber, Gary, dostum?" dedi.

Gary Murphy alüminyum küreğini karlara saplayıp diğerlerinin yanına gitti. Sonra hep birlikte eve girdiler. Missy taze elmalı kekinden çıkardı. Marty'nin payı diğerlerinden büyüktü. Patron!

Marty, Missy'ye bir zarf uzattı. Bu Missy'nin ağabeyinden aldığı "harçlık"tı. Marty zarfı Gary'ye göstererek vermişti. Böylece yarasına tuz ekmekten zevk alıyordu.

Marty Kasacıyan pastasını bitirdikten sonra Roni'ye, "Annen, Marty Dayın ve baban biraz konuşacaklar," dedi. "Sanırın sana getirdiğim bir şeyi arabada unuttum. Arka koltukta olabilir. Gidip bir bak, haydi."

Missy kızına, "Önce ceketini giy, yavrum, sonra üşütürsün," dedi.

Roni dayısını kucaklayıp koştu.

Missy ağabeyine, "Ne aldın?" diye sordu.

Marty sanki hatırlamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Missy başkalarının yanında zararsızdı. Gary'ye kendi annesini hatırlatırdı. Hatta annesine benzerdi de. Ama ağabeyinin

yanında hemen bozulurdu. Hatta artık Marty'nin ses tonuyla konuşmaya bile başlamıştı.

"Bakın, çocuklar," dedi Marty. "Küçük bir sorunumuz var. Ama erken davrandığımız için üstesinden gelinmeyecek bir şey değil. Bu konuda hepimiz olgun birer insan gibi davranmalıyız."

Missy hemen savunmaya geçmişti. "Ne var, Marty? Sorun nedir?"

Marty Kasacıyan artık gerçekten kaygılı ve huzursuz görünüyordu. Gary onun bu çaresiz bakışını müşterilerin önünde denediğini binlerce kere görmüştü. Özellikle borcunu geciktirmiş biriyle ya da bürodan kovacağı biriyle konuşurken.

"Gary?" Marty yardım istercesine Gary'ye baktı. "Bir şey söylemek ister miydin?"

Gary omuzlarını silkti. Sanki neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi. Canın cehenneme, diye düşünüyordu. Bu kere işini kendi hallet bakalım.

Gary ta midesinden başlayarak yayılan bir gülümseme hissediyordu içinde. Bunu göstermek istemiyordu ama sonunda dudaklarına kadar çıkmıştı artık. Bu en hoş anlardan biriydi. Yakalanmanın da kendine özgü ödülleri vardı.

"Özür dilerim ama bence bu hiç de komik değil," dedi Marty Kasacıyan.

"Bence de," dedi Gary hiç de kendi sesine benzemeyen ince ve çocuksu bir sesle.

Missy kocasına baktı. "Neler oluyor burada? Lütfen bana da anlatır mısınız?"

Gary karısına baktı. Ona da kızmıştı. O da tuzağın bir parçasıydı ve bunu biliyordu.

"Atlantik'te satış sicilim bu ay berbattı," diye omuzlarını silkti. "Söylemek istediğin bu muydu, Marty?"

Marty kaşlarını çatarak yepyeni Timberland ayakkabılarına baktı. "Sadece o değil, Gary. Satışların hemen hemen sı-

fır. Daha da kötüsü, üç bin üç yüz dolara ulaşmış çektiğin avanslar. Kırmızı bakiyeye geçmişsin, Gary. Eksidesin. Daha fazla konuşmak istemiyorum, yoksa pişman olacağımı biliyorum. Doğrusunu istersen bu durumu nasıl ele alacağımı bilemiyorum. Bu benim için çok güç. Utandırıcı. Özür dilerim, Missy."

Missy yüzünü avuçlarıyla örtüp ağlamaya başladı. Önce ağlamak istemeyip kendini tutmaya çalıştı. Sonra hıçkırıkları arttı. Ağabeyinin de gözleri doldu.

"İşte istemediğim şey de buydu. Özür dilerim, Missy." Marty uzanıp kızkardeşini okşadı.

"İyiyim ben." Missy geriledi. Masanın karşısında oturan Gary'ye baktı. Gözleri küçülmüş ve koyulaşmış gibiydi.

"Bu kadar aydır neredeydin, Gary? Neler yapıyordun? Gary, Gary, kimi zaman seni hiç tanımadığımı hissediyorum. Bir şey söyle, lütfen bir şey söyle, Gary."

Gary ağzını açmadan iyice düşündü. "Seni çok seviyorum, Missy," dedi. "Seni ve Roni'yi kendimden çok seviyorum."

Gary yalan söylüyordu ama iyi konuştuğundan da emindi. Çok iyi, tam da dozunda söylemişti.

Aslında o lanet suratlarına gülmek isterdi. Daha çok da hepsini öldürmek. Bum. Bum. Bum. Wilmington'da üçlü cinayet. Ana planını tekrar uygulamaya koyardı.

Tam o sırada Roni koşarak geldi. Elinde yeni bir video kaseti vardı ve tam bir Balon Kafalı gibi sırıtıyordu.

"Bakın, Marty Dayı ne getirmiş."

Gary başını avuçları arasına aldı. Beyninin içindeki çığlığı durduramıyordu: Ben bir şey olmak istiyorum!

BÖLÜM 30

GÜNEYDOĞU'DA yaşam ve ölüm devam ediyordu. Sampson ile Sanders ve Turner cinayetlerine dönmüştük. O güne kadar altı cinayette bir ilerleme kaydedilmemiş olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Kimsenin umursadığı yoktu çünkü.

10 Ocak Pazar günü dinlenme günümdü, çocukların kaçırılmasından bu yana ilk kez tatil yapacaktım.

Güne kendime acıyarak ve bir gece önce Sampson'la içmenin geride bıraktığı başağrısıyla başladım.

Maria'yı çok özlüyor, Pazar sabahı ikimizin nasıl da geç kalktığımızı düşünüyordum. Günah keçisi yapılmama duyduğum öfke de geçmiş değildi. Hepsinin üstünde de, Maggie Rose'a yardım edemediğimizin sıkıntısı vardı içimde. Olayın ilk günlerinde küçük kızla kendi çocuklarım arasında bir paralellik bulurdum. Ve şimdi herhalde ölmüş olan o kızı düşündükçe midem düğümlenirdi -ki, bu da, hele geceyi içerek geçirmişseniz, hiç de hoş bir şey değildir.

Saat altıya kadar yatmayı düşünüyordum. Bütün günümü yatakta geçirecektim böylece. Nana'yı görmek, gece nerede olduğumu sormasını duymak istemiyordum. Hatta o sabah çocukları bile görmek istemiyordum.

Aklım hep Maria'ya gidiyordu. Bir zamanlar, başka bir yaşamda, o, ben ve çocuklar bütün pazarlarımızı birlikte geçirirdik. Kimi zaman öğleye kadar yatar, sonra giyinip yemeğe giderdik. Maria ile beraber yapmadığımız pek az şey vardı. Akşamları işten mümkün olduğu kadar erken dönerdim. Maria da. Benim psikolog olarak muayenehane açtıktan sonra kabul edilmemekten doğan yaralarımı sarabilmişti.

Maria beni sağduyuya çekmişti ve bunun için kendisine minnettardım. Belki de yaşamımız sonsuza kadar öyle devam edecekti. Belki de şimdiye kadar ayrılırdık. Bunu kim bilebilir ki? Bunu öğrenecek zamanı bulamamıştık.

Maria bir gece işinden dönüşte geç kalmıştı. Sonunda beni aradılar ve Misericordia Hastanesine koştum. Maria vurulmuştu. Telefonda sadece durumunun kötü olduğunu söylemişlerdi. Hastaneye sekizi biraz geçe vardım. Tanıdığım polislerden biri beni oturtup Maria'nın hastaneye getirildiğinde ölmüş olduğunu söyledi. Maria çapraz ateş arasında kalmıştı. Kimin neden ateş ettiği belli değildi. Birbirimize veda edememiştik. Hazırlık yoktu, uyarı ve açıklama yoktu.

İçimdeki sancı göğsümün ortasından alnıma kadar yükselen çelik bir sütundu. Gece gündüz sadece Maria'yı düşünüyordum. Üç yıl sonra ancak unutmaya başlamıştım. Unutmayı öğreniyordum şimdi. Damon sanki saçları tutuşmuş gibi koşarak odaya girdiğinde ben sakin sakin yatıyordum.

"Hey, baba, uyandın mı?"

"Ne var?"

Damon soluk soluğa bir heyecanla, "Biri geldi, baba! Seni görmek istiyor," dedi.

"Kim geldi? Açık konuş. Yine gazeteci mi? Eğer bir gazeteciyse..."

"Adı Jezzie'ymiş, baba. Bir kadın."

Yatakta doğruldum sanırım, ama birden başım dönünce selameti yine yatmakta buldum. "Ona hemen geleceğimi söyle. Ama yatakta olduğumu söyleme sakın."

Güçbela aşağı indiğimde Janelle, Damon ve Jezzie Flanagan hâlâ holde duruyorlardı. Janelle biraz huzursuz görünüyorsa da, kapıyı açma işinde her gün biraz daha ilerleme göstermekteydi. Janelle bütün yabancılara karşı utangaçtı. Nana ile bunun üstesinden gelmek için gündüzleri kapıyı çocukların açması kuralını koymuştuk.

Jezzie Flanagan'ı benim evime getiren önemli bir şey olmalıydı. FBI ajanlarının yarısının kurtarmalık parasını alıp kaçan pilotu aradıklarını biliyordum. Şimdiye kadar hiçbir gelişme olmamıştı. Jezzie Flanagan'ın üstünde bol bir siyah pantolon ve basit bir beyaz bluz, ayaklarında tenis ayakkabıları vardı. O sıradan görünüşünü Miami'den de hatırlıyordum. Bu da Gizli Servis'te ne kadar önemli olduğunu bana unutturuyordu doğrusu.

"Bir şey oldu," dedim. Kafatasımdan inen ani bir sancı yüzüme dağıldı. Kendi sesimi duymaya katlanamıyordum.

"Hayır, Alex. Maggie Rose hakkında yeni bir şey duymadık. Gelme nedenim başka. Olanlar beni çok rahatsız etti. Senin hakkında söylenenlerin hepsi palavra. Ve yalan. Sana neler hissettiğimi söylemek istedim. Hepsi bu."

"Eh, bunun için teşekkür ederim," dedim. Son bir hafta içinde başıma gelenlerin en iyisiydi bu. Beni garip bir şekilde etkilemişti.

"Sen Florida'da elinden geleni yaptın. Ve bunu senin kendini iyi hissetmen için söylüyor değilim."

Çocuklara dönüp, "Bu Jezzie," dedim. "Arasıra beraber çalışırız." Çocuklar Jezzie'ye alışıyorlardı ama henüz biraz çekingendiler. Jannie kardeşinin arkasına saklanmaya çalışıyordu. Damon tıpkı babası gibi iki elini pantolonunun arka ceplerine sokmuştu.

Jezzie hemen çömelip onların boyuna indi. Önce Damon, sonra Janelle'le el sıkıştı. Çok doğru ve güdüsel bir hareketti bu.

Damon'a, "Baban gördüğüm en iyi polislerden biridir," dedi.

"Biliyorum," dedi Damon.

"Benim adım Janelle." Janelle'in Jezzie'ye adını söylemesine şaşmıştım doğrusu.

Kızın kucaklanmak istediğini görebiliyordum. Janelle dünyanın en çok kucaklanmak isteyen insanıdır. Bunu Jezzie de fark etmişti. Uzanıp kızı kolları arasına aldı. Doğrusu çok hoş bir sahneydi. Damon da onlara katılmaya karar verdi. Sanki çoktandır yok olan en sevdikleri arkadaşları savaştan dönmüş gibiydi.

Jezzie ayağa kalktı. O anda onun iyi bir insan olduğunu düşündüm. Ziyareti de düşünceli olduğu kadar cesaret isteyen bir şeydi. Güneydoğu beyaz kadınların, tabanca taşıyor olsalar bile, girecekleri bir yer değildi.

"Eh, sadece kucaklaşmaya gelmiştim zaten." Kadın bana göz kırptı. "Aslında buraya yakın bir yerde bir işim var."

"Bir sıcak kahveye ne dersin?" diye sordum. Bir kahve yapmayı becerebilirdim her halde. Nana'nın mutfaktaki kahvesi herhalde beş altı saatlikti.

Jezzie bana baktı ve yine gülümsedi.

"İki güzel çocuk ve onlarla birlikte geçirilen bir Pazar sabahı. O kadar da sert biri değilmişsin demek."

"Yoo, sert olmasına sertim," dedim. "Pazar sabahları evinin yolunu bulan sertlerdenim ben."

"Tamam, Alex. Bu gazetelerin saçmaları seni üzmesin. Onlara zaten kimse inanmaz. Ama gitmem gerek. Kahveyi başka bir sefer içeriz."

Jezzie Flanagan kapıyı açıp dışarı çıktı. Sonra da dönüp bizlere el salladı.

BÖLÜM 31

JEZZIE FLANAGAN Güneydoğu'daki işini bitirdikten sonra Gary Soneji'nin iki çocuğu gömdüğü çiftliğe gitti. Daha önce iki kere oraya gitmiş olmasına karşın çiftlikte kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Ayrıca çok da saplantılıydı. Soneji'nin yakalanmasını kendisinden fazla isteyen olmadığına inanırdı.

Neden burası? diye sordu kendi kendine. Neden burası, Soneji? Burada senin gerçek kimliğini açıklayan ne var?

Jezzie Flanagan Gizli Servis'e girdiği günden beri araştırmaların harika-çocuğu olmuştu. Virginia Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olmuş ve Maliye kendisini ajanların yarısının hukuk diplomasına sahip oldukları FBI'a yöneltmeye çalışmıştı. Ancak Jezzie durumu incelemiş ve Gizli Servis'i seçmişti. Üstelik hukuk diploması burada daha da değerliydi. Daha ilk gününden haftada seksen ila yüz saat çalışmıştı ve bunu bugüne kadar sürdürmüştü. Bir yıldız olmasının tek nedeni vardı: birlikte çalıştığı ve altında çalıştığı

erkeklerin hepsinden daha akıllı ve daha sertti. Ancak Jezzie'nin daha ilk baştan bildiği bir şey vardı: büyük bir yanlışlık yaptığı anda yıldızlığı sona erecekti. Bunu biliyordu. Bir tek çözüm vardı. Her nasıl olursa olsun Gary Soneji'yi bulmak zorundaydı. Onu bulacak olan kendisi olmalıydı.

Hava kararana kadar çiftlik arazisinde dolaştı. Sonra el fenerini yakıp dolaşmaya devam etti. Arada sırada durup not alıyor, kayıp bağlantıyı bulmaya çalışıyordu. Belki de 1930'ların Yüzyılın Cinayeti adını alan eski Lindbergh olayıyla bir ilişkisi vardı.

Lindbergh'in Oğlu.

Lindbergh'lerin New Jersey, Hopewell'deki evleri de bir çiftlikti.

Bebek Lindbergh de kaçırılma yerinin yakınında gömülmüştü.

Çocuğu kaçıran Bruno Hauptmann New York City'dendi. Washington'daki adam onun uzak bir akrabası olabilir miydi? Hopwell'den olabilir miydi? Belki de Princeton'dan? Soneji hakkında şimdiye kadar nasıl olur da hiçbir bilgi elde edilememişti?

Jezzie bir süre arabasında oturdu. Motoru çalıştırdı, ısıtıcıyı açtı ve öylece oturup düşündü.

Gary Soneji neredeydi? Ortadan nasıl yok olmuştu? Günümüzde kimse canı istediği zaman ortalıktan kaybolamazdı. Kimse o kadar kurnaz değildi.

Sonra Maggie Rose ile 'Shrimpie' Goldberg'i düşündü ve ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını kesemiyordu. Çiftliğe gelmesinin gerçek nedeninin bu olduğunu biliyordu. Jezzie Flanagan'ın da ağlamaya ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 32

MAGGIE ROSE tam bir karanlık içindeydi.

Ne kadar zamandır orada olduğunu bilemiyordu. Ama çok olmuştu. En son ne zaman yemek yediğini de hatırlamıyordu. Ya da başının içindeki ses dışında birini görüp konuştuğunu.

O anda birinin yanına gelmesini isterdi. Hatta isterse yaşlı kadın gelip bağırsındı. Neden cezalandırıldığını, böyle bir ceza için ne yaptığını düşünüyordu. Kötülük yapmış da, bütün bunları hak etmiş miydi? Bu kadar korkunç şeyler olduğuna göre kötü bir insan olmalıydı.

Yine ağlayamazdı. İstese de. Artık ağlayamıyordu.

Kimi zamanlar öldüğünü düşünüyordu. O zaman da kendini çimdikler, hatta ısırırdı. Bir keresinde parmağını kanatana kadar ısırmıştı. Karanlıkta zaman sonsuza kadar uzuyor gibiydi. Karanlık, bir dolap gibi küçük bir odaydı.

Maggie Rose birden dışarda sesler duydu. Söylenenleri anlamıyordu ama insan sesi olduğu kesindi. Yaşlı kadın mı?

Herhalde. Maggie Rose seslenmek istedi ama kadından korkuyordu.

Sesler kesildi. Kulağını dolabın kapısına dayadıysa da bir şey duyamadı. Gitmişlerdi. Onu sonsuza kadar orada bırakacaklardı.

Ağlamaya çalıştı ama gözünden yaş akmıyordu.

Maggie Rose bağırmaya başladı. Kapı birden açıldı ve harika bir ışık gözlerini köreltti.

BÖLÜM 33

GARY MURPHY 11 Ocak gecesi yine bodrumunun güvenliği içindeydi. Orada olduğunu kimse bilmiyordu, ama o meraklı Missy kazara bodrum kapısını açacak olursa, hemen çalışma masasının lambasını yakıverecekti. Orada her şeyi yeniden düşünmekteydi.

Missy ile Roni'yi öldürmek çok güzel bir fikirse de, henüz bunun sırası gelmemişti. Yine de hayali bile hoştu. Kendi aileni öldürmenin belirli bir zevki vardı. Hayalgücünü belki de fazla çalıştırmak gerekmezdi, ama etkisi güzel olurdu doğrusu: sakin ve ukala mahallede buz gibi bir ürperti eserdi. Bütün aileler kapılarını kilitlerlerdi.

Gary geceyarısı geldiğinde ailesinin yatmış olduğunu fark etti. Kimse kendisine seslenmek zahmetine katlanmamıştı. Onların umurunda bile değildi. Başının içinde bir kükreme başlamak üzereydi. Beyaz gürültüyü biraz olsun susturmak için en azından yarım düzine Nuprin içmesi gerekecekti.

Belki de Central Avenue'deki kusursuz evi kundaklardı. Kundaklama insanın ruhuna iyi gelirdi. Bunu daha önce de yapmıştı, yine de yapardı. Tanrım, kafatası sanki biri çekiçle vuruyormuş gibi ağrıyordu. Yoksa bedenen bir rahatsızlığı mı vardı? Bu kere çıldırıyor olması mümkün müydü?

Yalnız Kartal'ı -Charles Lindbergh'i- düşünmeye çalıştı. Ama bunun da bir yararı olmadı. Hayalinde Hopewell Junction'daki çiftliği yine ziyaret etti. O da yararsızdı. Hayal yolculukları da giderek eskiyordu artık.

Kendisi de dünya çapında ünlüydü. Şimdi bile ünlüydü. Dünyada herkes kendisi hakkında bir şeyler biliyordu. Bir medya yıldızıydı o.

Sonunda bodrumdan ve Wilmington'daki evden çıktı. Saat sabahın beş buçuğuydu. Arabasına doğru yürürken kendisini aniden kafesinden kurtulmuş bir hayvan gibi hissetti.

Yeniden Washington'a döndü. Orada daha yapacak işi vardı. Kendisini izleyenleri düşkırıklığına uğratmak istemezdi, değil mi ama?

Gary Murphy o sabah saat on birde Capitol Hill'in eteklerinde iyi bakımlı bir binanın zilini çaldı.

Durumun tehlikesi, yeniden Washington'da oluşu kendisine hoş bir ürperti veriyordu. Bu, saklanmaktan çok daha iyiydi. Yine yaşadığını hissediyordu, soluk alabiliyordu.

Vivian Kim kilidin zincirini çıkartmadan kapıyı bir karış kadar açtı. Dikiz deliğinden Washington'un PEPCU kamu hizmetleri servisinin tanıdık üniformasını görmüştü.

Gary kadını Washington Gündüz Okulu'ndan hatırlıyordu. Güzel kadın. Uzun örgülü saçlar, küçük ve kalkık bir burun. Kadın artık sarışın olan kendisini tanımamıştı. Bıyığı yoktu. Yanaklarında ve çenesinde etler azalmıştı.

Kadın kapıda duran adama, "Evet? Ne istemiştiniz?" di-

ye sordu. İçerden caz müziği geliyordu. Thelonious.

"Biri elektrik faturasının yüksekliğinden şikayet etmiş."

Vivian Kim kaşlarını çatıp başını salladı. Boynunda ince meşin bir kordonun ucunda küçücük bir Kore haritası sallanıyordu. "Ben kimseyi çağırmadım. PEPCO'yu aramadığıma eminim."

"Ama biri bizi çağırdı, hanımefendi."

"Başka bir zaman gelin," dedi Vivian Kim. "Belki de erkek arkadaşım aramıştır. Özür dilerim ama başka bir zaman geleceksiniz."

Gary omuzlarını silkti. Bu o kadar hoştu ki. Sona ermesini istemiyordu. "Eh, bir daha geleceğiz, desenize. İsterseniz tekrar telefon edip sıraya girersiniz. Faturanız gerçekte yanlışmış. Fazla para ödemişsiniz."

"Anlıyorum."

Vivian Kim bir adım geriledi, zinciri çıkartıp kapıyı açtı. Gary daireye girdi. İş ceketinin altından uzun bir avcı bıçağı çıkardı ve öğretmenin yüzüne doğrulttu. "Sakın bağıracağım deme, Vivian."

"Adımı nereden biliyorsun? Sen kimsin?"

"Sesini yükseltme, Vivian. Korkmana gerek yok... Bu işi daha önce de yaptım."

"Ne istiyorsun benden?" Öğretmen titremeye başlamıştı.

Gary yanıt vermeden bir an düşündü. "Televizyon aracılığıyla bir mesaj daha göndermek istiyorum sanırım. O kadar çok hak ettiğim ünü istiyorum. Amerika'nın en korkulan adamı olmak istiyorum. O yüzden başkentte çalışıyorum. Ben Gary'yim. Beni hatırlamadın mı, Viv?"

BÖLÜM 34

SAMPSON İLE CAPITOL HILL'in merkezindeki C Sokağı'na koşarken burnumdan soluyordum. Kollarım ve bacaklarım gövdemden ayrılmış gibiydi.

Emniyetten arabalar ve cankurtaranlar sokağı iki baştan kapatmışlardı. Arabayı F Sokağı'nda park edip son birkaç bloku koşmak zorunda kalmıştık. WJLA-TV ce CNN bizden önce gelmişlerdi. Her yandan siren sesleri geliyordu. İlerde bir muhabir grubu gördüm. Onlar da Sampson'la beni görmüşlerdi.

"Detektif Cross? Detektif Cross?" diye bağırdılar.

"İkimizden de yorum yok," dedim. "Çekilin yolumuzdan."

Vivian Kim'in dairesinde Sampson ile hepsi de tanıdık yüzlerin önünden geçtik -teknisyenler, adli tıptan gelenler falan.

Koridorun sağındaki ilk yatak odasına girdik. Heyecanlanmamaya çalışıyordum ama mümkün değildi.

Vivian Kim'in yatak odası çok güzel döşenmişti. Duvarlarda siyah beyaz aile fotoğrafları ve sanat posterleri vardı. Bir duvara antika bir keman asılmıştı. Orada olma nedenime bakmak istemiyordum. Ama sonunda bakmak zorunda kaldım.

Vivian Kim uzun bir avcı bıçağıyla yatağa yapıştırılmıştı. Bıçak karnından sokulmuştu. Her iki göğsü de kesilmiş, kasıkları traş edilmişti. Son anlarında anlaşılmaz bir şey görmüş gibi gözleri ters dönmüştü.

Odaya baktım. Vivian Kim'in parçalanmış vücuduna bakamıyordum. Yerdeki kızıl renkli lekeye baktık. Soluğum tutulur gibi oldu. Yukarı çıkarken kimse bu konuda bir şey söylememişti. En önemli ipucunu gören olmamıştı. Neyse ki, kanıta kimse el sürmüş değildi.

"Şuna bak," dedim Sampson'a.

Maggie Rose Dunne'ın ikinci spor ayakkabısı Vivian Kim'in yatak odasının halısındaydı. Katil patologların "artistik rötuş" dediği şeyi yapmaktaydı. Bu kere çok açık bir mesaj bırakmıştı -imzasını. Küçük kızın ayakkabısına doğru eğilirken tir tir titriyordum. En sadistçe bir mizah duygusu vardı burada. Kanlı cinayet sahnesiyle tam bir çelişki oluşturan pembe ayakkabı.

Gary Soneji oradaydı. Soneji öteki cinayetleri de işleyen kişiydi. "Şey"di o. Ve kente geri dönmüştü.

BÖLÜM 35

GARY SONEJİ gerçekten hâlâ Washington'daydı. Hayranlarına özel ulak mesajlar gönderiyordu. Ama şimdi farklı bir yan daha vardı. Bizim önümüzde de yem sallandırıyordu. Şef Sampson'la bana yeni bir talimat vermişti: diğer cinayetlerle ilgili iseler çocuk kaçırma olayında da çalışabilecektik. Ve cinayetlerin ilişkisi de kesindi.

Güneydoğu sokaklarında dolaşırken Sampson, "Bugün izin günümüz olduğuna göre herhalde eğleniyoruzdur," dedi. Ocağın on üçüydü. Feci bir soğuk. Hemen hemen her sokak başında evsizler çöp tenekelerinde ateşler yakmışlardı.

Sampson'a, "Belediye başkanı Monroe artık bizi aramıyor," dedim. Soluğum dondurucu havada bulut gibi yükseliyordu.

"Eh, her kötülüğün iyi bir yanı vardır," dedi Sampson. "Ama Şey'i yakaladığımızda, hiç merak etme, hemen yanıbaşımızda bitiverecektir. Bizim yerimize alkışları o kabul edecektir."

Vivian Kim'in Güneydoğu'nun hemen kıyısında olan mahallesini dolaşıp sorular soruyorduk. Bir mahalleyi ev ev dolaşmak genç ve deneyimsizler için bile beyin uyuşturucu bir iştir. Kapısını bize açacak kadar aptal olanlara, "Dün olagandışı bir şeyle karşılaştınız ya da birini gördünüz mü?" diye soruyorduk. "Herhangi bir yabancı veya yabancı bir araba dikkatinizi çekti mi? Siz her şeyi anlatın, önemli olup olmadığına biz karar veririz."

Her zaman olduğu gibi kimse bir şey görmemişti. Kimse bizi gördüğüne memnun da değildi. Hele araştırmamızı Güneydoğu'ya kaydırdığımız zaman.

Hepsinin üstünde dondurucu bir soğuk vardı. Kar yağıyordu, kaldırımlar buzlu çamurla kaplıydı. Bir iki kere çöp tenekesi içinde yaktıkları ateşte ısınanlara bile konuk olduk. Gençlerden biri, "Siz polisler yazları bile üşürsünüz," dedi. Sampson da, ben de güldük buna.

Saat altıya doğru arabamıza döndük. Tükenmiştik artık. Uzun bir günü boşuna harcamıştık. Tek bir ipucu bile elde edememiştik. Gary Soneji uçup gitmişti yine. Kendimi bir korku filminde hissediyordum.

Sampson'a, "Bir iki blok daha yapalım mı?" dedim. Atlantic City'de tek kollu kumar makineleri deneyecek kadar umutsuzdum. Soneji bizimle oynuyordu. Belki de bizi izlemekteydi. Belki de gerçekten görünmeyen adamdı.

Sampson başını salladı. "Yok dostum, ben en az bir kasa bira içerim şimdi. Sonra da oturup ciddi bir şeyler içerim."

Güneş gözlüğünde biriken karları silip yine burnunun üstüne yerleştirdi. Her hareketini bilirim. On iki yaşından beri aynı şeyi yapardı.

"Haydi, iki blok daha yapalım," dedim. "Bayan Vivian için. Hiç olmazsa bu kadarını yapalım."

"Öyle diyeceğini biliyordum," dedi.

O akşam saat altıyı yirmi geçe Bayan Quillie McBride'ın evine girdik. Quillie ile arkadaşı Bayan Scott mutfak masası başında oturuyordu. Bayan Scott'un bize yardımcı olacağını sandığı bir bilgisi vardı. Söyleyeceği her şeyi dinlemek için oradaydık.

Bir Pazar sabahı Washington'un Güneydoğusu'na, New York'un Harlem'ine ya da Philadelphia'nın kuzey kesimine giderseniz Bayan McBride ve arkadaşı Willie Mae Randall Scott gibi hanımlara rastlarsınız. Bunlar bol bluzlar ve solmuş gabardin etekler giyerler. Eşyaları arasında tüylü şapkalar, ayaklarını sosis gibi bağlayan kalın ökçeli, bağcıklı ayakkabıları vardır. Çeşitli kiliselerden geliyorlar ya da gidiyorlardır. Yehova Şahitleri'nden olan Willie Mae gibiler Watchtower dergisini dağıtırlar.

Bayan Scott o yumuşak ve içtenlik dolu sesiyle, "Sanırım sizlere yardımcı olabileceğim," dedi. Herhalde seksen yaşındaydı, ancak aklı başındaydı.

"Çok memnun oluruz," dedim. Dördümüz mutfak masasının çevresinde oturmuştuk. Ortaya bir tabak kurabiye konulmuştu. Mutfak duvarında öldürülen iki Kennedy ile Martin Luther King'in fotoğrafları asılıydı.

Bayan Scott, "Öğretmenin öldürüldüğünü duydum," dedi. "Turner'ler öldürülmeden bir ay kadar önce mahallede araba süren bir beyaz görmüştüm. İyi bir belleğe sahip olduğum için talihli sayılırım. Bu yeteneğimi korumak için gözlerimin önünden geçen her şeyi hatırlamak için özel bir çaba harcarım. Bugünden on yıl sonra bile bu konuşmamızı en küçük ayrıntılarına kadar hatırlayacağım, detektif beyler."

Arkadaşı Bayan McBride iskemlesini Bayan Scott'un yanına çekmişti. Kadının kolunu tutmasına karşın ilk başta konuşmadı.

"Doğrudur, hatırlar," dedi sonra.

"Turner'ler öldürülmeden bir hafta önce aynı beyaz adam mahalleye bir kere daha geldi," diye Bayan Scott devam etti. "Bu ikinci seferde kapı kapı dolaşıyordu. Bir gezici satıcıydı."

Sampson ile birbirimize baktık. "Ne satıcısı?" diye sordu Sampson.

Bayan Scott soruyu yanıtlamadan önce Sampson'un yüzüne baktı. Onun hakkında her şeyi hatırlamak için uğraştığına yemin edebilirdim. "Kış için ısıtma sistemleri satıyordu. Arabasına gidip içine baktım. Ön koltukta bir tür satış defteri vardı. Şirketin adı Atlantic Isıtma Merkezi de Delaware'de Wilmington'da."

Bayan Scott sözlerinin anlaşıldığından emin olmak için olacak tek tek yüzlerimize baktı.

"Dün aynı arabayı mahallede bir kere daha gördüm. C Sokağı'ndaki kadının öldürüldüğü sabah. Arkadaşıma, bütün bunlar bir rastlantı olamaz, dedim. Aradığınızın o olup olmadığını bilmiyorum ama bence onunla bir kere konuşmalısınız."

Sampson bana baktı. Sonra ikimiz de son günlerde çok seyrek yaptığımız bir şeyi yaptık. Güldük. Hanımlar da bize katıldılar. Sonunda bir şey ele geçirmiştik. Vakanın ilk ipucuydu bu.

Kadınlara, "O gezgin satıcıyla konuşacağız," dedim. "Hemen Wilmington'a gidiyoruz."

BÖLÜM 36

GARY MURPHY ertesi gün, 14 Ocakta evine öğleden sonra beşi birkaç dakika geçe döndü. Wilmington'un hemen dışındaki büroya gitmişti. Ancak içerde zaten pek az insan vardı ve kendisi de gereksiz kırtasiye işleri tamamlamak niyetindeydi. Daha bir süre bu işe devam etmesi gerekliydi.

Ama sonunda daha büyük şeyler düşünmüştü. Ana plan. Gary masasının üstünü dolduran kağıtlar ve faturalarla ciddi olarak uğraşamıyordu. Müşteri faturalarını eline alıp alıp bırakıyor, adlara, adreslere, toplamlara bakıyordu.

Aklı başında kim faturalarla uğraşırdı ki? O kadar küçük, o kadar budalaca bir şeydi ki bu. Zaten bu iş Delaware'de o yüzden kendisi için iyi bir saklanma yeri oluşturuyordu.

Böylece büroda birkaç saatini boşa geçirmek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Ama hiç olmazsa eve dönerken yoldan Roni'ye pembe bir bisikletle bir Barbie Evi almıştı. Kızın doğum günü partisi saat altıda başlayacaktı.

Missy kocasını kapıda kucaklayıp öperek karşıladı. Parti kendisine düşünecek başka şeyler vermişti. Günlerdir dırdır etmiyordu.

"Esaslı bir gün, sevgilim," dedi Gary. "Dalga geçmiyorum, ha. Gelecek hafta üç ev ziyaretim var. Tam üç tane."

Gary karısının ardından parlak renkli kağıt ve plastiklerle süslenmiş yemek odasına girdi. "Ama burası çok güzel olmuş, sevgilim. Sen hiçten harikalar yaratıyorsun."

Aslında Gary sıkılmaya başlamıştı. Gidip biraz yatmak istiyordu. Roni'nin doğumgünü partisi birden çok yorucu görünüyordu. Kendisi çocukken parti falan verilmezdi.

Komşular saat altıda gelmeye başladılar. Bu iyi işte, diye düşündü. Demek çocuklar gelmek istiyorlardı. Roni'den hoşlanıyorlardı. Bunu o küçük Balon Kafalı suratlarında görebiliyordu.

Anababalardan birkaçı da kalmışlardı. Hepsi de kendisinin ve Missy'nin arkadaşlarıydı. Missy çocukları oynatırken o da görev kabilinden barmenliğe başladı.

Herkes eğleniyordu. Roni'ye baktı; kızı sevincinden topaç gibi dönüyordu.

Gary'nin sık sık tekrarlanan bir hayali vardı -bir çocuğun doğum günü partisine katılan herkesi öldürüyordu. Bunu düşününce biraz rahatladı.

BÖLÜM 37

EV İKİ KATLI, beyaz boyalı tuğladan yapılmaydı. Çevresi arabalarla sarılmıştı.

Yan sokağa park eden Sampson, "Burası onun evi olamaz," dedi. "Şey burada oturamaz. Burada ancak Jimmy Stewart oturur."

Gary Soneji'yi bulmuştuk ama bulduğumuz hiç de beklediğimiz şey değildi. Wilmington'un bakımlı bir caddesinde çok güzel bir evdi burası. Bayan Scott'la konuşmamızdan bu yana yirmi dört saat geçmişti. Bu arada Wilmington'da Atlantik Isıtma'yı bulmuş, özgün Rehine Kurtarma Ekibini bir araya toplamıştık.

Evin pencerelerinden ışık taşıyordu. Bizimle birlikte pizzacı Domino'nun da bir arabası gelmişti. Sarışın bir oğlan dört büyük pizza kutusuyla eve koştu, parasını aldı ve geldi-

ği hızla uzaklaştı.

Evin iyi bir mahallede olması beni huzursuz etmişti. Soneji hep bizden iki adım ilerde olmuştu.

Özel Ajan Scorse'ye, "Haydi!" dedim. "Tamam çocuklar. Cehennemin giriş kapıları."

Dokuzumuz birden eve daldık -Scorse, Reilly, Craig, Büro'dan iki kişi, ben, Jeb Klepner, Jezzie Flanagan. Hepimiz silahlıydık ve kurşun geçirmez yelekler giymiştik. Bu işi burada sona erdirmek istiyorduk.

Ben Scorse ile mutfaktan girdim. Sampson bir adım gerimizdeydi. Doğrusu onun da partiye geç kalmış bir baba görüntüsü yoktu.

Mutfak tezgahı başında bir kadın, "Siz kimsiniz? Ne oluyor?" diye bağırdı.

Ben yüksek sesle, "Gary Murphy nerede?" diye sordum. Aynı anda kimliğimi de gösterdim. "Ben Alex Cross. Polis. Maggie Rose Dunne'un kaçırılması için geldik."

İkinci kadın, "Gary yemek odasında," dedi. "Buradan."

Koridora koştuk. Duvarlarda aile resimleri vardı. Yerde henüz açılmadık armağanlar duruyordu. Tabancalarımızı çekmiştik.

Korkunç bir andı. Gördüğümüz çocukların hepsi korkmuşlardı. Anneleriyle babaları da. Odada o kadar masum insan vardı ki -tıpkı Disney Dünyasında olduğu gibi. Washington Gündüz Okulu'nda olduğu gibi.

Gary Soneji yemek odasında değildi. Babalardan biri,

"Gary yukarı gitti sanırım," dedi. "Ne oluyor burada?"

Craig ile Reilly ön holden yukarı çıkmaya başlamışlardı bile.

"Burada yok," diye seslendi Reilly.

Çocuklardan biri, "Bay Murphy bodruma indi galiba," dedi. "Ne yapmış?"

Mutfağa, oradan bodruma koştuk. Sampson bir daha kontrol için yukarı çıktı.

Bodrumdaki iki küçük odada kimse yoktu. Dışarı açılan kapı da kapalıydı ve dışardan kilitlenmişti.

Sampson merdivenleri ikişer ikişer atlayarak aşağı geldi. "Yukarda yok."

Gary Soneji yine ortadan yokolmuştu.

BÖLÜM 38

GARY'NİN kafasında on beş on altı yaşından beri kaçma planları vardı. Sözde yetkililerin günün birinde, bir yerde kendisini yakalamaya geleceğini bilirdi. Bunu bütün o çok ayrıntılı hayallerinde görmüştü. Tek soru bunun ne zaman olacağıydı. Ve belki de, ne için? İşlediği suçların hangisi için?

Ondan sonra Wilmington'da Central Avenue'de ortaya çıkmışlardı işte. Ünlü insan avının sonu. Yoksa, başı mı?

Gary polisi gördüğü andan başlayarak programlanmış bir makine gibiydi. O kadar çok hayalini kurduğu şeyin gerçekten olmakta olduğuna inanası gelmiyordu. Ama gelmişlerdi işte. Özel düşler gerçekleşirdi.

Pizzacının çırağına parayı vermiş, sonra merdivenden inip bodrum kapısından çıkmıştı. Bunun için yarı yarıya gizli bir kapıdan geçerek garaja girmişti. Kapıyı dışardan kilitlemişti. Başka bir yan kapı daracık bir yoldan Dwyer'lerin arka bahçesine açılırdı. Onu da kilitlemişti. Jimmy Dwyer'in

kar ayakkabıları kapının önünde duruyordu. Yerde kar vardı. Gary onları da aldı.

Kendi eviyle Dwyer'in evi arasında durdu. Kendisini orada yakalamalarına izin verip vermemeyi düşündü bir an -Lindbergh olayında Bruno Hauptmann gibi. Güzel fikirdi doğrusu. Ama henüz sırası değildi. Orada olmazdı.

Sonra evler arasındaki dar sokaklardan koşmaya başladı. Ot bürümüş ve kola tenekeleri atılmış bu dar yollardan ancak çocuklar geçerlerdi.

Gary korkuyordu. Korktuğunu kabul etmek zorundaydı. Gerçeklerden kaçılmaz, dostum.

Arka sokaklardan koşarak Downing Park'ın sık ağaçları arasına girdi. Yolda bir tek kişiye bile rastlamamıştı.

Bir kere arkasına bakmış, evine doğru yürüdüklerini görmüştü. Cross ile Sampson'u tanımıştı. Abartılmış İnsan Avı. Bütün görkemiyle FBI.

Gary şimdi evinden dört blok ötede olan Metro istasyonuna koşuyordu. Philadelphia, Washington, New York ve dış dünyaya olan bağıydı orası.

İstasyonda park etmiş eski bir VW vardı. Hep orada park edilmiş dururdu -gençliğinin güvenilir Kaplumbağa'sı. Daha hafif bir deyimle "geçmiş cinayetlerinin sahnesi." Aküsü boşalmayacak kadar kullanılırdı. Artık yeni oyun ve eğlenceler zamanı gelmişti. Lindbergh'in Oğlu yine harekete geçmişti.

BÖLÜM 39

SAAT ON BİRİ geçtiğinde Sampson'la hâlâ Murphy'nin evindeydik. Basın dışarda, gerilmiş parlak sarı iplerin gerisindeydi. Wilmington birkaç yüz yakın dost ve komşuyla birlikte. Kasabanın bundan büyük bir gecesi olmamıştı.

Pennsylvania ve Ohio'yu da kapsayan dev bir insan avı başlatılmıştı. Gary Soneji'nin ikinci bir kez kaçması mümkün değil gibi görünüyordu. Onun Washington'dan kaçışı gibi bunu da planlamış olduğunu hiç tahmin etmiyorduk.

Partideki çocuklardan biri biz gelmeden birkaç dakika önce devriye gezen bir polis arabası görmüş ve Bay Murphy'ye bildirmişti. Murphy sadece bir şans eseri kurtulmuştu elimizden! Onu en fazlasından bir iki dakikayla kaçırmıştık.

Sampson ile Bayan Murphy'yi bir saatten fazla sorguya çektik. Sonunda gerçek Soneji/Murphy hakkında bir şey öğrenecektik.

Missy Murphy Washington Gündüz Okulu öğrencilerinin annelerinden farksızdı. Sarı saçları düzgün taranmıştı, üzerinde lacivert etek ve beyaz bluz vardı. Biraz tombulcaydı ama güzel bir kadındı.

"Bana inanmayacaksınız ama Gary'yi tanırım," dedi. "Onu çok iyi bilirim ben. Çocuk falan kaçıracak insan değildir."

Kadın konuşurken birbiri ardından sigara içiyordu. Istırabını ve kaygısını açığa vuran tek şey buydu. Kendisiyle mutfakta konuştuk. Mutfak bir parti gününde bile derli topluydu. Buzdolabına Gary Soneji/Murphy'nin mayolu bir fotoğrafı yapıştırılmıştı. Tam bir Amerikalı babaya benziyordu.

"Gary şiddetten hoşlanan bir insan değildir. Roni'yi bile dövemez."

Bu ilgimi çekmişti. Yıllardır üzerinde çalıştığım konuya uyuyordu bu: sosyopatlar ve çocukları. Araştırmalara göre sosyopatlar çocuklarını terbiyede güçlük çekerlerdi.

"Size neden kızını terbiye edemediği hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Gary'nin mutlu bir çocukluğu olmamış. Roni için her şeyin en iyisini ister. Bununla kendi çocukluğunda olmayan bir şeyi yaptığının farkındadır. Çok zeki bir insandır. Matematikte doktora bile yapabilirdi."

Sampson, "Gary Wilmington'da mı yetişti?" diye sordu.

"Hayır, New Jersey'de Princeton'da. On dokuz yaşına kadar oradaydı."

Sampson bir not alıp bana baktı. Princeton 1930'larda Lindbergh'in çocuğunun kaçırıldığı Hopewell'e çok yakındı. Soneji kurtarmalık notlarını Lindbergh'in Oğlu diye imzalamıştı. Bunun nedenini hâlâ bilmiyorduk.

Kadına, "Ailesi şu anda Princeton'da mı?" diye sordum.

"Ailesi yoktur. Gary okuldayken evleri yanmış. Babası, üvey annesi ve üvey kız ve erkek kardeşi kazada ölmüşler."

Kadının söylediği her şeyin derinine inmek istiyordum. Ama bir an durakladım. Ruhsal bakımdan özürlü bir gencin evinde bir yangın? Bir ailenin yok olması. Gary Soneji/-Murphy'nin gerçek hedefi bu muydu? Aileler miydi? Ya Vivian Kim? Onu sadece gösteriş olsun diye mi öldürmüştü?

"Ailesinden kimseyi tanır mıydınız?" diye sordum.

"Hayır. Biz Gary ile tanışmadan bir yıl önce taşınmışlardı. Biz kolejdeki son yılımızda tanıştık. Ben Delaware'deydim."

"Kocanız size Princeton yıllarından söz eder miydi?"

"Pek değil. Çok şeyi içinde saklar. Murphy'lerin kent dışında yaşadıklarını biliyorum. En yakın komşuları iki üç mil ötedeydi. Okula gidene kadar Gary'nin hiç arkadaşı olmamıştı. Okulda bile genelde yalnızdı. Çok çekingendi."

"Ya sözünü ettiğiniz kardeş ve kızkardeş?" diye sordu Sampson.

"Onlar üveydi. Gary'nin sorunu da buydu. Onlara yakın değildi."

"Hiç Lindbergh olayından söz etmiş miydi? Lindbergh hakkında kitapları var mıdır?" diye Sampson sordu.

Kadın başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Bodrumda kitap dolu bir oda var, isterseniz bakabilirsiniz."

"Bakacağız," dedi Sampson.

"Gerçek annesi sağ mı?" diye sordum ben.

"Bilmiyorum. Gary ondan hiç söz etmez."

"Ya üvey annesinden?"

"Gary üvey annesini sevmezdi. Anladığım kadarıyla kadın kendi çocuklarına çok düşkünmüş. Ona 'Babil Fahişesi' derdi. Kadın New York'taki Batı Babil'liydi sanırım."

Hiçbir bilgi almadan geçen aylardan sonra sorularımın sonu gelmiyordu. Ortaya önemli bir sorun çıkmıştı: Gary Soneji/Murphy karısına gerçekleri söylemiş miydi? Başka bir insana doğru konuşabilir miydi?

"Bayan Murphy, onun şimdi nereye gittiği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Gary bir şeyden korkmuş olmalı. Sanırım bu işiyle ilgili bir şeydir. Ve patronu olan ağabeyimle. Onun New Jersey'e gittiğini sanmam, ama belki de gitmiştir."

FBI ajanlarından Marcus Connor başını kapıdan içeri uzattı. "İkinizle biraz konuşabilir miyim? Özür dilerim ama sadece bir dakika."

Connor bizi evin bodrumuna indirdi. Garry Scorse, Reilly ve Craig de oradaydılar.

Scorse elindeki Fido Dido çoraplarını gösterdi. Marie Rose'un kaçırıldığı gün giydiği çoraplardı bunlar.

Scorse, "Ne diyorsun, Alex?" diye sordu. İşler kötüye gittiğinde hep benim fikrimi sorduğuna dikkat etmiştim.

"Washington'daki ayakkabı için söylediğimi. Bunu bizim bulmamız için bıraktı. Bir oyun oynuyor artık. Bizim de kendisiyle oynamamızı istiyor."

BÖLÜM 40

WILMINGTON'DAKİ eski Du Pont Oteli biraz uyumak için çok uygun bir yerdi. Sakin bir barı vardı ve Sampson'la orada kafayı çekmeye niyetleniyorduk. Yanımızda kimse olacağını sanmadığımızdan Jezzie Flanagan, Klepner ve bir iki ajan da birer içki için yanımıza geldiklerinde şaşırmıştık.

İçki faslı sona erince büyük otelin çeşitli odalarına dağıldık. Jeb Klepner, Jezzie ve ben halıyla kaplı merdivenden ikinci ve üçüncü kattaki odalarımıza çıktık. Du Pont sabahın üçünde bir mozoleden farksızdı. Dışardaki ana caddede de artık trafik yoktu.

Klepner'in odası ikinci kattaydı. Bizden ayrılırken, "Ben biraz pornografik film seyredeceğim," dedi. "Beni iyi uyutur doğrusu."

"Tatlı rüyalar," dedi Jezzie. "Saat yedide lobideyiz."

Jezzie ile bir üst kata çıktık. Ortalık o kadar sessizdi ki, sokaktaki trafik ışığının yeşilden sarıya ve kırmızıya dönü-

şürken çıkardığı çatırtıyı duyabiliyorduk.

"Çok gerginim," dedim. "Soneji/Murphy'yi görüyorum. İki yüzü var."

"Ben de öyleyim. Burada olacağın yerde evde olsan ne yapardın?"

"Piyano çalardım herhalde. Komşuları blues'la uyandırırdım."

Jezzie güldü. "Bara inelim öyleyse. Orada bir piyano var. Ben de son bir içki daha içerdim."

"Barmen biz çıktıktan on saniye sonra kapattı barı. Şimdi evinde yatağındadır herhalde."

Üçüncü kata varmıştık. Jezzie cebinden beyaz anahtar kartını çıkardı. "Ben üç yüz on birdeyim."

"Ben de üç yüz otuz dörtte. Eh, iyi geceler deme zamanı geldi. Sabaha taze olarak başlamak gerek."

Jezzie gülümseyerek gözlerimin içine baktı. İlk olarak söyleyecek bir şey bulamadık ikimiz de.

Kadını kollarımın arasına aldım. Koridorda öpüştük. Uzun bir süredir kimseyle öyle öpüşmüş değildim. Öpüşmeye ilk kimin başladığını bilemiyordum.

Dudaklarımız ayrılınca, "Çok güzelsin," diye mırıldandım. Sözler ağzımdan dökülmüştü. Daha iyi şeyler söylenebilirdi ama bu da gerçekti.

Jezzie gülümseyerek başını salladı. "Dudaklarım fazla büyük ve şişkin. Güzel olan sensin. Tıpkı Muhammed Ali'ye benziyorsun."

"Doğru. Özellikle yumruk yedikten sonraki haline."

"Eh, sadece bir iki yumruk belki de. Karakter yapacak kadar. Gülümsemen de çok güzel. Benim için gülümse bir kere, Alex."

O şişkin dudakları öptüm yine. Bana kalırsa kusursuzdu ağzı.

Siyah erkeklerin beyaz kadınları arzuladıkları, beyaz ka-

dınların de siyah erkeklerle deneyim geçirmek istedikleri hakkında bir söylenti vardır. Jezzie Flanagan çok arzulanan bir kadındı. Konuşabileceğim, yanında olmak isteyeceğim biriydi.

Ve sabahın üçünde kucaklaşıyorduk. İkimiz de içkiyi biraz fazla kaçırmıştık. Yabancı bir kentte, yaşamlarımızın çok garip bir gecesinde iki yalnız insandık.

Ben o anda biri tarafından kucaklanmak istiyordum. Jezzie'nin de bunu istediğine emindim. Gözlerinde tatlı ve rahat bir bakış vardı. Yüzüne daha önce hiç bakmadığım gibi, bakacağımı hiç sanmadığım gibi baktım. Parmağımı yanakları üzerinde dolaştırdım. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü. Sarı saçları parmaklarım arasında ipek gibiydi. Yaban çiçekleri gibi kokan bir parfümü vardı.

Kafamdan bir düşünce geçti: bitiremeyeceğin işe başlama.

Jezzie kaşlarını kaldırarak, "Eee, Alex?" dedi. "Çok güç bir sorun bu, değil mi?"

"Bizim gibi iki akıllı polis için değil," dedim.

Sola dönüp 311 numaraya doğru yürüdük.

"Bu işi belki de iki kere düşünmeliyiz," dedim.

"Belki, ben düşündüm bile," dedi.

BÖLÜM 41

GARY MURPHY sabah saat bir buçukta Virginia'da Reston'da Motel 6'dan çıkarken camdaki görüntüsüne baktı.

Yeni Gary bakıyordu kendisine. Siyah saçlar, sakal, tozlu giysiler. Bu rolü oynayabileceğini biliyordu. Dixie şivesiyle de konuşacaktı. İhtiyacı olduğu sürece. Çok uzun değil.

Gary köhne Volkswagen'e binip yola çıktı. Çok heyecanlıydı. Planın bu kısmını canından çok seviyordu. Artık ikisini ayırt edemiyordu. Tüm serüvenin en heyecanlı yanıydı bu.

Neden bu kadar gerginim, diye düşündü. Amerikan polisinin yarısı ve FBI kendisini aradığı için mi?

İki zengin piçi kaçırıp birinin öldüğü için mi? Ya diğeri -Maggie Rose? Onu ve ona neler olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Karanlık yavaş yavaş yumuşak gri bir kadifeliğe dönüştü. Gaz pedalını köklemek isteğine güçlükle engel oldu.

Pennsylvania'da Johnstown'dan geçerken sabahın ilk turunculuğu belirmişti.

Johnstown'da bir 7-Eleven mağazasında durdu. İnip gerindi. Kaplumbağa'nın yan aynasında görünüşüne baktı.

Aynadan kendisine köylü bir işçi bakıyordu. Tümüyle değişik bir Gary. Bütün köylü jestlerini de benimsemişti: sanki at çiftelemiş gibi kovboy yürüyüşü, eller ceplerde ya da başparmaklar kemerde. Saçını sürekli parmaklarıyla taramak. Her fırsatta yere tükürmek.

Bir kahve içti, üzeri haşhaşlı bir sandviçe tereyağı sürüp yedi. Sabah gazeteleri henüz gelmemişti.

Aptal ve ukala bir kadın garsonluk yapıyordu. Gary onu hemen orada öldürmek isterdi. Beş dakikasını onu öldürdüğünü hayal ederek geçirdi.

Çıkar o öğrenci bluzunu, yavrum. Beline kadar indir. Şimdi seni herhalde öldüreceğim. Ama belki de öldürmem. Benimle güzel güzel konuş ve seni öldürmemem için yalvar. Kaç yaşındasın sen? Yirmi mi? Bunu duygusal bir sav olarak ileri sür. Bir 7-Eleven mağazasında öldürülemeyecek kadar genç olduğunu söyle.

Gary sonunda kızın yaşamasına karar verdi. İlginç olan, kızın öldürülmeye ne kadar yaklaştığının farkında olmamasıydı.

"Gününüz hayırlı olsun, yine buyrun," dedi kız.

"Dua et de, yolum bir daha buradan geçmesin."

Murphy 22 no.lu otoyolda giderken kendini öfkesine bırakıtı. Bu duygusallık palavrası yeterdi artık. Kimse kendisine hak ettiği ilgiyi göstermiyordu.

O aptal ve beceriksizler kendisini önleyebileceklerini gerçekten sanıyorlar mıydı? Kendi başlarına yakalayacaklarına gerçekten inanıyorlar mıydı? Onu ulusal televizyonda yargılayacaklarına? Onlara bir ders verme zamanı gelmişti artık.

Gary Soneji/Murphy Pennsylvania'da Wilkinsburg'da bir McDonalds'a girdi. Her yaştan çocuklar McDonalds'ı severlerdi, değil mi? Henüz programından çıkmış değildi.

Gary lokantaya girdi. Yüz trilyon Mcburger satılmıştı ve hala satılmaya devam ediliyordu. İçerde sürüyle kadın vardı. Kadınlar ve değerli çocukları. Yuva yapıcılar, önemsizliklere düşkünler; sallanan memeleriyle aptal kızlar.

Gary iki kahve alıp kalabalığın arasına daldı. Kafasının tepesinin patlayacağını sanıyordu. Boynu ve yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Boğazı kurumuştu ve aşırı terliyordu.

Kasadaki kız, "İyi misiniz, efendim?" diye sordu.

Gary kıza yanıt vermeyi düşünmüyordu. Bana mı söyledin. Robert de Niro, değil mi? O da bir de Niro'ydu ama çok daha iyi aktördü. Daha geniş bir alana yayılmış yetenekleri vardı. De Niro kendisi gibi tehlikeye atılmazdı. De Niro, Hoffman, Pacino -hiçbiri tehlikeye atmazlardı kendilerini.

O kadar çok düşünce üşüşüyordu ki beynine. Sanki ışık parçacıkları, fotonlar ve nötronlar arasında yüzer gibiydi. Eğer bu insanlar on saniye için beynine girebilselerdi gördüklerine asla inanamazlardı.

Tezgahtan ayrılırken isteyerek birkaç kişiye çarptı.

Sert bir çarpışmadan sonra, "Özür dilerim," dedi.

"Hey! Önüne baksana, bayım," dedi biri.

"Sen kendin önüne bak, hıyar," dedi Gary çarptığı kabak adama. "Burada saygı görmek için ne yapmak gerek bilmiyorum doğrusu! Gözünden mi vurayım yani?"

Lokantada yürümeye devam ederek sıcak kahvelerden ikisini de içti. Murphy ceketinin içinden küt burunlu bir tabanca çekti. Tamamdı işte: Amerika'nın uyanma çağrısının başlangıcı. Bütün çocuklar ve anaları için özel gösteri.

Artık hepsi kendisini seyrediyorlardı. Silahların dilinden anlarlardı.

Gary lokanta salonuna doğru, "Hey, uyanın artık!" diye bağırdı. "Uyanın da sıcak kahveleri bir koklayın bakalım!"

"Adamın elinde tabanca var!" diye bağırdı ağzından salçalara sızarak Big Mac'ını yemekte olan biri.

Gary tabancasını sallayarak, "Buradan dışarı kimse çıkmayacak!" diye bağırdı.

"Uyandınız mı artık? Ey insanlar, uyandınız mı? Uyandınız sanırım. Artık hepiniz programa girdiniz işte. Burada ben konuşurum. Onun için hepiniz durun ve beni seyredin. Ve de dinleyin."

Gary burgerini yemekte olan bir müşterinin suratına ateş etti. Adam alnını tutarak iskemlesiyle birlikte devrildi. Artık herkesin dikkati üzerindeydi. Gerçek tabanca, gerçek mermiler, gerçek yaşam.

Siyah bir kadın bağırarak yanından uzaklaşmak istedi. Gary kadını tabanca kabzasıyla yere indirdi. Çok soğukkanlı bir davranış, diye düşündü. Tam Steven Seagal'ın yapacağı bir şey.

"Ben Gary Soneji'yim! Ben O'yum. Şu anda karşınızda dünyaca ünlü adam kaçıran kişi var. Bu bedava bir gösteridir. Onun için dikkatle izleyin. Belki de bir şey öğrenirsiniz. Gary Soneji sizin ömrünüz boyunca göremeyeceğiniz şeyler görmüş, göremeyeceğiniz yerlere gitmiştir. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Gary kahvesinin son yudumunu da içerken fincanın kenarından milletin korkudan titremesine baktı.

Düşünceli bir tavırla, " Bu, tehlikeli rehine durumu denilen şeydir işte," dedi. "Artık resmen tarihin bir parçası oldunuz."

BÖLÜM 42

İÇERDEN SİLAH SESLERİ geldiğinde eyalet polisinden Mick Fescoe ve Bobby Hatfield McDonalds'a girmek üzereydiler. Silah mı? McDonalds'da öğle saatinde hem de? Ne oluyordu içerde!

Fescoe uzun boylu, iri yapılı ve kırk dört yaşındaydı. Hatfield ondan yirmi yaş daha küçüktü. Eyalet polisi olalı sadece bir yıl geçmişti. İki adam aralarındaki yaş farkına karşın çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Hatfield hemen daha kısa bir zaman önce öğrendiği ve atış alanı dışında hiç kullanmamış olduğu ateş pozisyonunda çömeldi.

"Bana bak, Bobby," dedi Fescoe.

"Söyle."

"Sen şu kapıya doğru git." Fescoe kasanın yakınındaki kapıyı gösterdi. "Ben soldan gideceğim. Beni bekle ve sakın bir şey yapma. Önce ben ateş edeceğim. Eğer önün açıksa, sen de edersin. Hiç düşünme. Sadece tetiği çek, Bobby."

Bobby Hatfield başını salladı. "Tamam." İki arkadaş ayrıldılar.

Memur Mick Fescoe McDonalds'ın öteki yanına koşarken soluk soluğa kalmıştı. Tuğla duvara sırtını verdi. Aylardır egzersiz yapması gerektiğini biliyordu. Eski formunu bulmalıydı. İşte hem soluk soluğa kalmıştı, hem de hafifçe başı dönüyordu. Bu olmazdı. Baş dönmesi ve kovboyculuk oynamak kötü bir birleşimdi.

Mick Fescoe kapıya yaklaştı. İçerdeki delinin bağırdığını duyuyordu.

"Ben Gary Soneji'yim. Hepiniz duydunuz mu? Ben O'yum. Sizler beni buldunuz. Artık hepiniz kahramansınız."

Fescoe içerden gelen sesleri dinlerken, bu gerçekten mümkün mü? diye düşünüyordu. Çocukları kaçıran Soneji Wilkinsburg'da? Adam kim olursa olsun, tabancası vardı. Biri vurulmuştu. Yerde yatan adam kıpırdamıyordu.

Fescoe bir el silah sesi daha işitti. Kalabalık lokantadan çığlıklar yükseldi.

Yeşil renkli bir parka giymiş bir adam polise, "Bir şey yap!" diye bağırdı.

Başüstüne, diye düşündü Fescoe. İnsanlar her nedense polislerin yaşamları konusunda pek cömerttiler. Önce sen, memur bey. Bu iş için ayda yüz yirmi beş dolar alıyorsun sen.

Mick Fescoe soluklarını kontrol etmeye çalıştı. Bunu başarınca da cam kapıya doğru süzüldü. Kısa bir dua edip içeri daldı.

Silahlı adamı hemen görmüştü. Beyaz biriydi ve kendisine dönmüştü bile. Sanki kendisini bekliyormuş gibi. Sanki bunun böyle olmasını planlamış gibi.

"Boom!" diye bağırdı Gary Soneji. Ve aynı anda tetiği çekti.

BÖLÜM 43

HİÇBİRİMİZ iki saat uyumamıştık, hatta içimizde ondan az bile uyuyanlar vardı. 22 no.lu karayolunda hızla ilerlerken hepimiz mahmurduk.

Gary Soneji/Murphy güneyimizde kalan bölgede birkaç kere "görülmüştü." Amerika halkının yarısı için öcü olmuştu adam. Bu role bayıldığını da çok iyi biliyordum.

Jezzie Flanagan, Jeb Klepner, Sampson ve ben mavi bir Lincoln'daydık. Sampson uyumaya çalışıyordu. Arabayı sürme sırası bendeydi.

Pennsylvania'da Murrysville'den geçerken saat öğleyi on geçe radyodan bir çağrı duyuldu.

"Bütün birimler! Gary Soneji olduğunu iddia eden biri Wilkinsburg'daki McDonalds'da iki kişiyi vurdu. Şu anda lokantada en az altmış rehine aldığı bildirildi."

Otuz dakikaya kalmadan olay yerine varmıştık. Jezzie, "Bu herif kendini öldürmeye mi çalışıyor?" diye söylendi.

"Yaptığı hiçbir şeye şaşmam," dedim. "Ama McDonalds

doğrusu örneğe uyuyor. Çocuklara bakın. Tıpkı okul gibi, Disney Dünyası gibi."

Lokantanın karşısında, bir süpermarketin çatısında polis veya asker keskin nişancılarını görebiliyordum.

"Birkaç yıl önce güney California'daki McDonalds kıyımına benziyor," dedim Jezzie ile Sampson'a.

"Onu ağzına alma," diye mırıldandı Jezzie. "Şaka niyetine bile söyleme."

"Söylüyorum ve şaka da değil."

McDonalds'a doğru koşmaya başladık. Bütün bu olanlardan sonra Soneji'nin vurulup öldürülmesini istemiyorduk.

Bir yandan filme alınıyorduk. Üç şirketin televizyon arabaları yerlerini almışlardı. Konuşan ya da hareket eden her şeyi filme alıyorlardı. Ortalık tahminimden de kötüydü ve gerçekten öteki McDonalds olayını hatırlamıştım. Orada James Huberty adında biri yirmi bir kişiyi öldürmüştü. Soneji/Murphy de bize bunu mu hatırlatmak istemişti?

FBI bölüm başkanı, Wilmington'da Murphy'nin evinde olan Kyle Craig koşarak yanımıza geldi.

"Onun olduğundan emin değiliz. Çiftçi gibi giyinmiş biri. Kara saçlı ve sakallı. Soneji olduğunu iddia ediyor. Ama başka bir kaçık da olabilir."

"Ben bir bakayım," dedim. "Florida'da beni istemişti. Psikolog olduğumu biliyor. Belki şimdi onunla konuşabilirim."

Craig yanıt vermeden yanından geçip lokantaya doğru yürüdüm. Yan kapıdaki polislerin yanına yaklaşıp kimliğimi göstererek Washington'dan geldiğimi söyledim. McDonalds'dan ses gelmiyordu. Onu yaşamaya ikna etmeliydim. İntihar etmemeliydi.

"Aklı başında mı?" diye sordum polise.

Polis memuru gençti. "Arkadaşımı vurdu. Öldü sanı-

rım."

"Oraya gidip arkadaşına yardım ederiz," dedim. "Tabancalı adam konuştuğu zaman mantıklı mı? Ne dediği anlaşılıyor mu?"

"Washington'daki çocukları kaçıran kişi olduğunu söylüyor. Onunla övünüyor. Önemli bir insan olmak istediğini söylüyor."

McDonalds'da altmıştan fazla insan vardı. Ve içerden ses gelmiyordu. Soneji/Murphy miydi? Ona benziyordu. Çocuklar ve anneleri. Rehine durumu. Banyosundaki resimleri hatırladım. Başka yalnız çocukların duvarlarına astıkları resim olmak istiyordu.

"Soneji!" diye seslendim. "Sen Gary Soneji misin?"

"Sen kimsin?" diye içerden bağırdı. "Bunu soran kim?"

"Ben detektif Alex Cross'um. Washington'dan. En son rehine kurtarma kararlarını bildiğine inanıyorum. Seninle pazarlık etmeyeceğiz. Bundan sonra olacakları biliyorsun yani."

"Ben bütün kuralları bilirim, Detektif Cross. Kamuya açık bilgiler bunlar, değil mi? Ama kurallar her zaman uygulanmaz. Hele bana. Asla."

"Burada uygulanır," dedim kesin bir sesle.

"Buradaki insanların üstüne bahse girer misin, Cross? Ben bir kural daha biliyorum. Önce kadınlar ve çocuklar! Beni anlıyor musun. Kadın ve çocukların benim gözümde özel bir yerleri vardır."

Sesinin tonundan hiç hoşlanmamıştım. Söylediklerinden de.

Soneji'nin hangi koşul altında olursa olsun kaçamayacağını anlamasını istiyordum. Pazarlık olmayacaktı. Bir daha ateş edecek olursa kendisini öldürecektik. Benim de karıştığım bunu andıran başka durumları hatırlıyordum. Soneji çok daha karmaşık biriydi, hepsinden daha kurnazdı. Kaybe-

decek bir şeyi yokmuş gibi konuşuyordu.

"Başkasının zarar görmesini istemiyorum!" diye seslendim. "Senin zarar görmeni de istemiyorum." Terlemeye başlamıştım.

"Çok dokunaklı. Doğrusu çok etkilendim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Gary." Ürkek ve heyecanlı bir hastaymış gibi yumuşak sesle konuşuyordum.

"Elbette biliyorum, Alex."

"Burada epey silahlı adam var. Bu iş tırmanırsa onları kimse önleyemez. Ben önleyemem. Hatta sen bile. Bir kaza olabilir. Ve biz de bunu istemiyoruz."

İçersi yine sessizdi. Kafamda bir düşünce vardı: Soneji intihar eğilimli ise, işi burada bitirirdi. Son olarak ateşe başlar, son şöhretine kavuşurdu. Onu harekete geçirenin ne olduğunu asla bilemezdik. Maggie Rose'a ne olduğunu da.

"Merhaba, detektif Cross."

Birden kapı önündeydi, iki metre önümde. Çatılardan birinden bir el ateş edildi. Soneji olduğu yerde dönüp omzunu tuttu. Keskin nişancılardan birinin ateşiyle yaralanmıştı.

Hemen ileri fırlayıp iki kolunu yakalarken sağ omzumu göğsüne indirdim.

İkimiz de yere yuvarlandık. Onun öldürülmesini istemiyordum. Onunla konuşmalıydım. Maggie Rose'a ne olduğunu öğrenmeliydik.

Onu yere bastırırken dönüp yüzüme baktı. Omzundan akan kan ikimize de bulaşmıştı.

"Canımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. "Bir gün seni bunun için öldüreceğim, Detektif Cross."

Üçüncü Kısım

Son Güneyli Centilmen

BÖLÜM 44

"ADIM BOBBİ," demesi öğretilmişti. Hep yeni adını. Asla eskisini değil.

Asla Maggie Rose değil.

Karanlık bir kamyonetin ya da üstü kapalı bir kamyonun içindeydi. Hangisi olduğunu bilemiyordu. Nerede olduğunu da bilmiyordu. Evine ne kadar yakın veya uzak olduğunu da. Okuldan alınalı beri ne kadar zaman geçtiğini de.

Şimdi daha iyi düşünebiliyordu. Hemen hemen normale dönmüştü. Biri elbiselerini getirmişti ki, bu kendisine hemen bir zarar verilmeyeceği demekti.

Kamyon veya kamyonetin içi çok pisti. Yerde örtü falan yoktu. Soğan gibi bir şey kokuyordu. İçinde yiyecek bir şey saklanmıştı. Soğan nerede yetiştirilirdi. Maggie Rose hatırlamaya çalıştı. New Jersey'de ve New York'un kuzeyinde. Patates kokusu da vardı. Belki şalgam ve tatlı patates.

Maggie Rose hepsini birbirine ekleyip kafasını toplayınca Güney'de bir yerde alıkonulduğunu düşünüyordu.

Başka ne biliyordu?

Artık uyuşturulmuyordu. Bay Soneji birkaç gündür görünmemişti. O korkunç yaşlı kadın da.

Kendisiyle pek seyrek konuşuyorlardı. Kendisine Bobbi diyorlardı. Neden?

Maggie Rose her konuda çok iyi davranıyorsa da, kimi zaman ağlamak istiyordu. Şimdi olduğu gibi. Boğazına kadar yükselen hıçkırıklarını güç tutuyordu. Kimsenin kendisini duymasını istemiyordu.

Kendisine güç veren bir tek şey vardı. Çok basit ama çok güçlü bir şey.

Yaşıyordu.

Yaşamayı her şeyden çok istiyordu.

Maggie Rose kamyonetin yavaşladığını fark etmemişti. Bir süredir çok engebeli bir yolda gidiyorlardı. Kamyonet birden durdu.

Ön taraftan birinin indiğini duydu. Boğuk bir konuşma geldi kulağına. Kamyonetin içinde konuşmaması için uyarılmıştı, yoksa ağzına yine tıkaç koyarlardı.

Biri kayarak açılan kapıyı açıyordu. İçeri güneş doldu. İlk başta hiçbir şey göremedi.

Sonunda bir şeyler seçebildiğine gözlerine inanamadı.

En yumuşak fısıltısıyla, adeta sesi yokmuş gibi, "Merhaba, benim adım Bobbi," dedi.

BÖLÜM 45

WILKINSBURG'DA çok uzun bir gün geçirdik. McDonalds'da rehine tutulan herkesle tek tek konuştuk. FBI Soneji/Murphy'yi alıp götürmüştü.

Ben de, Jezzie de o gece orada kaldık. Arka arkaya ikinci gece beraberdik. Bundan fazla bir şey istemiyordum ben.

Yakınlardaki Millvale'de Cheshire İnn'de bir odaya girdiğimiz anda Jezzie, "Lütfen beni bir iki dakikalığına kucaklar mısın, Alex," dedi. "Hissettiğimden daha iyi göründüğümün farkındayım."

Onu kucaklamak ve onun tarafından kucaklanmak hoşuma gidiyordu. Kokusunu seviyordum. Kollarımın arasına girmesini de. Aramızdaki her şey elektrik yüklüydü hâlâ.

Onunla yine birlikte olmak beni heyecanlandırıyordu. Açılabildiğim bir iki kişi olmuştu. Maria öldüğünden beri de hiçbir kadına açılamamıştım. Jezzie'nin bu birkaç kişiden biri olabileceğini hissediyordum.

"Çok garip, değil mi?" diye fısıldadı. "Katil peşinde iki

polis." Kollarımın arasında titriyor, eliyle kolumu okşuyordu.

Bir gecelik aşklarla yetinen tiplerden değildim ve buna şimdi başlayacağımı hiç sanmıyordum. Bu da henüz karşılaşmaya hazır olmadığım bazı sorunlar ve kuramsal sorular yaratıyordu.

Jezzie gözlerini kapattı. "Bir dakika daha tut beni," diye mırıldandı. "Gerçekten hoş olan ne biliyor musun? Neler geçirdiğini anlayan biriyle olmak. Kocam işimi asla anlamamıştı."

"Ben de," dedim şakayla. "Her gün biraz daha az anlıyorum senin neyle meşgul olduğunu." Ama ben kısmen gerçeği söylüyordum.

Jezzie'yi birkaç dakikadan fazla tuttum kollarımın arasında. İnsanı şaşırtan, zamana sığmayan bir güzelliği vardı. Ona bakmaya doyamıyordum.

"O kadar garip ki," dedi. "Hoş ama garip. Bütün bunlar bir rüya mı?"

"Rüya olamaz. Benim göbek adım İsaiah. Bunu bilmiyordun."

Başını salladı. "Biliyordum. Büro'nun raporunda yazıyordu. Alexander İsaiah Cross."

"Nasıl yükseldiğini anladım," dedim. "Hakkımda başka ne biliyorsun?"

"Her şeyi, sırasıyla." Parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

Cheshire Wilkinsburg'un on mil kadar kuzeyinde sevimli bir köy oteliydi. Otelde birlikte olduğumuzu kimse görmemişti.

Odamız ana binanın dışında eski bir arabalıktaydı. İçerde gerçek görünüşlü antikalar ve bir el dokuma tezgahı vardı.

Odadaki şömineyi yaktık. Jezzie şampanya ısmarladı.

Telefonu bırakırken, "Kutlayalım," dedi. "Özel bir şey hak ettik. Kötü adamı ele geçirdik."

Otel, köşe oda, her şey kusursuzdu. Pencereden karla örtülü bir çimenlik, onun ötesinde buz tutmuş göl görünüyordu. Gölün ardında dik bir dağ yükseliyordu.

Gürül gürül yanan ateşin karşısında şampanyamızı yudumladık. Ben Wilmington'daki gecenin sonraki etkileri konusunda kaygılıydım ama öyle bir şey yoktu.

Yemek ısmarladık.

Oda servisi garsonu tepsilerimizi ateşin önüne yerleştirirken huzursuzdu. Az daha tepsilerden birini devirecekti bile. Şimdiye kadar canlı bir tabu görmediğine emindim.

Jezzie adama, "İkimiz de polisiz ve bu da tümüyle yasaldır," dedi. "Bana güvenebilirsin."

Ondan sonraki bir buçuk saat konuştuk. Sanki bir çocuktum ve yatıya bir arkadaşım gelmişti. İkimiz de bol bol kendimizden söz ettik. Aramızda sıkılganlık diye bir şey yoktu. Bana Damon ve Jannie'den söz ettirdi.

Yemekten sonra Jezzie gülmeye başladı. "Sanki neden o kadar yemek yedim ki?" diye söylendi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Bilmem, ne yapalım dersin, ha?" Pencereye uzanıp dışarı baktı. "Göl kenarında bir yürüyüş yapabiliriz. 'Winter Wonderland'ı okuyabiliriz."

"Evet, buz pateni de yapabiliriz. Ben iyi paten yaparım. FBI raporunda o da yazıyor muydu?"

Jezzie gülerek dizlerine vurdu. "Bak, bunu görmek isterdim doğrusu."

"Ama patenlerim yanımda yok."

"Eh, ne yapalım? Başka? Doğrusu istersen vücudunla ilgileneceğimi söyleyemeyecek kadar çok saygı duyuyorum sana."

"Gerçeği söylemek gerekirse, ben de seninkiyle biraz il-

gileniyorum," dedim. Öpüştük. Ateş çatırdıyordu. Şampanya buz gibiydi. Ateş ve buz. Yin ve yang. Karşıtların birbirini çekmesi.

Sabah ancak saat yedide uyuduk. Hatta arada göle bile gidip ayaışığında ayakkabılarımızla buz üstünde kaydık.

Jezzie gölün ortasında beni öptü. Çok ciddi bir öpücüktü. Büyük kız öpücüğü.

"Alex," diye mırıldandı. "Gerçekten bela olacak bu bize."

BÖLÜM 46

GARY SONEJI/MURPHY VIRGINIA'nın kuzeyindeki Lorton Federal Cezaevi'ne konulmuştu. Ona orada birşeyler olduğunu duyduysak da, Washington Emniyeti'nden kimsenin kendisiyle görüşmesine izin verilmiyordu. Adalet Bakanlığı ve FBI ele geçirdikleri ödülü bırakmak niyetinde değillerdi.

Lorton'da bulunduğu haberi duyulur duyulmaz cezaevi dışında kalabalıklar toplanmaya başlamıştı. Erkekler, kadınlar ve okul çocukları cezaevi otoparkının dışında toplanmışlardı. Gece gündüz duygusal sloganlar atıyorlar, ellerinde mumlar ve yaftalarla yürüyorlardı.

Maggie Rose nerede? Maggie Rose Yaşıyor! Doğunun Canavarı Ölmeli! Ya elektrikli sandalye ya yaşamboyu hapis!

Yakalandıktan on gün sonra Soneji/Murphy'yi görmeye gittim. Washington'daki bütün tanıdıklara başvurmuş ve sonunda yanına girmeyi başarmıştım. Lorton cezaevi müdürü Dr. Marion Campbell beni cezaevinin altıncı katındaki

madeni asansörlerin başında karşıladı. Burası hastane katıydı. Campbell altmış yaşlarındaydı. Uzun kara saçlarıyla çok bakımlı bir insandı.

"Detektif Cross siz misiniz?" Elini uzatıp kibarca gülümsedi.

"Evet. Aynı zamanda adli tıp psikologuyum."

Dr. Campbell buna gerçekten şaşırmış gibiydi. Bunu kendisine kimsenin söylememiş olduğu anlaşılıyordu. "Onunla konuşma iznini aldığınıza göre epey nüfuzlu tanıdıklarınız olmalı."

"Washington'da iki çocuğu kaçırmasından beri olayın içindeyim. Yakalandığında da oradaydım."

"Şimdi aynı adamdan söz ettiğimizden kuşkulandım işte," dedi Dr. Campbell. Sözlerini açıklamadı. "Dr. Cross'sunuz, değil mi?"

"Doktor Cross, Detektif Cross, Alex. İstediğinizi seçebilirsiniz."

"Lütfen benimle gelin, Doktor. Çok ilginç bir şeyle karşılaşacaksınız."

Soneji, McDonalds'da aldığı kurşun yarası nedeniyle cezaevi hastanesinin özel bir odasında tutuluyordu. Dr. Campbell beni geniş bir koridordan geçirdi. Bütün odalar doluydu. Mahkumların çoğu siyahlardı. Yaşları on dokuzdan elli beş altmış yaşlarına kadardı. Hepsi sert ve meydan okur görünmeye çalışıyorlardı ama federal bir cezaevinde bu pek işe yaramazdı.

Campbell, "Korkarım onu korumaya aldım," dedi. "Bunun nedenini şimdi anlayacaksınız. Herkes onunla görüşmek istiyor. Dünyanın her yerinden telefon aldım. Japonya'dan bir yazar onunla konuşmak istedi. Frankfurt'tan bir doktor. Londra'dan bir başkası."

"Doktor, sanırım bana onun hakkında söylemediğiniz bir şey var," dedim. "Nedir o?"

"Sizin kendinizin karar vermenizi istiyorum. Büyük koğuşun yanındaki şu bölümdedir. Sizin fikrinizi öğrenmek istiyorum."

Hastane koridorunda sürgülü çelik bir kapı önünde durduk. Bir gardiyan içeri soktu bizi. Kapının ötesinde başka odalar vardı.

İlk odanın içinde parlak bir ışık yanıyordu. Ama burası Soneji'nin odası değildi. O soldaki daha loş odadaydı. Kapısının önünde tüfekli iki gardiyan oturuyordu.

"Bir şiddet olayı mı geçti?" diye sordum.

"Hayır. Sizi konuşmanız için bırakacağım. Şiddetten korkmanıza gerek yok. Bunu kendiniz de göreceksiniz."

Gary Soneji/Murphy bizi yatağından izliyordu. Kolu askıdaydı. Onun dışında kendisini son gördüğümden farksızdı. Odaya girdim. Dr. Campbell uzaklaşınca Soneji bana baktı. Son karşılaştığımızda beni ölümle tehdit eden adamın beni tanıyıp tanımadığını anlayamadım.

İlk profesyonel izlenimim benimle yalnız kalmaktan korktuğu oldu. Beden dili McDonalds'ın önünde yere yıktığım insanınkinden çok farklıydı.

"Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?" Sesi titriyordu.

"Adım Alex Cross. Daha önce tanışmıştık."

Şaşkın görünüyordu. Yüzündeki ifade inanılmaz değildi. Başını sallayıp gözlerini kapattı. Bu benim için çok şaşırtıcı ve rahatsız edici bir andı.

"Oh, pardon sizi tanımadım," dedi. Adeta özür diler gibiydi. "Bu karabasanda o kadar çok insan var ki. Bazılarınızı unutuyorum. Merhaba, Detektif Cross. Lütfen bir iskemle çekin. Gördüğünüz gibi çok ziyaretçim var."

"Florida'daki pazarlıkta beni istemiştin. Washington emniyetindenim."

Bunu söylediğim anda gülümsemeye başladı. Başını yana eğip salladı. Şakayı anlamış değildim. Anlamadığımı söyledim.

"Ben Florida'ya hiç gitmedim," dedi.

Gary Soneji/Murphy yatağından kalktı. Üzerinde bol gelen beyaz hastane önlüğü vardı. Kolu kendisini rahatsız ediyor gibiydi.

Yalnız görünüyordu. Burada bir aksilik vardı. Neler oluyordu? Neden bunu bana gelmeden önce söylememişlerdi? Dr. Campbell benim kendi sonucuma varmamı istemiş olmalıydı.

Soneji/Murphy öteki iskemleye oturdu.

Katile benzemiyordu. Çocuk kaçıran birine de. Bir öğretmene belki? Kayıp bir küçük oğlana? Bunlar ona daha yakın şeylerdi.

"Ben sizinle hiç konuşmuş değilim," dedi. "Alex Cross adını da hiç duymadım. Çocuk da kaçırmadım. Kafka'yı bilir misiniz?"

"Biraz. Neden sordunuz?"

"Metamorfoz'daki Gregor Samsa gibi hissediyorum kendimi. Bir karabasan içinde sıkışıp kalmışım. Bu olanlar benim için anlamsız. Ben kimsenin çocuğunu kaçırmadım. Birinin bana inanması gerek. Ben Gary Murphy'yim ve yaşamım boyunca kimseye zarar vermiş değilim."

Eğer yanılmıyorsam bana çift kişilikli olduğunu söylüyordu... gerçekten Gary Soneji/Murphy idi.

"Ama ona inandın mı, Alex?"

Büro'dan Scorse, Craig ve Reilly, Gizli Servis'ten Klepner ile Jezzie, ben ve Sampson FBI merkezinde daracık bir odadaydık. Rehine Kurtarma Ekibi toplantısıydı.

Soruyu Scorse sormuştu. Onun Soneji/Murphy'ye inanmaması şaşırtıcı bir şey değildi. Çok kişilik hikayesini kabul etmemişti.

"Bir sürü inanılmaz yalan söylemekle ne kazanmış olu-

yor?" diye sordum. "Çocukları kaçırmadığını söylüyor. McDonalds'da kimseye ateş etmediğini de..." Masanın çevresindekilerin yüzlerine baktım birer birer. "Delaware'de Gary Murphy adında önemsiz bir kişi olduğunu söylüyor "Geçici delilik iddiası," dedi Reilly. "Maryland ve Virginia'da rahat bir hastaneye gönderilir. Yedi ila on yıl içinde de çıkar. Bunu bildiğine iddia girerim, Alex. Bunu başaracak kadar kurnaz mı, yetenekli mi?"

"Ben onunla sadece bir kere konuştum. O da bir saatten az. Şunu söyleyebilirim: Gary Murphy olarak çok inandırıcı. Bence resmen delidir."

Jezzie, "Onu bir daha görecek misin?" diye sordu.

"Evet, istediğim zaman. O da beni istiyor. Belki Florida'da beni neden istediğini öğrenebilirim."

BÖLÜM 47

İKİ GÜN SONRA Gary Soneji/Murphy ile bir saat daha konuşma izni kopardım. İki gece boyunca çok-kişilikli vakaları yeniden okumuştum. Çok-kişilikliler üzerine ciltlerce kitap yazılmışsa da doğrusu pek azımız aynı fikirdeydik. Hatta çok-kişilikli vakaların olup olmadığı bile ciddi tartışma konusuydu.

Yanına girdiğimde Gary yatağının üzerinde oturmuş boşluğa bakıyordu. Kol askısı çıkarılmıştı. Bu çocuk katiliyle, bu dizi cinayetleri işleyen adamla gelip konuşmak güçtü doğrusu. Filozof Spinoza'nın bir zamanlar yazdığı bir şeyi hatırlıyordum: "İnsanların davranışlarına gülmemek, ağlamamak ve onlardan nefret etmemeye, ama onları anlamaya çalıştım." Ben şimdiye kadar bir şey anlamış değildim.

Adamı ürkütmek istemeyerek, "Merhaba Gary," dedim. "Konuşmaya hazır mısın?"

Döndü, beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Yatağın yanına bir iskemle çekti oturmam için.

"Senin gelmene izin vermeyeceklerinden korkuyordum," dedi. "İzin vermelerine sevindim."

"Neden öyle düşündün ki?"

"Bilmem. Senin... konuşabileceğim bir insan olabileceğini düşünmüştüm. Son günlerdeki talihime bakarak seni de benden uzaklaştıracaklarını sandım."

Gary'nin halinde beni rahatsız eden bir saflık vardı. Neredeyse sevimliydi. Tam da Wilmington'daki komşularının tarif ettikleri insandı.

"Az önce ne düşünüyordun?" diye sordum.

Gülerek başını salladı. "Bilmiyorum. Ne düşünüyordum? Hah, hatırladım. Bu ay doğum günüm var diye düşünüyordum. Bir anda bütün bunlardan uyanacağımı düşünüyordum."

"Biraz gerilere gitmeni istesem... bana nasıl tutuklandığını bir daha anlatsana."

"Uyandığımda bir McDonalds'ın önündeki bir polis arabasındaydım." Bu konuda tutarlıydı. İki gün önce de aynı şeyi söylemişti. "Ellerim arkadan kelepçelenmişti. Daha sonra ayaklarıma da zincir geçirdiler."

"Polis arabasına nasıl girdiğini bilmiyor musun?" Doğrusu bu işte çok ustaydı. Yumuşak sesle, inandırıcı bir tavırla konuşuyordu.

"Hayır. Wilkinsburg'da McDonalds'a nasıl girdiğimi de bilemiyorum."

Washington'a gelirken aklıma bir şey takılmıştı. Pek uzak bir olasılıksa da, şimdiye kadar anlamsız olan pek çok şeyi açıklayabilirdi.

"Sana daha önce de böyle bir şey olmuş muydu, Gary?"

"Hayır. Daha önce başım hiç belaya girmiş değildi. Hiç tutuklanmadım. Bunu kontrol edebilirsin, değil mi? Elbette edersin."

"Demek istediğim, daha önce de yabancı bir yerde uyan-

mış mıydın? Oraya nasıl gittiğini bilemediğin bir yerde?"

Gary başını hafifçe yana eğerek garip garip baktı yüzüme. "Bunu neden sordun?"

"Böyle bir şey oldu mu, Gary?"

"Şey.. evet."

"Bana anlatsana. Yabancı bir yerde uyandığın zamanları anlatsana bana."

Gary'nin gömleğini ikinci ve üçüncü düğmeler arasından çekiştirmek huyu vardı. Kumaşı göğsünden uzaklaştırıyordu. Onun soluk alamama korkusu mu yaşadığını ve eğer öyleyse bunun nereden geldiğini merak ettim.

Belki de hastalıklı bir çocukluğu olmuştu. Ya da havası az bir yerde kapalı kalmıştı -Maggie Rose ve Michael Goldberg gibi.

"Bir yıl kadar, belki de daha fazla oluyor ki, uykusuzluk çekiyorum. Bunu gelen doktorlardan birine de söylemiştim."

Cezaevi dosyasında uykusuzluk sözü edilmiyordu. Bunu gerçekten söylemiş miydi, yoksa söylediğini mi sanıyordu?

"Lütfen bunu anlat, seni anlamama yardımcı olacak bir şey bu," dedim. Daha önce benim esaslı bir detektiften başka psikolog olduğumu da konuşmuştuk.

Gözlerimin içine baktı. "Bana gerçekten yardım edecek misin? Beni tuzağa düşürmek değil, bana yardım etmek istiyorsun, değil mi, doktor?"

Ona elimden geleni yapacağımı söyledim. Anlatacaklarını dinleyecektim. Önyargılı olmayacaktım. O da bundan başka bir şey istemediğini söyledi.

"Bir süredir uyuyamıyorum. Kendimi hatırladığım kadar hep böyle. Hep uyanığım ve rüyalar görüyorum. Uyanık mıyım, uyuyor muyum ayırt edemiyorum. Pennsylvania'da o polis arabasında uyandım. Oraya nasıl geldiğimi bilemiyorum. Gerçekten de öyle oldu. Bana inanıyor musun? Biri-

nin bana inanması gerek."

"Seni dinliyorum, Gary. Sözün bitince sana ne düşündüğümü söyleyeceğim. Söz veriyorum. Ama şu anda hatırladığın her şeyi dinlemem gerek."

Bu kendisini tatmin etmiş gibiydi.

"Bana bunun daha önce de olup olmadığını sordun, Alex. Oldu. Birkaç kere. Garip yerlerde uyandım. Kimi zaman yol kenarına çekilmiş arabamda. Kimi zaman daha önce hiç görmediğim, hatta duymadığım bir yolda. Bir iki kere bir motelde. Ya da sokaklarda dolaşırken. Philadelphia'da, New York'ta, bir keresinde Atlantic City'de. Cebimde kumarhane fişleri ve bedava bir otopark bileti vardı. Onları nereden bulduğumu bilmiyordum."

"Peki, hiç Washington'da böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır. Washington'da olmadı. Ben çocukluğumdan beri Washington'a gitmiş değilim. Son zamanlarda bilinçli bir halde 'uyandığımı' fark ettim. Tümüyle bilinçli. Örneğin yemek yerken. Ama lokantaya nasıl geldiğimi bilemiyorum."

"Seni bu durumdayken gören oldu mu? Yardım aradın mı? Doktora başvurdun mu?"

Gözlerini kapattı. Sonra tekrar açarken gülümsedi.

"Bizim ruh doktorlarına verecek paramız yoktur. Zaten güçlükle geçiniyoruz. O yüzden o kadar stres içindeyim. Otuz bin dolar borcumuz var ve ben de burada cezaevindeyim."

Susup yine yüzüme baktı. Yüzümü okumaya çalışmaktan sıkılıyor gibi değildi. Onu işbirliğine yatkın ve dengeli buluyordum.

Onunla çalışacak herhangi birinin aşırı derecede kurnaz ve zeki bir sosyopat tarafından oyuncak gibi oynatılacağının da farkındaydım. Benden önce çok kişiyi kandırmıştı; bu işte gerçekten iyiydi.

"Şimdiye kadar anlattıklarına inandım," dedim. "Bu söy-

lediklerin saçma değil, Gary. Elimden gelirse sana yardım etmek isterim."

Birden gözleri doldu, yaşlar yanaklarından yuvarlandı. Ellerini uzattı.

Uzanıp ellerini tuttum. Soğuktu elleri. Korkuyor görünüyordu.

"Ben masumum," dedi. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben masumum."

O gece eve geç döndüm. Tam evin önünde duracaktım ki, yanımda bir motosiklet durdu. Ne oluyordu?

Motosikletli, "Lütfen beni izleyin, efendim," dedi. Tam bir otoyol devriyesi tonuyla konuşmuştu. "Arkamdan gelin."

Jezzie'ydi bu. Gülmeye başladı. Ben de güldüm. Beni yaşayanlar diyarına geri çekmek istediğini biliyordum. Bana bu vaka üzerinde çok çalıştığımı söylemişti. Olayın çözülmüş olduğunu hatırlatmıştı.

Ben arabayı evin önüne çekip inerek Jezzie'nin beklediği kaldırım kenarına döndüm.

"Paydos saati geldi, Alex," dedi. "Gecenin on birinde paydos yapabilir misin?"

İçeri gidip çocuklara baktım. İkisi de uyudukları için Jezzie'nin teklifini kabul etmemek için bir nedenim yoktu. Geri dönüp motosikletin arkasına bindim.

Jezzie'ye, "Bu hatırladığım geçmişimde yaptığım ya en kötü ya da en iyi iş," dedim.

"Hiç merak etme, en iyisidir. Güvenilir ellerdesin. Ani ölüm dışında korkacak bir şey yok."

Saniyeler sonra 9'uncu Sokak motosikletin tek farının parıltısında hızla geride kalmaktaydı. Motosiklet İndependence'den geçip otoyola çıktı. Jezzie her viraja girişte yana yatıyor, arabaları sanki duruyorlarmış gibi geçiyordu.

Motosiklet sürmesini iyi biliyordu. En az yüz mil yapmasına karşın ben çok sakindim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve umurumda bile değildi. Çocuklar uyuyorlardı. Nana oradaydı. Bu, gece tedavisinin bir parçasıydı. Soğuk havanın gövdemin bütün deliklerinden içeri dolduğunu hissediyordum. Başım boşalmıştı ve boşalmaya da ihtiyacı vardı.

N Sokağında trafik yoktu. Burası iki yanında yüz yaşında evler olan dar ve uzun bir sokaktı. Jezzie trafik olmadığını görünce biraz daha gaz verdi. Yetmiş, seksen, doksan. Uçuyorduk. Ağaçlar ve evler sadece bir karaltıydı. Altımızdaki asfalt da.

Jezzie BMW'yi fren yapıp durdurdu. Gösteriş yapıyor değildi, bu işin nasıl yapıldığını biliyordu.

"Evime geldik. Yeni taşındım. Daha ancak düzeltmeye başladım," dedi motosikletten inerken. "Doğrusu, çok iyiydin, Washington Caddesi'nde sadece bir kere bağırdın."

Eve girdik. Dairesi hiç de beklediğim gibi değildi. Jezzie ortalığa çekidüzen vermeye zaman bulamadığını söylemişse de, gayet zevkli döşenmişti. Genel havası moderndi ama o kadar da göze batıcı değildi. Çoğu siyah beyaz olmak üzere sanat fotoğrafları vardı. Jezzie hepsini kendisinin çektiğini söyledi. Oturma odası ve mutfakta taze çiçekler vardı. Kitaplar -The Prince of Tides, Burn Marks, Women in Power, Zen ve Motosiklet Bakımı. Bir şarap dolabı -Beringer Rutherford. Duvarda motosiklet başlığı için bir çengel.

"Demek sen de ev kedisisin."

"Asla. Sözünü geri al, Alex. Ben gayet sert bir Gizli Servis kadınıyım."

Jezzie'yi kollarımın arasına aldım, öpüştük. Hiç beklemediğim yerde yumuşaklık buluyordum; keşfettiğim şehvet beni şaşırtıyordu.

"Beni evine getirdiğine sevindim," dedi. "Doğrusu çok etkilendim."

"Seni buraya getirmek için kaçırmış olsam da mı?"

"Geceleyin hızlı motosiklet yolculukları. Güzel, sıcak bir ev. Annie Leibovitz kalitesi fotoğraflar. Daha başka ne sırların var bakalım?"

Jezzie parmağını yüzümde dolaştırdı. "Sırrım olmasını istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam" dedim. Ben de öyle olmasını istiyordum. Birine açılmak zamanı gelmişti. Hatta bu ikimiz için bile geçmiş olabilirdi. Belki dış dünyada fark etmemiştik ama ikimiz de çok uzun zamandır yalnız ve içedönüktük.

Ertesi sabah evime yine motosikletle döndük. Rüzgar sert ve soğuktu. Şafağın soluk griliğinde uçar gibi giderken onun göğsüne tutunuyordum. Sokaklardaki birkaç kişi durup bize bakıyorlardı. Onların yerinde olsam ben de bakardım. Çok esaslı bir çift oluşturuyorduk.

Jezzie beni aldığı noktada indirdi. Uzanıp onu bir kere daha öptüm. Yanaklarını, boynunu, son olarak da dudaklarını. Bütün sabah orada öylece durabilirdim. Neden olmasın.

Sonunda, "İçeri girmem gerek," dedim.

"Biliyorum. Evine git, Alex. Çocuklarını benim için öp." Ben dönüp yürürken yüzünde üzgün bir bakış vardı.

Bitiremeyeceğin işe başlama, diye düşündüm.

BÖLÜM 48

O GÜN çok rahattım. Biraz sorumsuzluk hissediyordum ama bu benim için iyi bir şeydi. Zaman zaman dünyanın yükünü sırtlamanız mutluluk vericidir, ama indirmesini bildiğiniz takdirde.

Lorton Cezaevine giderken ısı sıfırın altındaydı, ama güneş vardı. Gökyüzü parlak, neredeyse insanın gözlerini köreltecek derecede maviydi.

Yolda Maggie Rose Donne'u düşündüm. Artık ölmüş olduğunu kabul etmek zorundaydım. Babası medyada kıyameti koparıyordu. Onu fazla suçlayamazdım. Telefonda birkaç kere Katherine Rose'la konuşmuştum. O umudunu kesmiş değildi. Bana küçük kızının henüz sağ olduğunu "hissettiğini" söyledi. Bunu duymak çok acıklıydı.

Soneji/Murphy için kendimi hazırlamaya çalıştım ama hep geceden görüntüler geliyordu aklıma. Kendime öğle trafiğinde araba sürmekte ve iş üzerinde olduğumu sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

O sırada aklıma parlak bir fikir geldi: Gary Soneji/-Murphy'ye psikoloji alanında anlamlı olabilecek bir test yapmak.

Cezaevine varınca hemen altıncı kata çıkarıldım. Soneji beni bekliyordu. Gece hiç uyumamış gibiydi. Bir şey yapma sırası bana gelmişti.

O öğleden sonra bir saat, belki de biraz daha fazla zorladım onu.

"Gary, hiç cebinde parayı ne zaman harcadığını bilmediğin makbuz bulduğun oldu mu? Örneğin otel, lokanta veya alışveriş fişi gibi."

"Bunu nereden bildin?" Sorumu duyunca gözleri aydınlanmıştı. Yüzünden rahatlamaya benzeyen bir ifade geçti. "Onlara doktorumun senin olmanı istediğimi söyledim. Dr. Walsh'ı görmek istemiyorum artık."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben psikologum, Dr. Walsh gibi psikiyatr değilim. Aynı zamanda seni tutuklayan ekipte ben de vardım."

Başını salladı. "Onu biliyorum. Karar vermeden önce düşünen tek kişi de sensin. Benden nefret ettiğini biliyorum -o iki çocuğu kaçırdığımı sandığın için. Ve öteki işler için. Ama hiç olmazsa dinliyorsun. Walsh ise dinler gibi yapıyor."

"Dr. Walsh'ı görmeye devam etmen gerek," dedim.

"Pekala. Artık buranın politikasını anladım. Ama lütfen beni bu cehennemde tek başıma bırakma."

"Bırakmayacağım. Bundan sonra hep yanında olacağım. Böyle konuşacağız seninle."

Soneji/Murphy'ye çocukluğunu sordum.

"Fazla bir şey hatırlamıyorum. Bu çok garip, değil mi?" Konuşmak istiyordu. Dinlediklerimin gerçek mi, yoksa bir dizi yalan mı olduğuna karar vermek bana kalmıştı.

"Bazı insanlarda bu normaldir. Hatırlamamak yani. Ama kimi zaman konuşurken insan bazı şeyleri de hatırlar."

"Olayları ve istatistikleri biliyorum. Doğum tarihim: 29 Şubat 1957. Doğum yeri: New Jersey'de Princeton. İşte böyle şeyler. Kimi zaman bunları yetişmekteyken öğrendiğimi hissediyorum. Rüyaları gerçeklerden ayıramadığım deneyimlerim olmuştur. Ama hangisinin gerçek, hangisinin rüya olduğunu bilemiyorum."

"Sen bana ilk izlenimlerini anlat."

"Pek eğlenceli ve neşeli değildi. Hep uykusuzluk çekerdim. Bir iki saatten fazla uyuyamazdım. Yorgun olmadığım bir anı hatırlamıyorum. Ve sıkıntılı -sanki bütün yaşamım boyunca bir çukurdan çıkmaya çalışmışım gibi. Senin işini yapmaya çalışmıyorum ama kendimi pek değerli bulmadım."

Gary Soneji hakkında bütün bildiklerimiz bunun tam tersi bir kişiliği ortaya koyuyordu: pozitif davranışlar, kendini önemsemek.

Gary ürkütücü bir çocukluk tablosu çizmeye devam etti: küçükken üvey annesinden dayak yemek, büyüdükçe babasının cinsel tacizleri. Çevresini saran korku ve çatışmadan kendini nasıl ayırmak zorunda kaldığını tekrar tekrar anlattı. Üvey annesi 1961'de iki çocuğuyla gelmişti. Gary o zaman dört yaşındaydı. Ondan sonra yaşamı çok kötüye gitmişti. Ve ne kadar kötüye gittiğini bana henüz söylemek istemiyordu.

Dr. Walsh Soneji/Murphy'ye Wechsler Yetişkin, Minnesota Çok Kişilik ve Rorschach testleri yapmıştı. Ölçü dışına çıktığında yaratıcılık bölgesine girmişti. Tek cümle tamamlama ile ölçülmüştü bu. Sözlü ve yazılı yanıtlarda da aynı derecede yüksek puanlar tutturmuştu.

"Başka, Gary? Mümkün olduğu kadar geriye gitmelisin. Sana ancak seni daha iyi anladığım takdirde yardımcı olabilirim."

"Hep 'kayıp saatler' vardı. Ne olduğunu bilemediğim za-

manlar." Konuştukça yüzü geriliyordu. Boynundaki damarlar kabarmıştı. Yüzü terle kaplanmıştı.

"Hatırlayamadığım için beni cezalandırırlardı..."

"Kim? Seni kim cezalandırırdı?"

"En çok üvey annem."

Bu da hasarın çok küçükken, üvey annesinin disiplini altındayken meydana geldiği demekti.

"Karanlık bir oda," dedi.

"Karanlık odada ne oldu? Nasıl bir odaydı bu?"

"Üvey annem beni bodruma kapatırdı. Hemen hemen her gün."

Solumaya başlamıştı. Bu kendisi için çok güçtü, çocukluğunda taciz görenlerde görmüştüm bunu. Gözlerini kapattı. Hatırlıyordu. Bir daha karşılaşmamak istediği bir geçmişi görüyordu.

"Bodrumda ne olurdu?"

"Hiç... hiçbir şey. Hep ceza görürdüm. Tek başıma kapatılırdım oraya."

"Orada ne kadar kalırdın?"

"Bilemiyorum... Her şeyi hatırlayamam."

Gözlerini araladı. Beni gözetliyordu.

Daha ne kadar dayanacağına emin değildim. Dikkatli olmalıydım. Onu geçmişinin daha güç bölümlerine sokmaya ihtiyacım vardı, ancak bu arada benim hep kendisini dinlediğime, bana güveneceğine inanmalıydı.

"Bunun bir gün sürdüğü olur muydu? Geceleri de orada kalır mıydın?"

"Hayır. Uzun sürmezdi. Bir daha unutmayayım diye. İyi Çocuk olmam için. Kötü Çocuk olmamam için."

Bana baktı ama bir şey söylemedi. Benden bir şey beklediğini hissettim.

En uygun karşılık olan övgüyü denedim. "Bu çok iyiydi, Gary, iyi bir başlangıçtı. Bütün bunların senin için ne kadar

güç olduğunu biliyorum."

Karşımdaki yetişkin adama bakarken karanlık bir bodruma kilitlenen küçük bir oğlanı düşünüyordum. Her gün. Kendisine çok daha uzun gelen haftalarca. Sonra Maggie Rose Dunne'ı düşündüm. Onu bir yerde saklıyor olması ve kızın sağ olması mümkün müydü? Kafasının içindeki en karanlık sırları çekip almalıydım ve bunu tedavide olduğundan çok daha kısa bir sürede başarmalıydım. Katherine Rose ile Thomas Dunne'ın küçük kızlarına ne olduğunu bilmeye hakları vardı.

"Maggie Rose'a ne oldu, Gary? Maggie Rose'u hatırlıyor musun?"

Bu, görüşmemizin çok rizikolu anıydı. Benim "arkadaşı" olmadığımı hissederse korkar ve bir daha benimle görüşmek istemeyebilirdi. İçine çekilebilirdi. Hatta tam bir psikotik çökme de sözkonusuydu. Katatonik olabilirdi. O zaman her şey kaybedilecekti.

Gary'yi gösterdiği çaba için kutlamalıydım. Benim ziyaretlerimi hevesle beklemesi önemliydi. "Bana anlattıkların doğrusu çok yardımcı oldu," dedim. "Çok iyi bir iş başardın. Hatırlamak için kendini böyle zorlaman beni gerçekten etkiledi."

Ben gitmek için kalkarken, "Alex, Tanrı adına yemin ederim ki ben kötü bir şey yapmadım," dedi. "Lütfen bana yardım et."

O öğleden sonra bir yalan makinesi testi yapılacaktı. Gary bu nedenle biraz sinirliydi ama bir yandan da buna memnun olduğuna yemin ediyordu.

Eğer istersem orada kalıp sonuçları bekleyebileceğimi söyledi. Bunu çok istiyordum.

Yalan makinesi operatörü Washington'dan getirtilmiş

bir uzmandı. On sekiz soru sorulacaktı. Bunların on beşi "kontrol" sorularıydı. Diğer üçü yalan makinesi testi puanlarını belirleyecekti.

Test yapıldıktan kırk dakika sonra Dr. Campbell'le görüştüm. Adamın yüzü heyecandan kızarmıştı. Sanki test yapılan yerden koşa koşa gelmiş gibiydi. Büyük bir şey olmuş olmalıydı.

Bana, "Mümkün olan en yüksek puanı aldı," dedi. "Tam başarıyla geçti. Gary Murphy doğruyu söylüyor olabilir!"

BÖLÜM 49

GARY MURPHY doğru söylüyor olabilirdi!

Hemen ertesi öğleden sonra Lorton Cezaevi yönetim kurulu odasında bir toplantı düzenledim. Odada cezaevinden Dr. Campbell, federal savcı James Dowd, Maryland valilik bürosundan bir temsilci, Washington'da adalet bakanlığından iki avukat, eyalet sağlık kurulundan Dr. James Walsh ve cezaevi danışmanları vardı.

Onları bir araya toplamak çok güç olmuştu. Bunu bir kere başardıktan sonra kaybetmek çok kötü olurdu. Bir daha istediğimi elde etme fırsatı bulamazdım.

Johns Hopkins'te sözlü sınava giriyor gibiydim. Soneji/Murphy soruşturmasına devam edilip edilmeyeceği o odada kararlaştırılacaktı.

"Ona hipnotizma yapılmasını öneriyorum," dedim. "Bunun herhangi bir rizikosu yoktur, getirecekleri ise çok büyük olabilir. Soneji/Murphy'nin iyi bir denek olacağından ve kullanabileceğimiz bazı bilgiler elde edeceğimizden emi-

nim. Belki de kayıp kıza ne olduğunu öğrenebiliriz. Gary Murphy hakkında çok şey öğreneceğimiz kesindir."

Vaka şimdiye kadar pek çok yetki alanı sorunu doğurmuştu. Bir avukat bana ortaya çıkan konuların avukatlık sınavı soruları olabileceğini söylemişti. Eyalet sınırları aşıldığı için, Michael Goldberg'in kaçırılması ve öldürülmesi federal yetki alanına giriyordu ve dava federal mahkemede görülecekti. McDonalds'daki cinayetler Westmoreland mahkemesinde yargılanacaktı. Soneji/Murphy Güneydoğu'da işlediği anlaşılan cinayetler için Washington'da yargılanabilirdi.

Dr. Campbell, "Sonuçta ne elde etmeyi umuyorsunuz?" diye sordu. Beni desteklemişti ve desteklemeye devam ediyordu. Benim gibi o da yüzlerin bazılarında kuşkulu ifadeler görmüştü. Özellikle de Walsh'ın yüzünde. Gary'nin Walsh'tan neden hoşlanmadığını anlıyordum.

"Şimdiye kadar söyledikleri ağır bir kişilik çözülmesi tepkisini akla getiriyor. Çok korkunç bir çocukluk geçirdiği anlaşılıyor. Fiziki taciz dışında cinsel taciz de olmuş olabilir. O zaman acı ve korkudan kaçınmak için ikilik başlamış olabilir. Onun çok kişilikli olduğunu söylüyor değilim, ama bu bir olasılıktır. Bu tür seyrek rastlanan psikozu yaratacak bir çocukluk geçirmiş."

Sözü Dr. Campbell aldı. "Dr. Cross'la Soneji/Murphy'nin 'bulanık durumlar' geçirdiği olasılığı üzerinde konuştuk. Hem isteri hem unutmaya ilişkin durumlardır bunlar. 'Kayıp günlerden ve kayıp haftasonlarından' ve hatta 'kayıp haftalar'dan söz ediyor. Bu bulanık durumda bir hastanede yabancı bir yerde uyanır ve oraya nasıl geldiğini ya da uzun bir süre neler yaptığını hatırlayamaz. Bazı vakalarda hastaların iki ayrı kişilikleri ve çoğunlukla da karşıt kişilikleri olur. Bu, sara vakalarında da görülebilir."

Walsh oturduğu yerden, "İnsaf, Marion," dedi. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen mahkemeden elini kolunu

sallayarak çıkma şansı artar," diye homurdandı.

Savcı Walsh ile tartışmamı önlemek için aramıza girdi. James Dowd kırklı yaşlarının başında ciddi bir insandı. Eğer Soneji/Murphy davasının savcılığı kendisine verilirse çok yakında aşırı ünlenecekti.

Dowd, "Bu psikotik durumu bize bir oyun olarak yaratmış olamaz mı?" diye sordu. "Belki sadece bir psikopattır."

Sorularını yanıtlamadan masanın çevresine bakındım. Dowd'un yanıtlarımızı beklediği açıkça görülüyordu: gerçeği öğrenmek istiyordu. Valilikten gelen temsilci kuşkucuydu ve inanmamıştı, ama açık fikirliydi. Adalet Bakanlığı grubu şimdiye kadar tarafsız kalmıştı.

"Bu bir olasılıktır," dedim. "Hipnotizmayla geçmişe döndürülmesini istememin nedenlerinden biri de bu. En azından, anlattıklarının tutarlı olup olmadığını anlayabiliriz."

"Eğer hipnotizma edilebilirse," dedi Walsh. "Ve eğer hipnotize olup olmadığını söyleyebilirsen."

"Hipnotize edilebileceğine inanıyorum," dedim.

"Ben ise kuşkuluyum. Doğrusunu istersen, senin hakkında da kuşkuluyum, Cross. Seninle konuşmaktan hoşlanıyor olması umurumda bile değil. Psikiyatri, doktorundan hoşlanmak demek değildir."

"Onun hoşuna giden benim kendisini dinlememdir." Öfkeyle baktım Walsh'a. Ukala herifin üstüne saldırmamak için kendimi güç tutuyordum.

Valinin temsilcisi, "Mahkumu hipnotize etmenin diğer gerekçeleri nelerdir?" diye sordu.

Dr. Campbell, "Doğrusunu isterseniz, bu bulanık dönemlerde ne yaptığını yeteri kadar bilmiyoruz," dedi. "Kendisi de bilmiyor. Şimdiye kadar birkaç kere konuştuğum karısı ve ailesi de."

"Kaç kişiliği olduğunu da bilmiyoruz," dedim ben. "Hipnotizmanın diğer nedeni de kendisine Maggie Rose Dunne

hakkında sorular sormak istememdir. Maggie Rose'a ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

James Dowd, "İddialarınızı dinledik, Dr. Cross. Teşekkür ederiz," dedi. "Aramızda görüşüp sonucu size bildireceğiz."

O akşam işi kendi ellerime almaya karar verdim.

Post'ta tanıdığım ve güvendiğim bir muhabiri aradım. Güneydoğu'nun kenarındaki Pappy's Dinner'de buluşmamızı istedim. Orada bizi gören olmayacağından emindim ve konuştuğumuzun bilinmesini istemiyordum. Her ikimizin de iyiliği için.

Lee Kovel lokantada yanıma oturdu. Üzerinde gri bir takım elbise, ayağında açık mavi koşu ayakkabıları vardı. Pappy lokantasında müşteriler epey karışıktır: siyah, İspanyol asıllı, Koreliler ve beyaz işçi sınıfından Güneydoğu'ya hizmet verenler.

Lee'ye, "Soneji'yi cezaevinde hipnotize edeceğim," dedim. "Bilinçaltında Maggie Rose Dunne'u arayacağım. Haberi sadece sana verebilirim. Ama bana bir borcun olacak."

"Laf! Sen hele hepsini anlat bakalım, Alex. Bence bazı şeyleri es geçtin."

"Peki. Soneji'yi hipnotize etmek için izin almaya çalışıyorum. Arada çok küçük çaplı politikalar var. Eğer haberi Post'ta sızdırırsan, izin alacağıma inanıyorum. Ondan sonra da haberi yalnız sana vereceğim."

Washington'daki kurulu düzeni atlatmaya çalışmam Lee'nin hoşuna gitmişti.

"Gary Soneji'den bir şey öğrenirsen, senden sonra bunu bilen ben olacağım, tamam mı?"

"Tamam. Düşün hele, Lee. Değerli bir amaç için olacak bu. Maggie Rose hakkında bilgi edinmek için."

Kovel'i kahvesini içerken bıraktım. Haber ertesi sabahki Post'ta çıktı.

Bizim evde her gün ilk kalkan Nana olur. Herhalde evrende de ilk kalkan odur. Sampson'la on on bir yaşlarındayken ve Nana Garfield Ortaokulunda müdür yardımcısıyken buna gerçekten inanırdık.

Ben yedide, altıda veya beşte de kalksam, mutfağa indiğimde Nana'yı kahvaltı ederken bulmuşumdur. Daha sonra da bizim kahvaltımızı hazırlardı. O Mart sabahı da mutfak masası başında oturmuş, Washington Post'u okuyordu. Gazeteyi Washington adında biri getirirdi. Bay Washington her Pazartesi kahvaltısını Nana'yla birlikte ederdi. O gün Çarşambaydı ve soruşturmanın önemli bir günüydü.

Kahvaltı sahnesi tamamdı ama yine de mutfağa girince şaşalamaktan kendimi alamadım. Çocukların kaçırılmasının özel yaşamlarımıza, aile üyelerimin yaşamlarına ne kadar girmiş olduğunun bir kere daha farkına vardım.

Washington Post'un başlığı şöyleydi:

SONEJİ/MURPHY
HİPNOTİZE EDİLECEK

Haberin üstünde benim ve Soneji'nin fotoğraflarımız vardı. Lee'nin haberini kahvaltı ederken okudum. Bazı adları verilmeyen kaynaklar 'Soneji'ye tahsis edilen psikologların fikirlerine kuşkuyla yaklaşıyorlar'dı. "Tıbbi bulguların dava üzerinde etkisi" olabilirdi. "Eğer deli olduğu kanıtlanırsa, Soneji/Murphy bir akıl hastanesinde üç yıl yatarak" kurtulabilirdi. Lee'nin benden sonra başka kaynaklarıyla konuştuğu anlaşılıyordu.

Nana, "Neden ne kastettiklerini açıkça söylemiyorlar?"

diye söylendi. Lee'nin üslubundan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Neyi söylemiyorlar?" diye sordum.

"Belli olan şeyi. Birisi senin bu davaya karışmanı istemiyor. Deterjanla yıkanmış bir adalet istiyorlar. Gerçeğin bilinmesine gerek yok. Zaten gerçeği isteyen de yok gibi. Vicdanlarını rahat ettirmek istiyorlar. Acının geçmesini istiyorlar. İnsanların son zamanlarda acıya hoşgörüleri çok azaldı. Dr. Spock bizim için çocuklarımızı terbiyeye başladıktan sonra."

"Sen kahvaltını ederken bunları mı düşünüyordun?"

"Yeni kadın arkadaşın nasıl?" diye sordu babaannem.

Gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

BÖLÜM 50

CEZAEVİNDE arabamdan indiğimde havada bir mırıltı vardı. Fiziki bir şeydi bu gürültü. Gazete ve TV şirketlerinden muhabirler Lorton'un önünü doldurmuşlar, beni bekliyorlardı. Soneji/Murphy de. O da artık cezaevinin normal bir hücresine taşınmıştı.

Otoparktan hafif bir yağmur altında çıkarken TV kameraları ve mikrofonlar üzerime çevrildi. Gary Soneji/-Murphy'yi hipnotize etmeye gelmiştim ve basın da bunu biliyordu. Bugünün büyük haberi bendim.

"Thomas Dunne, Soneji'yi hastaneye yatırmaya çalıştığınızı ve iki üç yılda serbest kalacağını söylüyor. Bir yorumunuz var mı, Detektif Cross?"

"Şu anda söyleyecek bir şey yok," dedim. Muhabirlerle konuşamazdım. Hipnotizma seanslarını kabul etmeleri için adalet bakanlığıyla bir anlaşma yapmıştım.

Bu günlerde pskiyatride hipnotizma çok kullanılmaktaydı. Bunu çoğunlukla tedavide bulunan psikiyatr veya bir psi-

kolog yapardı. Ben seanslar sırasında Gary Soneji/-Murphy'nin "kayıp günlerinde", gerçek dünyadan kaçışlarında ne olduğu üzerinde duracaktım. Bunun yavaş mı olacağını, ya da olup olmayacağını bilemiyordum.

Gary'nin hücresine girdikten sonra işim kolaydı. Kendisine sakinleşmesini ve gözlerini kapatmasını söyledim. Sonra ağır ağır soluk alıp vermesini. Kafasındaki tüm düşünceleri çıkartıp atmaya çalışacaktı. Sonunda da yüzden bire kadar ağır ağır sayacaktı.

Gary hiç direnmeden kolaylıkla telkin kabul edecek duruma girdi. Görebildiğim kadarıyla hipnotize olmuştu. Ben sanki hipnotize olmuş gibi devam ettim. Aksine bir işaret aradımsa da, herhangi bir ize rastlamadım.

Soluması gözle görülür şekilde ağırlaşmıştı. Seansın başında kendisini daha önce gördüğümden sakindi. İlk birkaç dakika tehdit edici olmayan şeylerden söz ettik.

McDonalds'ın otoparkında "kendine geldiğinden" tam rahatlayınca ilk onu sordum.

"Wilkinsburg'da bir McDonalds'da tutuklandığını hatırlıyor musun?"

Kısa bir duraklama oldu. Sonra, "Elbette," dedi.

"Hatırladığına memnun oldum, çünkü orası hakkında bir iki sorum var. Olayların sırasını tam olarak bilemiyorum. Lokantada yediğin bir şeyi hatırlıyor musun?"

Kapalı gözleri ardında gözlerinin yuvarlandığını görebiliyordum. Yanıt vermeden önce düşünüyordu. Sol ayağı ile yere vurmaktaydı.

"Hayır... hayır... hatırlamıyorum. Orada bir şey yedim mi? Hatırlamıyorum. Yiyip yemediğimi bilmiyorum."

En azından McDonalds'ın içinde olduğunu inkar etmemişti.

"McDonalds'dakilerden hatırladıkların var mı? Örneğin konuştuğun bir tezgahtar kız falan?"

"Hmmm... Kalabalıktı. Aklıma belirli biri gelmiyor. Bazı insanların komik derecede kötü giyinmiş olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Her alışveriş merkezinde vardır bunlar."

Zihninde hâlâ McDonalds'daydı. Oraya kadar gelmişti benimle.

"Tuvalete gittin mi?" Tuvalete gittiğini biliyordum. İçerde yaptıklarının çoğu tutuklama raporlarındaydı.

"Evet, tuvalete gittim."

"Peki, bir şey içtin mi? Beni de yanına al. Mümkün olduğu kadar içerde hisset kendini."

Başını garip bir şekilde yana eğmişti. Sonra gülmeye başladı. Garip, her zamankinden daha derinden bir kahkaha. Garip ama ürkütücü değil. Ayağıyla yere daha sık vurmaya başlamıştı.

"Bunu yapacak kadar kurnaz değilsin," dedi.

Ses tonundaki değişikliğe şaşırmıştım. "Neyi? Bana neden söz ettiğini söyle, Gary. Anlayamadım."

"Onu kandırmayı. Söylediğim bu işte. Akıllısın ama o kadar da değil."

"Kimi kandırmaya çalışıyorum?"

"Soneji'yi elbette. O da orada, McDonalds'da. Kahve alıyor gibi yapıyor ama çok sinirli. Tepesi her an atacak. Şu anda dikkate ihtiyacı var."

İskemlemde doğruldum. Bunu beklemiyordum.

"Neden sinirli? Nedenini biliyor musun?"

"Talihli oldukları için."

"Talihli olanlar kimler?"

"Polis. Aptalların talihleriyle ana planı berbat edebilmelerine kızmış."

"Bu konuda onunla konuşmak isterim," dedim. Onun gibi normal olmaya çalışıyordum. Soneji orada ise, belki de konuşabilirdik.

"Hayır! Hayır. Sen onun söyleyeceklerini anlayamazsın. Soneji konusunda hiçbir şey bilmiyorsun sen?"

"Hâlâ öfkeli mi? Şimdi öfkeli mi? Cezaevinde olduğu için. Soneji bu hücre hakkında ne düşünüyor?"

"Cehenneme kadar yolun var diyor!"

Birden üzerime atladı. Gömleğimin önünü ve kravatımı yakaladı.

Güçlüydü, ama ben de güçlüydüm. Onun için tutmasına izin verip ben de onu yakaladım. Kucaklaşır gibiydik. Kafalarımız tokuştu. Elinden kurtulabilirdim ama bunu istemedim. Aslında canımı acıtmıyordu. Daha çok bir tehdit savuruyor, aramıza bir çizgi çiziyor gibiydi.

Campbell ile gardiyanlar koşa koşa geldiler. Soneji/-Murphy beni bırakıp hücrenin kapısına atıldı. Ağzının kenarından salyaları akıyordu. Bağırmaya, olanca sesiyle küfretmeye başladı.

Gardiyanlar kendisini yere yatırdılar. Soneji zayıflığından beklenmeyen bir güce sahipti.

Arkadan gelen hemşire bir Ativan şırıngası yaptı. Gary birkaç dakika sonra yerde uyuyordu.

Gardiyanlar kendisini yatağına kaldırıp bir deli gömleği giydirdiler. Hücreyi kilitlemelerine kadar orada kaldım.

Hücrede kim vardı?

Gary Soneji mi?

Gary Murphy mi?

Yoksa ikisi de mi?

BÖLÜM 51

ŞEF PITTMAN o gece evime telefon etti. Beni Soneji/Murphy işini kutlamak için aramadığından emindim. Haklıydım da. Şef ertesi sabah bürosuna uğramamı istedi.

"Ne var?" diye sordum.

Ama telefonda konuşmadı. Sürprizi bozmak istemedi sanırım.

Sabah olunca sinekkaydı traş oldum, deri ceketimi giydim. Sonra da Şef'i görmeye gittim.

Pittman'ın bürosuna vardığımda saat sekize çeyrek kala için epey kalabalık olduğunu gördüm. Şefin yardımcısı bile bir değişiklik olarak meşgul gibiydi.

"Şef seni bekliyor," dedi Fred Cook. O ince dudaklarıyla gülümsedi sonra. Fred Cook her şeyi bizlerden önce bilmekten zevk alır. Bilmediği zamanlar bile bilirmiş pozundadır.

"Bu sabah neler oluyor, Fred?" diye sordum.

Gözlerinde yine o her şeyi bilen parıltı vardı. "İçeri gir

de öğren," dedi. "Şef sana kendisi anlatmak isteyecektir herhalde."

"Seninle gurur duyuyorum, Fred. Doğrusu sana sır verilebilir. Sen Milli Güvenlik Konseyi'nde olmalıydın."

En kötüsünü bekleyerek içeri girdim. Ancak detektiflerin şefini yine de küçümsemiş olduğumu anladım.

Pittman'ın yanında Belediye Başkanı Carl Monroe, polis yüzbaşısı Christopher Closer ve John Sampson vardı. Şefin özel odasında Washington'un o pek popüler sabah olaylarından biri, bir çalışma kahvaltısı vardı.

"O kadar da kötü değil," dedi Sampson. Sözlerinin tam aksi olarak avcıların o yaylı tuzaklarından birine yakalanmış olan iri bir hayvana benziyordu. Odadan kaçmak için ayağını kapanın içinde bırakmaktan mutlu olacağı izlenimine kapıldım.

"Hiç de kötü değil." Carl Monroe yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "İkinize de iyi haberlerimiz var. Çok iyi haberler. Söyleyeyim mi? Pekala. Sen ve Sampson bugün terfi ediyorsunuz. Hemen şimdi. En yeni kıdemli detektifimizle en yeni bölüm şefimizi kutlarım."

Alkışladılar. Sampson'la birbirimize baktık. Neler oluyordu burada?

Eğer bilseydim, Nana ile çocukları da getirirdim. Başkanın şehit eşlerine madalyalar verip teşekkür ettiği o törenler gibiydi. Ama bu kere törene ölüler davet edilmişlerdi. Sampson ve ben Şef Pittman'ın gözünde ölüydük.

Monroe'ya göz kırparak, "Belki de bize de neler olduğunu söylersiniz, ha?" dedim.

Carl Monroe o gösterişli gülümsemesini suratına yerleştirmişti. Bu o kadar sıcak ve özel ve "gerçek"ti ki. "Sen ve Detektif Sampson terfi ettiğiniz için çağırıldım," dedi. "Hepsi bu. Doğrusu bu sabah saat sekize çeyrek kala buraya geldiğim için çok mutluyum, Alex."

Aslında Carl'dan zaman zaman hoşlanmamak çok güçtür. Politikacı olarak kim ve ne olduğunu çok iyi bilir. Bana tutukladığınızda size bir iki müstehçen fıkra anlatan 14'ncü Sokak fahişelerini hatırlatır.

Pittman, "Konuşacak bir iki şey daha var," dedi. Fakat sonra törene önemli bir şeyin karışmasını istemezmiş gibi elini salladı. "Ama bekleyebilir. Önce kahve ve pastalar."

"Her şeyi şimdi konuşsak daha iyi olur," dedim. Monroe'ya baktım. "Pastalarla masaya koy onları da."

Monroe başını salladı. "Neden bir değişiklik olarak temponu biraz yavaşlatmıyorsun?"

"Bir seçime girecek değilim," dedim. "Benden pek politikacı olmaz."

Monroe omuzlarını silkti ama gülümsemeye devam etti. "Orasını bilemem, Alex. Kimi zaman insanın deneyimi arttıkça daha etkili bir stil benimser. Neyin işe yarayıp yaramadığını anlar. "

"Bu sabahın kahvaltı nedeni bu mu?" diye sordu Sampson.

"Sanırım. Evet, öyle." diyen Monroe pastalardan birini ısırdı.

Şef Pittman eli için fazla küçük ve narin olan pahalı bir porselen fincana kahve doldurdu.

"Bu kaçırılma olayında FBI, Adalet ve Gizli Servis'le çatışıyoruz. Bunun kimseye yararı olmuyor. Tümüyle çekilmeye karar verdik. Sizi yine soruşturmadan alıyorum," dedi Pittman.

Sonunda gerçek açığa çıkmıştı.

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. En az ikimiz bağırıyordu. Güzel bir partiydi.

Sampson belediye başkanının yüzüne, "Bu palavradan başka bir şey değil," dedi. "Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Pittman, Monroe ve Yüzbaşı Clouser'e, "Soneji/-Murphy ile seanslara başladım," dedim. "Dün kendisini hipnotize ettim. Bunu yapmayın. Şimdi olmaz."

"Gary Soneji ile elde ettiğin ilerlemenin farkındayız. Bir karar vermemiz gerekiyordu, biz de verdik."

"Gerçeği istiyor musun, Alex?" Carl Monroe'nun sesi birden hepsini bastırdı. "Bu konuda gerçeği duymak istiyor musun?"

Yüzüne baktım. "Her zaman."

Monroe gözlerini gözlerime dikti. "Adalet Bakanı Washington'da pek çok kişiye baskı yaptı. Altı hafta içinde dev bir dava başlayacak. Doğu Ekspresi istasyondan hareket etti, Alex. Ve sen trende değilsin. Ben de değilim. Bu iş ikimizi de aştı. Adalet Bakanlığı senin Soneji/Murphy ile görüşmeni istemiyor. Kendisine bir psikiyatr grubu resmen atandı. Bundan sonra böyle devam edecek. Vaka yeni bir aşamaya geçti ve bize ihtiyaçları yok artık."

Sampson ile kendi partimizden çıkıp gittik. Bize gerek yoktu artık.

BÖLÜM 52

BUNDAN SONRAKİ hafta eve mantıklı bir saatte, altı ila altı buçuk arası dönmeye başladım. Artık seksen ve yüz saatlik çalışma haftaları yoktu. Damon ile Janelle sanki işten kovulmuşum gibi sevindiler.

Walt Disney ve Ninja Kaplumbağalar videoları aldık, Billie Holiday'in üç disklik serisini dinledik, kanepede hep birlikte uyuya kaldık.

Bir öğleden sonra çocuklarla Maria'nın mezarına gittik. Ne Jannie ne de Damon annelerini kaybetmeye alışamamışlardı. Mezarlıktan çıkmadan bir ziyaret daha yaptım. Mustaf Sanders'in küçük mezarı önünde durdum. Kederli gözleriyle sanki bana bakıyor gibiydi. Gözler bana, Neden? diye soruyorlardı. 'Henüz bir yanıt yok, Mustaf. Ama daha pes etmedim.'

Yazın sonuna doğru bir Cumartesi Sampson'la Princeton'a gittik. Maggie Rose hâlâ bulunamamıştı. On milyon dolarlık kurtarmalık da. Biz her şeyi kendi zamanızda ol-

mak üzere yeniden araştırıyorduk.

Murphy'lerin komşularından birkaçıyla konuştuk. Murphy ailesinin tümü bir yangında can vermişlerdi ama Gary'den kuşkulanan yoktu. Princeton'dakilere göre Gary örnek bir öğrenciydi. Yerel orta okulu sınıfının dördüncüsü olarak bitirmişti. Bilindiği kadarıyla başı herhangi bir derde falan girmiş de değildi. Onların tarif ettikleri genç benim Lorton Cezaevinde görüştüğüm Gary Murphy'ye tıpatıp benziyordu.

Biraz güçlükle bulduğumuz bir çocukluk arkadaşı dışında herkes olumlu konuşmuştu. Adı Simon Conklin olan bu arkadaş şimdi pazarda sebzecilik yapıyordu. Princeton Village'ın on beş mil dışında tek başına yaşamaktaydı. Onu aramamızın nedeni Missy Murphy'nin bana ondan söz etmiş olmasıydı. FBI adamı sorguya çekmiş ama dişe dokunur bir şey elde edememişti.

Simon Conklin ilk başta bizimle konuşmayı reddetti. Ama kendisini Washington'a götürmekle tehdit edince biraz açıldı.

Küçük evinin dağınık odasında, "Gary her zaman herkesi aldatırdı," dedi. Uzun boylu, bakımsız bir adamdı. Ama zekiydi. Arkadaşı Gary Murphy gibi o da Milli Liyakat Ödüllü bir öğrenciydi. "Gary büyüklerin her zaman herkesi aldattığını söylerdi."

"'Büyükler'le ne demek istiyordu?" diye sordum. Onun egosunu tatmin ederek istediğim kadar konuşturabileceğimi düşünüyordum. Conklin'in anlatacağı her şeye ihtiyacım vardı.

"İyinin en iyisi. Krema tabakası. Dünya hakimleri."

"Neyin en iyisi?" diye sordu Sampson. Onun Simon Conklin'den pek hoşlanmadığını hissettim. Ama o ana kadar iyi bir dinleyici olarak kalmaya çalışmıştı.

"Gerçek psikopatların en iyisi. Dışarda olup da hiç yaka-

lanmayacaklar. Yakalanmayacak kadar zeki olanlar. Bunlar herkese tepeden bakarlardı. Acımasızdılar. Kendi kaderlerinin hakimiydiler."

"Gary Murphy onlardan biri miydi?" diye sordum. Artık konuşmak istediğinin farkındaydım. Hem Gary hem de kendisi hakkında. Conklin'in kendisini de onlardan biri gördüğünden kuşkum yoktu.

"Hayır. Gary'ye göre değil." Başını sallayarak o rahatsız edici yarım gülümsemesiyle yüzümüze baktı. "Gary hepsinden daha zekiydi. Kendisinin özgün olduğuna inanırdı. Özgün. 'Doğa Ucubesi' derdi kendisine."

Simon Conklin Gary ile kentin altı mil dışındaki aynı yol üzerinde oturduklarını anlattı. Okul otobüsüne birlikte binerlerdi. Dokuz on yaşlarından başlayarak arkadaş olmuşlardı. Üzerinde oturdukları yol Hopewell'de Lindbergh çiftliğine giden yoldu.

Simon Conklin Gary Murphy'nin ailesinden yangınla intikam aldığını anlattı. Gary'nin çocukken taciz edildiğini biliyordu. Asla kanıtlayamazdı ama evi Gary'nin kundakladığına emindi.

"Size planını nereden bildiğimi anlatayım.. On iki yaşındayken anlatmıştı bana. Yirmi birinci doğum gününde hepsinden intikam alacağını söylemişti. Yangın kendisi okuldayken çıkacaktı ve böylece ondan kuşkulanılmayacaktı. Ve dediğini yaptı, değil mi? Dokuz uzun yıl bekledi bunun için. Dokuz yıllık bir plandı o."

Simon Conklin'le o gün üç, ertesi gün beş saat konuştuk. Bize bir sürü acıklı ve iğrenç hikaye anlattı. Gary günlerce, hatta haftalarca bodruma kapatılırdı. Gary'nin saplantı haline gelmiş planları vardı: on yıllık, on beş yıllık, yirmi yıllık planlar. Gary'nin küçük hayvanlara, özellikle üvey annesinin bahçesine konan güzel kuşlara karşı gizli savaşı. Bir saka kuşunun önce bir bacağını, sonra bir kanadını, sonra

öteki bacağını kopartırdı. Gary kendisini en dorukta görmek isterdi. Son olarak taklit yapma, rol yapma becerisi.

Bunu Gary Murphy ile cezaevinde görüştüğüm zamanlar bilmek isterdim. Gary ile arkadaşı Simon Conklin hakkında konuşmak isterdim.

Ama ne yazık ki, vakanın o bölümünden alınmıştım. Çocuk kaçırma olayı beni de, Sampson'u da, Simon Conklin'i de aşmıştı.

Princeton'da öğrendiklerimizi, FBI'ya bildirdim. Simon Conklin hakkında on iki sayfalık bir rapor yazdım. FBI herhangi bir şey yapmadı. Bunun üzerine ikinci bir rapor yazıp özgün araştırma ekibinin bütün üyelerine birer kopya gönderdim. Raporumda Simon Conklin'in çocukluk arkadaşı Gary Murphy hakkında bir sözü de vardı: "Gary hep önemli şeyler yapacağını söylerdi."

Ama hiçbir şey olmadı. FBI Simon Conklin'i bir daha sorguya çekmedi. Yeni ipuçları aramıyorlardı. Maggie Rose Dunne'ın kaçırılması dosyasının kapatılmasını istiyorlardı.

BÖLÜM 53

EYLÜL SONUNDA Jezzie Flanagan ile adalara gittik. Uzun bir haftasonu tatili yapacaktık. Sadece ikimiz. Fikir Jezzie'nindi. Benim de hoşuma gitmişti. İkimiz de meraklıydık. Korkuyorduk da. Birlikte kesintisiz geçireceğimiz günlerin heyecanını hissediyorduk. Belki de o kadar uzun süre birbirimize katlanamayacaktık. Bunu öğrenmemiz gerekiyordu.

Virgin Gorda adasının ana caddesinde bize dönüp de bakan olmadı. Herkesin durup baktığı Washington'dan sonra bu iyi bir değişiklikti.

On yedi yaşında kara bir kadından dalma dersleri aldık. Üç mil uzunluğundaki kumsalda ata bindik. Bir Range Rover'le ormana girdik ve yarım gün yolumuzu kaybettik. En unutulmaz deneyim Jezzie ve Alex'in Cennette Özel Adaları adını verdiğimiz yere gitmemiz oldu. Burası otelin bizim için bulduğu bir yerdi. Bizi bir motorla oraya bırakıp dönmüşlerdi.

Özel adamız ayaklarımızın altında şekerdenmiş hissi veren bembeyaz kumla kaplıydı. Kumsalın hemen gerisinde görmediğimiz yeşillikte bir orman vardı. Denizin yeşil suları kaynak suyu kadar berraktı.

Otelin mutfağı yanımıza öğle yemeğini de vermişti -iyi şarap, egzotik peynirler, ıstakoz ve salata. Görünürlerde bir tek kişi bile yoktu. Biz de doğal olanı yaptık. Elbiselerimizi çıkardık. Utanacak bir şey yoktu. Tabu da. Cennete yalnızdık, değil mi?

Ben Jezzie ile kumların üzerine uzanır uzanmaz gülmeye başladım. Orada olduğumu şükrediyordum. Üç buçuk yıl yas çok uzun bir süreydi.

Birlikte yatarken, "Gerçekten ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" dedim.

"Dikkat ettin mi bilmiyorum ama çantamda küçük bir ayna taşırım." Jezzie gözlerimin içine baktı. Gözlerimde benim asla göremeyeceğim bir şey görüyordu. "Doğrusunu istersen Servis'e gireli beri güzellik konusundan uzak durmaya çalıştım." Göz kırptı. "Çok ciddisin, Alex. Ama neşeli bir insansın aynı zaman da. Sanırım yalnız çocukların senin bu yanını görüyorlardır." Beni gıdıkladı.

"Konuyu değiştirme. Senden söz ediyorduk."

"Konuşan sendin. Zaman zaman ben de güzel olmak isterim. Ama çoğunlukla da sade bir insan olmak isterim. Yatağa iri pembe bigudilerle yatmak ve eski filmleri seyretmek."

"Bu haftasonu hep güzeldin. Pembe bigudiler yerine kurdeleler ve taze çiçekler vardı saçlarında. Askısız mayolar. Zaman zaman da mayosuz."

"Ben şimdi güzel olmak istiyorum. Washington'da farklıdır. Bu da çözümlenecek bir sorundur. Patronunu görmeye gittiğini düşün. Aylardır üzerinde çalıştığın bir işin raporunu vereceksin. Söylediği ilk şey, 'Elbisen çok yakışmış, bebe-

ğim,' oluyor. İşte o zaman, 'Canın cehenneme, hıyar herif,' demek istersin.

Uzandım, elele tutuştuk. "Böyle göründüğün için sana teşekkür ederim," dedim. "Çok güzelsin."

"Senin için yaptım." Jezzie gülümsedi. "Ve senin için başka bir şey de yapmak istiyorum. Ama senin de benim için yapmanı istiyorum."

İkimiz de birbirimize yaptık.

Jezzie ile birbirimizden bıkmamıştık. Hatta cennette bunun tam aksi oluyordu.

O gece açık havada bir barda oturup da ada halkını seyrederken neden her şeyi bırakıp oranın bir parçası olamadığımızı düşündük. Karides ve midye yedik ve iki saat boyunca konuştuk.

"Alex, ben gözükara bir insanım," dedi Jezzie. "Sadece bu kaçırma olayında değil, hep böyleyimdir, her brifinge katılır, olur olmaz şeylerin peşine düşerim. Kendimi bildim bileli de böyleyim. Bir fikre kapıldım mı, artık ondan vazgeçemem."

Ben bir şey söylemedim. Onu dinlemek, bilinebilecek her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Burada elimde bira kadehiyle oturuyorum, tamam mı? Annem de babam da alkolikti. Evimizin dışında durumun ne kadar kötü olduğunu bilen yoktu. Sürekli kavga ederlerdi. Babam genelde sızar kalırdı. Annem gece yarılarına kadar yemek masası başında otururdu. Jameson'larına bayılırdı. Bana, "Küçük Lizzie, haydi annene bir Jameson getir,' derdi. Ben onların kokteyl garsonuydum. On bir yaşıma kadar harçlığımı böyle çıkardım."

Jezzie susup gözlerimin içine baktı. Onu hiç böyle kendinden emin olmadığı bir durumda görmüş değildim. Çoğunlukla çevresine bir güven duygusu yayardı. Gizli Servis'-

teki ünü de öyleydi. "Gitmemizi ister misin? Konuyu değiştireyim mi?"

Başımı salladım. "Hayır, Jezzie. Söyleyeceklerini dinlemek istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Hâlâ tatilde miyiz?"

"Evet ve gerçekten dinlemek istiyorum. Konuş benimle. Bana güven. Eğer sıkılırsam kalkıp gider, hesabı ödemeyi sana bırakırım."

Gülümseyerek devam etti. "Annemi de babamı da severdim. Onların beni sevdiklerine inanırdım. Küçük Jezzie'lerini... Sana bir kere annemle babam gibi akıllı başarısızlar olmak istemediğimi söylemiştim."

"Belki de durumu olduğundan hafif göstermiştin," diyerek gülümsedim.

"Öyle. Her neyse, Servis'e girince uzun geceler ve haftasonları çalışmaya başladım. Kendime imkansız hedefler çizdim, yirmi sekiz yaşımda müfettiş oldum ve çizdiğim her hedefe eriştim. Kocamla olan da buydu işte. İşimi evliliğimizin önüne geçirdim. Motosiklete binmeye neden başladığımı öğrenmek ister misin?"

"Evet. Hem de beni neden bindirdiğini."

"İşe doyamıyordum. Eve gittiğimde işi bırakamıyordum. Motosikleti alana kadar. Yolda yüz yirmiyle giderken aklını yola vermek zorundasın. Diğer her şeyi unutursun. İş böylece kafadan atılır."

"Ben de kısmen o nedenle piyano çalarım," dedim. "Annenle babana üzüldüm, Jezzie."

"Sana onlardan söz ettiğime sevindim. Daha önce kimseye söylememiştim. Hikayenin tümünü senden başka bilen yoktur."

Küçük adanın barında birbirimize sarıldık. Ona kendimi hiç o kadar yakın hissetmemiştim. Tatlı küçük Jezzie. Birlikte olduğumuz zamanların içinde hiç unutmayacağım bir şey varsa, o da buydu. Cenneti ziyaretimiz.

Tatilimiz aniden sona erdi.

Kendimizi bir anda Washington'a giden American Airlines uçağında buluverdik. Raporlara göre yağmurlu havaya dönüş. İş'e dönüş.

Uçuş sırasında birbirimize biraz uzaktık. Aynı anda söze başlıyor, sonra "önce sen söyle" oyunlarına giriyorduk. Haftasonu boyunca ilk kez uçakta işten söz ettik.

"Alex, sence gerçekten çok-kişilikli mi? Maggie Rose'a ne olduğunu biliyor mu? Soneji biliyor. Ama Murphy biliyor mu?"

"Bir düzeyde biliyor. Soneji hakkında konuştuğu o sefer ürkütücüydü. Soneji ayrı bir kişilik de olsa, gerçek kişiliği de olsa, ürkütücü biri. Soneji, Maggie Rose'a ne olduğunu biliyor."

"Yazık ki, artık hiç öğrenemeyeceğiz."

"Evet. Ben bunu onun ağzından alabileceğime inanıyordum. Biraz zaman alırdı, ama sonunda öğrenirdik."

National Havaalanı binlerce kişinin yaşadığı doğal bir felaketti. Trafik kıpırdamıyordu bile. Herkes iliklerine kadar ıslanmıştı.

Ne Jezzie'nin ne de benim yağmurluğumuz olmadığından biz de ıslalanlar arasındaydık. Yaşam birdenbire sıkıcı ve çok gerçek oluvermişti. Yarıda kesilen soruşturma buradaydı. Mahkeme yaklaşıyordu. Herhalde masamın üstünde Şef Pittman'dan bir mesaj beklemekteydi.

"Geri dönelim," dedi Jezzie. Elimi tutup beni Delta'nın camlı kapısından içeri çekti.

Sıcaklığı ve o tanıdık vücut kokusu hâlâ çok hoştu. Kakao yağının son kalıntıları.

İnsanlar geçerken dönüp bize bakıyorlardı. Yargılıyorlardı. Hemen hemen her geçen bir kere bakıyordu.

"Çıkalım buradan," dedim.

BÖLÜM 54

SALI ÖĞLEDEN SONRA saat 2:30'da (Washington'a sabah on birde dönmüştüm) Sampson telefon etti. Sanders'lerin evinde buluşmamızı istiyordu. Kaçırılma ile dizi cinayetler arasında yeni bir bağlantı kurduğumuzu tahmin ediyordu. Çok heyecanlıydı. İlk başlarda elde ettiğimiz ipuçlarından birinin semeresini görüyorduk.

Sanders'lerin evine aylardır gitmemiştim. Dışardan pencereler karanlıktı. Bakalım ev bir daha kiralanabilecek veya satılabilecek miydi?

Sanders'lerin kapısı önünde arabadan inmeden ilk detektif raporunu okudum. Raporlarda bilmediğim ve daha önce okumadığım tek bir satır bile yoktu.

Eve bakıyordum. Sararan perdeler çekilmiş olduğundan içersini göremiyordum. Sampson neredeydi ve benden orada ne istiyordu?

Sampson saat tam üçte arkamda durdu. Hurda Nissan'ından inip benim Porsche'me geldi.

"Tam da esmer şekere dönmüşsün. Yenecek kadar tatlı görünüyorsun."

"Sen de hâlâ çok iri ve çirkinsin. Değişen hiçbir şey yok. Ne var burada?"

"En esaslısından bir polis çalışması." Sampson bir Corona yaktı. "Bu işin ardını bırakmamakta haklıymışsın."

Arabanın dışında yağmur yüklü rüzgar uğuldamaktaydı. Kentucky ve Ohio'da fırtınalar olmuştu. Bizim olmadığımız haftasonu hava tam bir felaketti.

"Giriyor muyuz?" diye sordum.

Geçmişten hiçbiri de hoş olmayan sahneler geliyordu gözlerimin önüne. On dört yaşındaki kızın yüzünü hatırlıyordum. Ve üç yaşındaki Mustaf'ın. Onların ne güzel çocuklar olduklarını hatırlıyordum. Güneydoğu Mahallesinde öldüklerinde kimsenin onları umursamadığını hatırlıyordum.

"Aslında buraya komşularını ziyarete geldik," dedi. "Haydi, işe başlayalım. Burada henüz anlamadığım bir şey oldu. Ama önemli bir şey Alex ve senin kafana ihtiyacım var."

Sanders'lerin komşuları Cerisier'lere gittik. Bu önemli bir şeydi.

Nina Cerisier'in Suzette Sanders'in çocukluğundan beri en iyi arkadaşı olduğunu biliyordum. Aileler 1979'dan beri komşuydular. Nina da, annesiyle babası da cinayetlere hâlâ alışamamışlardı. Eğer imkanları olsa, oradan taşınacaklardı.

Bizi Bayan Cerisier içeri alıp yukardaki kızı Nina'ya seslendi. Hep birlikte mutfak masasının çevresine oturduk. Duvarda gülümseyen bir Magic Johnson posteri vardı.

Nina Cerisier çok soğuk ve uzaktı. On beş on altı yaşlarında güzel olmayan bir kızdı. Yanımızda olmak istemediğini görüyordum.

Sampson durumu bana açıklamak için, "Nina geçen haf-

ta okulda bir öğretmen yardımcısına cinayetlerden birkaç gece önce katili görmüş olabileceğini söylemiş," dedi. "Bu konuda konuşmaya korkmuş."

"Anlıyorum," dedim. Condon, Langley ya da Washington'un siyah mahallelerinde görgü tanıkları polisle konuşmazlardı.

Nina, "Onun yakalandığını okudum," dedi. Güzel pas rengi gözlerini bana çevirdi. "Artık korkmuyorum. Ama yine de tüm korkum geçmedi."

"Onu nasıl tanıdın?" diye sordum.

"Televizyonda gördüm. O büyük çocuk kaçırma işini de yapmış."

"Gary Murphy'yi tanımış," dedim Sampson'a. Yani onu öğretmen kılığı dışında görmüştü.

Sampson, "Televizyonda gördüğün adam olduğundan emin misin?" diye sordu kıza.

"Evet. Arkadaşım Suzette'in evini gözetliyordu. Bunu çok garip bulmuştum. Burada beyazlara pek rastlanılmaz."

"Onu gece mi, gündüz mü gördün?" diye sordum kıza.

"Gece. Ama onun olduğunu biliyorum. Bayan Sanders herkesten korktuğu için kapılarının önündeki ışık çok parlaktır."

Sampson'a döndüm. "Bu, adamın cinayet yerinde olduğunun kanıtı."

Sampson başını sallayarak Nina'ya baktı. Kızın dudakları 'o' biçiminde aralanmıştı. Sürekli olarak örülmüş saçlarıyla oynuyordu.

"Detektif Cross'a başka ne gördüğünü anlat," dedi.

"Yanında bir beyaz daha vardı. O Suzette'in evine bakarken arabada bekledi. İki beyazdılar."

Sampson bana döndü. "Onu mahkemeye çıkarmak için acele ediyorlar. Ellerinde hiçbir ipucu yok. İşi bir an önce bitirmeye çalışıyorlar. Dosyayı kapatmak için. Belki de yanıt bizdedir, Alex."

"Şu ana kadar yanıtların birkaçını bizden başka bilen yok," dedim.

Sampson'la oradan çıkıp ayrı arabalarla kent merkezine döndük. Şimdiye kadar bildiğimiz her şeyi aklımdan geçiriyordum.

Bruno Hauptmann ve Lindbergh'in çocuğunun kaçırılışını düşündüm. Bruno Hauptmann yakalandıktan ve bir olasılıkla yalan yere suçlandıktan sonra, o da acele yargıç önüne çıkarılmıştı. Hauptmann belki de yanlışlıkla hüküm giymişti.

Gary Soneji/Murphy bunu biliyordu. Bu kendisinin karmaşık av planlarının bir parçası mıydı? On, on iki yıllık planın? Öteki beyaz kimdi? Florida'daki pilot mu? Yoksa Gary'nin Princeton'dan arkadaşı Simon Conklin gibi biri mi?

Ta ilk baştan beri bir suç ortağı olmuş olabilir miydi?

O gece Jezzie'yleydim. Saat sekizde işi bırakmam için ısrar etmişti. Görmeyi çok istediğim bir Georgetown basketbol maçına bir ay önce bilet almıştı. Maça giderken çok seyrek olarak yaptığımız bir şeyi yaptık: sadece iş konusunu konuştuk. Ben son bombam olan "suç ortağı" kuramını patlattım.

Jezzie, Nina Cerisier'in hikayesini dinledikten sonra, "Bu işte anlamadığım bir şey var," dedi. Kaçırılma olayına o da benim kadar bağlıydı.

"Bana sor, ben her şeyi bilirim."

"Tamam. Kız Suzette Sanders'in arkadaşıydı, değil mi? Aileye yakındı. Ama yine de konuşmadı. Çünkü o mahallede polisle ilişkiler iyi değildir, değil mi? Ama birden konuşmaya karar verdi. Bunu anlamıyorum işte."

"Ben anlıyorum. O mahallelerde yaşayanlar için polis fa-

re zehirinden farksızdır. Ben orada yaşıyorum, beni tanırlar ama yine de güçlükle kabul ederler."

"Yine de çok garip, Alex. Kızlar sözde arkadaştılar."

"Gariptir. Güneydoğu'daki bazı insanların polisle konuşmaları FKÖ'nün İsrail askerleriyle konuşmasından güçtür."

"Peki, kızı dinledin ve sözde açıklamasını duydun. Şimdi bu... suçortağı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Doğrusu henüz bir şey düşünemiyorum. Bence bu şimdiye kadar olan her şeyle uyumlu. Kızın birini gördüğüne inanıyorum. Ama kimi?"

"Bence bu, havanda su dövmektir, Alex."

Saat sekizden birkaç dakika önce Landover'de Capital Centre'e vardık. Georgetown New York'tan St. Johns'la oynuyordu. Jezzie'nin biletleri çok iyi yerde olduğu için kentte herkesi tanıdığı anlaşılıyordu. Doğrusu bu maçlara girmek Başkan'ın balosuna girmekten güçtü.

O sırada park yerinin öte yanından biri, "Hey, zenci meraklısı!" diye bağırdı. "Hey, tuz ve biber."

Jezzie'nin elimi tutan eli kasıldı.

"Alex? Sakin ol. Yürümeye devam et."

"Ben sakinim," dedim.

"Bırak konuşsunlar. Hıyar herifler. Bir yanıt vermek gerekmez."

Elini bıraktım. Gümüş rengi bir arabanın arkasında duran üç adama doğru yürüdüm. Georgetown öğrencileri değillerdi, St. John'un Redmenleri de. Üzerlerinde parkalar, başlarında takım veya şirket logosu olan kepler vardı. Beyazdılar ve yirmi bir yaşından büyüktüler.

"Onu kim dedi?" diye sordum. "Komiklik yaptığınızı mı sanıyorsunuz? Yoksa benim anlamadığım bir espri mi var?"

Biri öne çıktı. "Sana ne? Üçe bir mi oynamak istiyorsun, ha?"

"Sizin üçünüze karşı benim olmam size haksızlık ama o

da olur," dedim. "Ama isterseniz hemen bir dördüncü bulun."

"Alex?" Jezzie'nin arkamdan geldiğini duydum. "Lütfen yapma, Alex. Yürü haydi."

"Canın cehenneme, Alex," dedi adamlardan biri. "Kadının yardımına mı ihtiyacın var yoksa?"

"Alex'ten çok mu hoşlanıyorsun, yavru? Alex senin özel orman tavşanın mı, ha?"

Redskins kepliyi ilk yumruğumla devirdim. Topuklarımın üstünde dönüp ikincisinin şakağına da bir yumruk indirdim.

Birincisi taş gibi devrildi. İkincisi sendeliyordu. Bir dizi üzerine çöktü ve öylece kaldı.

"Bu işten bıktım artık," diye söylendim.

"Çok içti, bayım," dedi üçüncüsü. "Hepimiz çok içtik. Çok da sıkıntı içinde bu günlerde. Biz siyahlarla çalışıyoruz. Siyah dostlarımız var. Ne diyebilirim ki? Özür dileriz."

Ben döndüm ve Jezzie'yle arabaya yürüdük. Kollarım ve bacaklarım taş gibi ağırdı. Kalbim petrol kuyusunun tulumbası gibi çalışıyordu.

"Seni anlıyorum," dedi Jezzie. "Yapman gerekeni yaptın." Benim yanımdaydı. İyiye de kötüye de bu işte yanımdaydı.

Arabamın içinde kucaklaştık bir an. Sonra birlikte olmak için eve döndük.

BÖLÜM 55

GARY MURPHY'Yİ Ekimin birinde gördüm bir daha. Açıklanan neden "yeni kanıtlar"dı. O zamana kadar dünyanın yarısı Nina Cerisier'le konuşmuştu. "Suçortağı kuramı" canlıydı sanki.

Cerisier'lerin evlerinin çevresinde devriyeyi artırmıştık. Nina Cerisier'e robot resimler göstermiştim. Ama o ana kadar 'suç ortağı'na benzeyen birini saptayamamıştık.

Adamın beyaz olduğunu biliyordu. Nina onun iriyarı olduğunu sanıyordu. FBI Florida'daki pilot araştırmasını hızlandırdığını iddia ediyordu. Yeniden oyuna dönmüştüm ben.

Dr. Campbell Lorton Cezaevi'nin maksimum güvenlik hücrelerinin bulunduğu koridorda yanıbaşımda yürüyordu. Sonunda Gary Soneji/Murphy'nin bulunduğu hücreye vardık.

Soneji/Murphy'nin hücresi ve bütün koridor çok aydınlıktı, ama o, yatağı üzerinden sanki karanlık bir mağaradan bakıyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyordu bize.

Beni tanıması bir an sürdü.

Tanıyınca da, gülümsedi. Hâlâ o taşra kasabasından Gary Murphy'ye benziyordu. Arkadaşı Simon Conklin'in Gary'nin istediği her rolü oynayabileceğini söylediğini hatırladım.

"Neden beni görmeye gelmedin, Alex?" diye sordu. Gözlerinde hemen hemen kederli bir bakış vardı. "Konuşacak kimsem yok. Öteki doktorlar beni dinlemiyorlar bile. "

"Seni görmeme izin vermemişlerdi," dedim. "Ama işi çözümledik ve geldim işte."

İncinmiş görünüyordu. Alt dudağını ısırıyor ve bez cezaevi ayakkabılarına bakıyordu.

Birden yüzü kasıldı ve gürültülü bir kahkaha attı. Kahkahası küçük hücrede yankılandı.

Soneji/Murphy bana doğru eğildi. "Sen de budalalardan birisin," dedi. "Seni idare etmek çok kolay. Tıpkı senden öncekiler gibi. Akıllısın ama yeteri kadar değil."

Yüzüne baktım. Şaşırmıştım. Biraz da şok olmuştum.

Yüzümdeki ifadeye bakarak, "Işıklar yanıyor ama evde kimse yok," dedi.

"Hayır. Ben buradayım. Sadece seni fazla küçümsemiş olduğum anlaşılıyor. Benim yanlışım."

"Gerçeği anladık demek?" O korkunç sırıtma hâlâ yüzündeydi. "Anladığından emin misin? Ha, Doktor Detektif?"

Elbette anlamıştım. İlk kez olarak Gary Soneji'yle karşılaşıyordum. Gary Murphy tanıştırmıştı bizi. Bu sürece hızlı devinim denilirdi.

Çocuk kaçıran adam bana bakıyordu. Gösteriş yapıyordu, ilk kez yanımda kendisi oluyordu.

Çocuk katili önümde oturuyordu. Parlak mim ustası ve oyuncu. Lindbergh'in Oğlu. Ve daha kimbilir neler.

"İyi misin?" diye sordu. Benim kendisine daha önce gösterdiğim ilgiyi taklit ediyordu."İyi misin, Doktor?"

"İyiyim. Hiçbir sorunum yok," dedim.

"Sahi mi? Bana hiç de iyi görünmüyorsun. Bir aksilik var, değil mi, Alex?" Şimdi gerçekten kaygılı gibiydi.

"Bana bak!" diye sonunda sesimi yükselttim. "Düş yakamdan, Soneji. Bu gerçek testi olarak nasıl, ha?"

"Bir dakika." Başını iki yana salladı. Bir an önce beliren o kurt sırıtması kayboldu. "Bana neden Soneji diyorsun? Ne oluyor, Doktor?"

Yüzüne baktım ve gözlerime inanamadım.

Yine değişmişti. Bir anda. Gary Soneji gitmişti. Birkaç dakika içinde iki üç kere kişilik değiştirmişti.

"Gary Murphy?" dedim.

Başını salladı. "Başka kim olacak ki? Ciddi söylüyorum, Doktor, neyin var senin? Haftalardır ortalıktan kayboldun. Şimdi de döndün."

"Bana az önce olanları anlat," dedim. "Hemen şimdi. Sence ne oldu?"

Şaşırmış görünüyordu. Eğer bu bir rol oynamaksa psikolog olarak hiç bu kadar inandırıcı bir oyun görmüş değildim.

"Anlamıyorum. Hücreme geliyorsun. Biraz gergin görünüyorsun. Belki de çoktandır uğramadığın için sıkılıyorsun. Sonra bana Soneji diyorsun. Bu komiklik etmek için değildi herhalde."

Şimdi ciddi miydi? Altmış saniye önce olanları bilmemesi mümkün müydü?

Yoksa karşımdaki hâlâ bana rol yapan Gary Soneji miydi? O bulanık duruma böyle kolaylıkla, zahmetsizce girip çıkabilir miydi? Bu olabilirdi, ama çok seyrek görülen bir şeydi. Bu durumda mahkemede inanılmaz bir maskaralık olurdu.

Soneji/Murphy yakayı bile sıyırabilirdi.

Planı bu muydu? Ta ilk baştan beri emniyet süpabı bu muydu?

BÖLÜM 56

MAGGIE ROSE diğerleriyle birlikte dağın yamacında meyve ve sebze toplarken evindeki yaşantısını hatırlamaya çalışıyordu. İlk başlarda hatırladığı şeyler 'listesi' çok geneldi.

En çok annesiyle babasını özlüyordu. Hem de her an.

Okuldaki arkadaşlarını, özellikle Shrimpie'yi özlüyordu.

Küçük kedi yavrusu Dukado'yu özlüyordu.

Ve tatlı kedi yavrusu Angel'i.

Ve Nintendo oyunlarıyla giysi dolabını.

Okuldan sonra parti düzenlemek çok hoştu.

Bahçeye bakan üçüncü kattaki odada banyo yapmak da.

Evini ne kadar çok düşünürse o kadar çok şey hatırlıyordu ve belleğindeki liste o kadar uzuyordu.

Annesiyle babası kucaklaşırlarken aralarına girdiği zamanları özlüyordu. Buna "Biz üçümüz" derdi.

Annesi şarkılar uydurup okurdu kendisine. Annesi hatırladığı kadarıyla hep şarkı okumuştu.

"Seni çok seviyorum, Maggie. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok bu koca dünyada," diye şarkı söylerdi. Maggie de, "Beni Disneyland'a götürür müsün?" derdi.

Maggie okulda geçirdiği günleri de hatırlıyordu. Bayan Kim'in kendisine "özel bir göz kırpması" vardı.

"Senin için her şeyi yaparım, yavrum, çünkü sen benim için her şeysin," diyen annesini hâlâ duyar gibiydi.

"Lütfen gelip beni eve götürür müsün?" diye aklından şarkı okuyordu Maggie.

Ama artık şarkı okuyan yoktu. Kimse Maggie Rose'a şarkı söylemiyordu. Kimse kendisini hatırlamıyordu. Ya da o, kırık kalbiyle buna inanıyordu.

BÖLÜM 57

ONDAN SONRAKİ iki hafta boyunca Soneji/-Murphy'yi beş altı kere gördüm. Yanına fazla yaklaşmama izin vermiyordu. Aksini iddia etmesine karşın. Ama bir şey değişmişti. Onu kaybetmiştim. Her ikisini de.

Federal bir yargıç Ekimin on beşinde çocuk kaçırma duruşmasının başlangını geçici olarak erteledi. Bu, Soneji/-Murphy'nin savunma avukatı Anthony Nathan'ın sayısı pek çok olan erteletme taktiklerinin sonuncusuydu.

Bu tür karmaşık davalarda yıldırım hızı denebilecek bir hafta içinde Yargıç Linda Kaplan savunmanın isteklerini reddetti. Yüksek Mahkeme'ye erteletme başvurusu hakkı da reddedilmişti. Nathan her üç televizyon kanalında da Yüksek Mahkeme'yi "çok iyi örgütlenmiş bir linç grubu" diye niteledi. Basına hava fişeği gösterisinin yeni başlamakta olduğunu söyledi.

Murphy davası Ekimin yirmi yedisinde başladı. O sabah dokuza beş kala Sampson'la İndiana Caddesi'ndeki Fe-

deral binanın arka kapısından girdik.

Sampson yolda, "Biraz para kaybetmek ister misin?" diye sordu.

"Umarım bu çocuk kaçırma ve cinayet duruşmasının sonucu üzerine iddiaya girmek niyetinde değilsin," dedim.

"Elbette onu demek istiyorum. Zamanın daha çabuk geçmesini sağlar."

"Ne üzerine iddiaya giriyoruz?"

Sampson bir Corona yakıp muzaffer bir şekilde bir nefes çekti. "Bence St. Elizabeth'e, ya da başka bir akıl hastanesine gidecek."

"Yani yargı sistemimizin çalışmadığını söylemek istiyorsun."

"Buna inanıyorum, özellikle de bu davada."

"Tamam. Bence suçlu bulunacak, iki kere çocuk kaçırmaktan, bir kere de cinayetten."

Sampson purosundan bir nefes daha çekti. "Şimdiden ödemek ister misin? Elli dolar sence kabul edilebilir bir kayıp mıdır?"

"Elliyi kabul. Anlaştık."

3'üncü Sokağın önünde birkaç bin kişi binanın ön girişinde toplanmıştı. İki yüz kişi kadar dinleyici ve yedi sıra gazeteci salonu doldurmuşlardı. Savcı basını yasaklamaya çalışmış ama istemi kabul edilmemişti.

Birileri herkesin elinde olan bir poster bastırmıştı: Maggie Rose Yaşıyor!

İnsanlar gül dağıtıyorlardı. İndiana Caddesi'nde gönüllüler güllerle dolaşmaktaydılar. Bazıları anı eşyaları satıyorlardı. Bunlardan en popüleri insanların Maggie Rose'un anısına evlerinin pencerelerinde yaktıkları küçük mumlardı.

Arka kapıda da bir avuç gazeteci vardı. Birkaç çekingen yargıç ve avukatla mahkemeye gelen ve kalabalıktan hoşlanmayan polisler de arka kapıyı kullanırlardı.

Sampson'la yüzümüze hemen mikrofonlar uzatılmıştı.

"Detektif Cross, FBI yüzünden soruşturmadan alındığınız doğru mu?"

"Hayır. FBI ile gayet iyi bir ilişkim vardır."

"Lorton'da Gary Murphy ile hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Bunu sanki randevulaşıyormuşuz gibi soruyorsunuz. Ortada henüz o kadar ciddi bir durum yok. Kendisini gören doktorlar grubundan biriyim sadece."

"Sizin açınızdan bu davanın ırksal bir yanı var mı?"

"Pek çok şeyin ırksal bir yanı vardır. Ama burada özel bir durum yok."

"Ya öteki detektif? Detektif Sampson, siz de aynı fikirde misiniz, efendim?"

"Sen kendine efendim de. Arka kapıdan giriyoruz, değil mi? Biz arka kapı insanlarıyız." Sampson kameraya bakıp sırıttı. Güneş gözlüğünü çıkarmamıştı.

Sonunda asansöre erişmiş ve gazetecileri içeri almamaya çalışıyorduk. Ama bu pek kolay bir iş değildi.

"Anthony Nathan'ın geçici delilik iddiasında bulunacağını duyduk. Bu konuda bir diyeceğiniz var mı?"

"Hayır. Onu Anthony Nathan'a sorun."

"Detektif Cross, Gary Murphy'nin deli olmadığı konusunda tanıklık edecek misiniz?"

Kapılar kapandı sonunda. Asansör yedinci kata yükselmeye başladı.

Yedinci kat hiç bu kadar sakin ve bu kadar kontrol altında olmamıştı. Yargıç bütün katı bir tek davaya ayırmıştı, o yüzden polislerden, genç sanıklar ve ailelerinden, yargıç ve avukatlardan eser yoktu. Bu büyük davaydı. "Yüzyılın Davası." Gary Soneji de öyle istemiyor muydu?

Federal Bina bu kaos eksikliğiyle sabah yataktan kalkan yaşlıca bir adamı andırıyordu. Katın doğusundaki yüksek pencerelerden giren sabah ışığında bütün kırışıklıkları

belliydi.

Biz geldiğimizde savcı da salona girmekteydi. Mary Warner Altıncı Daire'den otuz altı yaşında, ufak tefek bir federal savcıydı. Savunma avukatı Anthony Nathan'ın eşiti olarak görülürdü. Nathan gibi o da hiçbir önemli davada yenilmemişti. Mary Warner iyi araştırmacılığıyla ve ikna edici tavırlarıyla ün salmıştı. Kaybeden bir hasmı kadın için şöyle demişti: "Her vuruşunuza karşılık veren biriyle tenis oynamak gibi. Sonunda mutlaka yeniliyorsunuz."

Carl Monroe da oradaydı. Belediye başkanı kalabalıklardan uzak duramazdı. Beni gördü ama yanıma gelmeden o kendine özgü gülümsemesiyle ortalığı aydınlattı.

Eğer karşısındaki yerimi bilmeseydim, orada öğrenecektim. Benim bölüm şefi olarak atanmam son terfiim olacaktı Bunu benim Rehine Kurtarma Ekibi'ne iyi bir seçim olduğumu kanıtlamak için, kararlarını desteklemek, Miami'deki davranışım konusunda çıkacak soruları karşılamak için yapmışlardı.

Washington'daki söylentilere göre Maliye Bakanı Goldberg'in savcılıkla birlikte çalışmaktaydı. İstediği savcıyı alabileceği için Bayan Warner'i de onun seçtiği söylenmekteydi.

Nathan ise Post'ta "mahkemedeki ninja savaşçısı" diye tanıtılıyordu. Soneji/Murphy'nin avukatlığını almasından bu yana sürekli olarak baş sayfalardaydı. Gary benimle onun hakkında hiç konuşmazdı. Bir keresinde, "İyi bir avukata ihtiyacım var, değil mi?" demişti. "Bay Nathan beni ikna etti. Aynı şeyi jüriye de yapacak. O çok kurnaz bir insandır." Kurnaz mı?

Gary'ye Nathan'ın kendisi kadar zeki olup olmadığını sorunca Gary gülmüş ve, "Ben zeki falan değilken neden hep zekisin diyorsun? O kadar zeki olsaydım, burada olmazdım, değil mi?" demişti.

Haftalardır Gary Murphy kişiliğinden bir kere bile ayrıl-

mamıştı. Hipnotize edilmeyi de reddetmişti.

Gary'nin süper avukatı Anthony Nathan'ın salona girişini seyrettim. Çapraz sorgulamada tanıkları sinirlendirmekle ün salmıştı. Gary'de onu seçecek zihin açıklığı var mıydı? İkisini bir araya getiren neydi?

Bir bakıma bu doğal bir eşleşmeydi -sınırdaki bir delinin diğer bir deliyi savunması. Anthony Nathan kamuoyuna şöyle demişti: "Bu tam bir hayvanat bahçesine dönüşecektir. Ya hayvanat bahçesi ya da Vahşi Batı sınır adaleti gösterisi! Size söz veriyorum. Salonda yerleri bin dolara satmaları gerekir."

Jezzie de oradaydı. Servis'teki ünlü kişiliğine yaraşır bir şekilde giyinmişti. Tayyör etek, yüksek ökçeler, parlak siyah bir evrak çantası. Beni görünce gözlerini yuvarladı. Salonun sağında Katherine Rose ve Thomas Dunne'ı gördüm. Onların varlığı gerçeklikten uzaklık duygusunu artırıyordu. Charles ve Anne Morrow Lindbergh'le altmış yıl önceki çocuk kaçırma davasını düşünmekten kendimi alamadım.

Yargıç Linda Kaplan, avukatların karşısında asla ezilmeyen enerjik bir kadındı. Yargıçlığa başlayalı sadece beş yıl olmasına karşın Washington'un en büyük davalarından bazılarına bakmıştı. Mahkeme salonuna tam bir otoriteyle hakimdi.

Gary Murphy oturuyordu ve sakindi. Gary Murphy'nin hep olduğu gibi.

Birkaç ünlü gazeteci vardı ve içlerinden en az ikisi kaçırılma hakkında kitap yazmaktaydılar.

Yüzyılın Gary Soneji/Murphy Davası başladı.

BÖLÜM 58

O AKŞAM NANA ile yemekten sonra ikinci bir fincan kahve içmek için masanın başında kaldık. Onun düşüncelerini öğrenmek istiyordum. Bir şeylerin geldiğini hissediyordum. Yemek boyunca ellerini ovuşturmuş durmuştu.

Sonunda, "Alex, sanırım konuşmamız gerek," dedi. Nana'nın söyleyecek bir şeyi oldu mu, önce susar. Sonra da saatlerce konuşur.

Çocuklar yan odada Çarkıfelek'i seyrediyorlardı.

"Neden söz edeceğiz?" dedim. "Amerika'daki dört çocuktan birinin yoksulluk içinde yaşadığını duymuş muydun? Yakında ahlaki çoğunluğu ele geçireceğiz."

Nana söyleyeceği her neyse gerçekten sakin ve hazırlıklıydı. Bu kadarını anlayabilmiştim artık.

"Alex, önemli bir şey olduğunda her zaman senin yanında olduğumu bilirsin."

"Washington'a sırtımda bir torba ve cebimde yetmiş beş sent olduğu halde geldiğimden beri." Babaannemle yaşamak

üzere "Kuzey'e" gönderildiğimi, Winston-Salem'den trenle Union İstasyonuna vardığım günü hatırlıyordum. Annem kısa bir süre önce akciğer kanserinden ölmüştü. Babam da bir yıl önce. Nana bana Morrison'un kafeteryasında yemek yedirmişti. Bu bir lokantada ilk kez yemek yememdi.

Regina Hope beni dokuz yaşında almıştı eline. Nana Anne o zaman Washington'da öğretmenlik yapıyordu. Kırklı yaşları içindeydi ve büyükbabam ölmüştü. Üç ağabeyim de o sıralarda Washington bölgesine gelmişlerdi. Onlar da on sekiz yaşına gelene kadar çeşitli akrabaların yanında kalmışlardı. Ben Nana'dan hiç ayrılmamıştım.

Ben talihliydim. Çünkü Nana benim gibilerini iyi tanıyordu. İyiliği ve kötülüğüyle babamı görmüştü. Annemi sevmişti. Nana Anne yetenekli bir psikologdu ve hâlâ da öyledir. Ben ona on yaşımdayken Nana Anne diye ad takmıştım.

Şimdi de kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çelik iradeli. "Alex, bu ilişkin hakkında hiç de rahat değilim."

"Nedenini söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Evet. Bir, Jezzie beyaz bir kadındır ve ben beyazlara çoğunlukla güvenmem. Güvenmek isterim, ama güvenemem. Çoğunun bize saygıları yoktur. Yüzümüze yalan söylerler. En azından kendi eşitleri olduğuna inanmadıkları insanlara böyle davranırlar."

"Tam bir sokak devrimcisi gibi konuşuyorsun." Masayı toplamaya, tabakları eski porselen evyemize taşımaya başladım.

"Bu duygularımla gurur duymuyorum, ama elimde de değil." Nana Anne beni gözleriyle izledi.

"Bu Jezzie'nin suçu mu peki? Beyaz olmak yani?"

Nana koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Boynunda asılı olan gözlüğünü düzeltti. "Onun suçu seninle birlikte olmak. Senin polislik mesleğini, burada Güneydoğu'da yaptı-

ğın her şeyi feda etmene hevesli görünüyor. Yaşamında iyi olan her şeyi. Damon ve Jannie'yi."

"Damon ile Janelle pek ilgili ya da incinmiş görünmüyorlar," dedim. Sesimi biraz yükseltmiştim.

Nana koltuğunun sert tahtasına vurdu. "Sen körsün, Alex. Sen onların güneşi ve göğüsün. Damon senin kendisini terk edeceğinden korkuyor."

"O çocuklar ancak sen rahatsız edersen rahatsız olurlar." Doğru olduğuna inandığım şeyi söylüyordum.

Nana Anne arkasına yaslandı. Ağzından çok hafif bir çığlık çıktı. Çok kırılmıştı.

"Bunu söylemekle haksızlık ediyorsun. Ben seni koruduğum gibi koruyorum o çocukları. Tüm yaşamımı başkalarına bakarak, onları kollayarak geçirdim. Ben kimseyi incitmem, Alex."

"Daha şimdi beni incittin," dedim. "Ve incittiğini biliyorsun. O iki çocuğun benim için ne demek olduğunu bilirsin."

Nana'nın gözleri yaşlıydı, ama gözlerimin içine bakıyordu. Bizim sevgimiz gayet sert, ödünsüz bir sevgidir. Her zaman öyle olmuştur.

"Benden daha sonra özür dilemeni istemiyorum, Alex. Bana söylediklerin için kendini suçlu hissedip hissetmemen benim için hiç önemli değil. Önemli olan senin suçluluk hissetmen. Sen işlemeyecek bir ilişki için her şeyden vazgeçiyorsun."

Nana Anne kalkıp yukarı çıktı. Konuşmanın sonu. Kararını vermişti.

Jezzie ile birlikte olabilmek için her şeyi terk mi ediyordum? Bunu henüz bilemezdim. Ve bunu benim kendimin öğrenmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 59

SONEJI/MURPHY davasında şimdi bir tıbbi uzmanlar resmigeçidi başlamıştı. Walter Reed Hastanesi'nden, Lorton Cezaevinden, ordudan ve FBI'dan uzmanlar geliyorlardı.

Bir metreye iki metre boyunda fotoğraflar ve şemalar gösteriliyor, uzun uzun anlatılıyor, duruşmanın ilk haftasında suç yerleri planlar üzerinde tekrar tekrar ziyaret ediliyordu.

Gary Soneji/Murphy'nin eylemlerinin bilincinde sapık bir sosyopat olduğunu, aklı başında, soğukkanlı davrandığını kanıtlamak için sekiz ayrı psikiyatr ve psikolog çağırılmıştı.

Vicdan azabı ve pişmanlık nedir bilmeyen "kriminal bir deha" olarak, 'Hollywood'a layık bir aktör olarak tanımlanıyordu.

Gary Soneji/Murphy bilinçli olarak iki çocuk kaçırmıştı; bunlardan birini veya ikisini de öldürmüştü; en az beş ci-

nayet daha işlemişti. Hepimizin karabasanlarımızda gördüğümüz canavardı... Savcılık uzmanları böyle söylüyorlardı.

Walter Reed'in psikiyatri bölümü şefi bir öğleden sonrası tanıklık etti. Kadın, Gary Murphy'yle sekiz on kere görüşmüştü. Princeton'daki huzursuzluk dolu çocukluğu ve insanlara ve hayvanlara karşı şiddet patlamalarıyla geçen yeni yetmeliği anlatan Dr. Maria Ruacco'dan Gary Murphy'nin psikiyatrik değerlendirilmesi istendi.

"Ben çok tehlikeli bir sosyopat görüyorum. Gary Murphy'nin bütün eylemlerini bilinçli olarak yaptığına inanıyorum. Onun çok-kişilikli bir insan olduğuna kesinlikle inanmıyorum," dedi.

Mary Warner, davasını her gün böylesine bir titizlikle savunuyordu. Onun bu titizliğine ve pskiyatrik süreci anlayışına hayran kalmıştım. Yargıç ve jüri için gayet karmaşık bir boz-yap oyununu bir araya getirmekteydi.

Onun işi bittiğinde jüri üyeleri Gary Soneji Murphy hakkında ayrıntılı bir tabloya sahip olacaklardı.

Savcı her gün yeni bir bulmaca parçası üzerinde duruyor. Parçayı jüriye gösteriyor, iyice açıkladıktan sonra tamamlanmak üzere olan tablodaki yerine yerleştiriyordu.

Bu arada Anthony Nathan da hemen hemen onun her attığı adıma itiraz etmekteydi. Nathan'ın savunması basitti ve tutumundan bir kere bile şaşmamıştı: Gary Murphy masumdu, çünkü hiçbir suç işlemiş değildi.

Suçu işleyen Gary Soneji'ydi.

Anthony Nathan salonun içinde her zamanki abartmalı tavırlarıyla yürüyordu. Üzerinde bin beş yüz dolarlık bir elbise vardı ama içinde hiç de rahat görünmüyordu.

Anthony Nathan ikinci hafta Pazartesi günü yedi kadın ve beş erkekten oluşan jüriye, "Ben hoş bir insan değilim,"

dedi. "En azından mahkemede. İnsanlar benim sürekli sırıttığımı, ukala olduğumu, egomanyak olduğumu, benim yanımda bir dakikadan fazla durulmayacağını söylerler ve bunların hepsi de doğrudur," dedi.

"Başıma kimi zaman dert açan bu huylarımdır işte. Ben gerçeği söylerim. Gerçeği söylemek benim saplantımdır. Yarım gerçeklere karşı çok sabırsızım. Ve Gerçeği söylemediğim hiçbir davayı üstlenmiş değilim.

Gary Murphy'yi savunmam bir jüri önünde yaptığım en an karmaşık, en basit savunma olacaktır. Bu Gerçek hakkında olacaktır. Bayanlar baylar, her şey siyah beyaz kadar nettir. Lütfen beni dinleyin.

Bayan Warner ve ekibi savunmanın ne kadar güçlü olduğunu anlamışlardır, ve o yüzden kendisi size aynı şeyi kanıtlayan gerçekleri sunmuştur. Yani hiçbir şeyi kanıtlayamamıştır. Eğer Bayan Warner'i tanık iskemlesine çıkıp sorguya çekebilseydiniz size bunu söyleyecekti. O zaman da hepimiz evlerimize dönerdik. Bu hoş olmaz mıydı?"

Jüri üyelerinden bazıları daha iyi dinlemek için öne eğilmişlerdi. Nathan önlerinden her geçişinde jüriye yarım adım daha yaklaşmaktaydı.

"Bana bu davayı neden aldığımı çok kişi sordu. Onlara şimdi size söyleyeceklerimi söyledim: bu dava savunmanın kazanacağı bir dava olduğu için. Gerçek, savunma için yeterlidir. Buna artık sizin de inandığınızı biliyorum.

İşte size insanı sersemletici gerçekler. Bayan Warner bu davayı jüri önüne getirmek istememişti. Patronu olan maliye bakanı bunu zorlamıştır. Davayı rekor denecek bir sürede yargıç önüne çıkartmıştır. Adaletin çarkları hiç bu kadar hızlı dönmüş değildir. Aynı çarklar sizin ya da aileniz için asla böyle hızlı dönmeyeceklerdi. Bu gerçektir.

Ancak Bay Goldberg ve ailesinin çektikleri ıstırap yüzünden çarklar çok hızlı dönmüşlerdir. Ve zengin ve güçlü

olan ve ıstıraplarının sonra ermesini isteyen Katherine Rose Dunne ve ailesi için. Onları kim suçlayabilir ki? Herhalde ben değil.

Ama bu suçsuz bir adamın canı pahasına yapılmamalıydı. Bu adam, Gary Murphy, onlar gibi ıstırap çekmeyi hak etmiş değildir."

Nathan, Gary'nin oturduğu yere yürüdü. Sarışın ve atletik yapılı Gary Murphy yetişkin bir izciyi andırıyordu. "Bu adam bu salonda bulunan herhangi biri kadar iyi bir insandır ve ben bunu da size kanıtlayacağım.

Gary Murphy iyi bir adamdır. Bunu hatırlayan. Bu da bir gerçektir.

Bu hatırlamanızı istediği iki gerçekten biridir. Diğer gerçek Gary Soneji'nin deli olduğudur.

Size benim de biraz deli olduğumu söylemeliyim. Biraz. Bunu siz de gördünüz. Bayan Warner buna dikkatinizi çekti. Ama Gary Soneji, benden yüz kere daha delidir. Gary Soneji rastladığım en deli insandır. Ve ben Soneji'yi gördüm. Siz de göreceksiniz.

Size şunu vaad ediyordum: Hepiniz Gary Soneji ile tanışacak ve ondan sonra Gary Murphy'yi asla suçlu bulamayacaksınız. Sonunda Gary Murphy'den hoşlanacak ve Soneji ile kişisel savaşında onu destekleyeceksiniz. Gary Murphy, Gary Soneji'nin işlediği suçlardan suçlu bulunamaz.

Anthony Nathan bundan sonra sırayla karakter tanıklarını çağırmaya başladı. Bunların arasında Washington Gündüz Okulu öğretmenleri, bazı öğrenciler, Murphy'lerin Delaware'deki komşuları vardı.

Nathan tanıklara karşı hep yumuşak davranıyordu. Hepsi de ondan hoşlanıyorlar, ona güveniyor gibiydiler.

"Lütfen adınızı söyler misiniz?"

"Dr. Nancy Temkin."

"Mesleğiniz, lütfen."

"Washington Gündüz Okulu'nda sanat öğretmeniyim."

"Gary Soneji'yi okuldan tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Bay Soneji okulda iyi bir öğretmen miydi? Onun iyi bir öğretmen olmadığını düşündürecek herhangi bir şeye rastlamış mıydınız?"

"Hayır. Çok iyi bir öğretmendi."

"Neden böyle diyorsunuz, Dr. Temkin?"

"Çünkü konusuna ve bunu öğrencilerine iletmeye sıkı sıkı bağlıydı. Okulun en sevilen öğretmenlerinden biriydi."

"Bazı tıp uzmanlarının onun deli olduğunu, ağır bir bölünmüş kişilikli karaktere sahip olduğunu söylediklerini duydunuz. Buna ne diyeceksiniz?"

"Olanların ancak böyle açıklanabileceğine inanıyorum."

"Dr. Temkin, bu koşullar altında bunun yanıtlaması güç bir soru olduğunu biliyorum ama, sanık sizin arkadaşınız mıydı?"

"Evet. Arkadaşımdı."

"Hâlâ arkadaşınız mıdır?"

"Gary'nin ihtiyacı olan her yardımı elde etmesini isterim."

"Ben de," dedi Nathan. "Ben de."

Anthony Nathan ilk gerçek salvosunu duruşmanın ikinci haftası Cuma günü ateşledi. Bu, beklendiği kadar dramatikti.

"Dr. Alex Cross'u tanıklığa çağırıyorum. Onu muhalif ve işbirliğine yanaşmayan bir tanık olarak ama yine de savunmanın bir tanığı olarak çağırıyorum."

Dördüncü Kısım

Maggie Rose'u Hatırladınız mı?

BÖLÜM 60

"O FİLMİ bir kere daha seyredelim," dedi Damon.

"Sen sus bakayım, şimdi haberleri izleyeceğiz," dedim. "Belki de Batman'ın yaşamından başka bir şey öğrenirsin."

"Ama film komik," diye oğlum aklımı başıma getirmeye çalıştı.

Ona bir sır söyledim. "Haberler de öyledir."

Damon'a söylemediğim şey, Pazartesi günü mahkemede tanıklık edeceğim için inanılmayacak kadar gergin olduğumdu.

O akşam televizyonda Thomas Dunne'ın California'dan Senato seçimlerine girmesinin beklendiğini duyumuştum. Thomas Dunne yaşamını tekrar birleştirmeye mi çalışıyordu? Yoksa çocuğunun kaçırılmasında kendisinin de bir rolü var mıydı? Artık çocuk kaçırma olayına ilişkin her şey konusunda tam bir paranoyak olmuştum ve hiçbir olasılığı gözardı etmiyordum California'dan gelen haberin ardında başka bir şey mi vardı? Soruşturma yapmak için iki kere Califor-

nia'ya gitmek için izin istemiştim. İkisinde de isteğim reddedilmişti. Jezzie bana yardım ediyordu. California'da bir tanıdığı vardı, ama şimdiye kadar bir şey çıkmış değildi.

Haberleri oturma odasının yerinden izledik. Janelle ile Damon bana sokulmuş duruyorlardı. Haberlerden önce videoda Kindergarten Cop filmini belki de yirminci kez seyretmiştik.

Çocuklar filmde Arnold Schwarzenegger yerine benim oynamam gerektiğini söylüyorlardı. Ben de Arnold'un giderek benim gibi komik bir aktöre dönüştüğünü düşünüyordum. Nana mutfakta Tia Teyze ile kağıt oynuyordu. Mutfak duvarındaki telefonu görüyordum. Muhabirlerden kurtulmak için almacı yerinden çıkarılmış, kordonu ucunda sallanıyordu.

O gece basından gelen telefonlarda hemen hemen hep aynı sorular sorulmuştu: Soneji/Murphy'yi kalabalık salonda hipnotize edebilir miydim? Soneji, Maggie Rose'a ne olduğunu söyleyecek miydi? Bence o psikopat veya sosyopat mıydı? Hayır, hiçbiri hakkında bir yorumda bulunamazdım.

Gece bire doğru kapı zili çaldı. Nana çoktan yatmıştı. Ben Janelle ile Damno'yu saat dokuza doğru yatırmıştım.

Karanlık yemek odasına geçip perdeyi açtım. Jezzie'ydi. Tam saatinde gelmişti.

Dışarı çıkıp kadını kucakladım. "Haydi gidelim, Alex," diye fısıldadı. Bir planı vardı. Planının "plansızlık" olduğunu söylemişti ama Jezzie pek öyle çalışmazdı.

Jezzie'nin motosikleti o gece yolları gerçekten yiyip bitirdi. Yanımızdaki trafik sanki zamanda ve mekanda durmuş gibiydi. Karanlık evleri, bahçeleri ve dünyada bilinen

her şeyi geçtik. Üçüncü vitesle.

Onun dördüncü, sonra da beşinci vitese geçişini dinledim. George Washington Otoyolunda yüz yirmi, 95 no.lu otoyolda yüz otuz yaptık. Jezzie bir ara bana motosikletine her bindiğinde yüz yapmadan inmediğini söylemişti. Ona inanıyordum.

Sonunda Kuzey Carolina'da Lumberton'da külüstür bir Mobil benzin istasyonunda durduk.

Saat sabahın altısıydı. Benzincinin gözünde iki kaçık olmalıydık. Siyah erkek, sarışın beyaz kadın. Güçlü motosiklet.

Pompacı genç de pek uyumlu sayılmazdı. Yirmi beş yaşlarında vardı, buralardan çok California plajlarında görülen bir saç traşı yaptırtmıştı. Bu fırça traşı Lumberton'a ne kadar çabuk gelmişti böyle? Havadaki çılgınlık mıydı bunun nedeni?

"Günaydın, Rory." Jezzie delikanlıya gülümsedi.

Sonra iki pompa arasından bana bakıp göz kırptı.

"Rory gece onbirden sabah yediye kadar çalışır. Elli mil içindeki tek açık benzinci budur." Sesini alçalttı. "Rory bu bölgenin uyuşturucu satıcısıdır. Geceni rahat geçirtecek her şeyi bulursun onda."

Rory sanki Jezzie aklını kaçırmış gibi bakıp başını salladı. Ondan hoşlandığı belliydi.

"Alex için kaygılanma," diyen Jezzie oğlana yine gülümsedi. Fırça gibi saçları oğlanı olduğundan beş santim daha uzun gösteriyordu. "Zararsızdır. Washington'lu bir polistir sadece."

"Jezzie! Sen yok musun? Sen ve polis dostların." Sanki bir kaynak makinesiyle yanmış gibi topukları üzerinde döndü. Bu otoyolda acil koğuş saatlerinde çalıştığından çok kaçık görmüştü. Biz ikimiz de onlardandık herhalde. Başka hangi polis dostlar?

On beş dakika sonra Jezzie'nin göldeki evindeydik. Ev, suyun hemen kenarında ağaçlar arasındaydı. Hava kusursuzdu. Epey geç kalmış bir pastırma yazı.

"Toprak sahibi olduğunu söylememiştin," dedim.

"Pek sayılmaz. Burayı büyükbabam anneme bıraktı. Büyükbabam yerel hırsızlardan biriydi. Zamanında biraz para yapmıştı. Ailede tek parası olan oydu."

Motosikletten indim. Eve girdik. Kapının kilitli olmaması hayalimi biraz daha çalıştırdı.

Jezzie epey dolu olan buzdolabını kontrol etti, bir Bruce Springsteen kaseti koydu, dışarı çıktı.

Ardından parıltılı suya doğru yürüdüm. Kıyıda yeni bir iskele yapılmıştı. Dar bir yoldan üzerine bir masa ile iskemleler vidalanmış olan daha geniş bir platforma gidiliyordu.

Jezzie çizmelerini, sonra dizlerine kadar uzanan çizgili mavi çoraplarını çıkardı. Bir ayağını durgun suya soktu.

"İster inan ister inanma ama bu su en azından yirmi derece," dedi. "Var mısın?"

"Komşular ne derler? Mayomu getirmedim."

"Temel plan buydu. Plansızlık. Düşün bir kere. Plansız koskoca bir Cumartesi. Duruşma yok. Basınla konuşma yok. Burada hiçliğin ortasında sadece ikimiz."

"Hoşlanmadım diyemem. Issızlığın ortası." Çam ağaçlarının masmavi gökle birleştikleri çizgiye baktım.

"Burası için adımız öyle olsun. Kuzey Carolina'da Issızlığın Ortası."

"Jez, ben ciddiyim. Komşular ne der?"

Jezzie gülümsedi. "En az iki mil yakında ne bir ev vardır ne de insan. Gel seni soyayım. Biraz rahatlarsın."

"Birbirimizi soyacağız öyleyse." Kendimi ona ve bu kusursuz sabahın ağır temposuna bıraktım.

BÖLÜM 61

"BEN WASHINGTON Polis Müdürlüğüne bağlı bir cinayet detektifiyim. Rütbem bölüm şefidir. Kimi zamanlar psikolojik görüşlerin davaya ilişkin olduğu cinayet davalarının soruşturmasıyla görevlendirilirim."

Kalabalık salonda Pazartesi sabahı. Geçirdiğim hafta sonu milyonlarca mil ötedeydi sanki. Alnımda ter boncukları belirmeye başlamıştı.

Anthony Nathan, "Neden psikolojik ağırlıklı olan davalara baktığınızı söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Detektifliğimin yanında psikologum. Emniyete katılmadan önce özel muayenehanem vardı. Ondan önce bir tarım işçisiydim. Bir yıl göçmen işçilik yaptım."

Nathan beni çok etkin bir kişi gösterme çabasından şaşmaya niyetli değildi. "Diplomanızı nereden aldınız?"

"Bay Nathan, bunu biliyorsunuz, John Hopkins'ten mezunum."

"Ülkemizin ve kesinlikle bu tarafların en iyi okulların-

dan biri," dedi.

"İtiraz ediyorum. Bu sadece Bay Nathan'ın görüşüdür." Mary Warner bir hukuk puanı almıştı.

Yargıç Kaplan itirazı kabul etti.

"Pschiatric Arcives ve American Journal of Psychiatri'de makaleleriniz de yayınlandı," diye Nathan devam etti sanki Bayan Warner ve Yargıç Kaplan önemsiz kişilermiş gibi.

"Bir iki yazım yayınlandı, ama bunlar pek de önemli değildir, bay Nathan. Psikologların çoğunun yayınları vardır."

"Ama Journal ve Archives'da değil, Dr. Cross. Bu bilim yazılarının konuları neydi?"

"Suçlu zihniyeti konusunda yazarım. Bu sözde bilim dergilerine girecek kadar dört beş heceli sözcük bilirim."

"Alçak gönüllülüğünüze gerçekten hayranım, Dr. Cross. Bu son haftalarda beni gözlemlediniz. Benim kişiliğimi nasıl tanımlarsınız?"

"Bunun için özel seanslara gerek var, Bay Nathan. Bana tedavi ücretimi verebileceğinizi tahmin etmem."

Salonda gülüşmeler oldu. Yagıç Kaplan bile bu neşe anından payını aldı.

"Bir tahmin edin," diye Nathan devam etti.

Çok hızlı çalışan ve çok yaratıcı bir kafası vardı. Önce benim kendi cebinde bir "uzman" değil, kendi adıma konuşan bir tanık olduğumu ortaya koymuştu.

"Nörotiksiniz," dedim. "Ve herhalde kurnaz."

Nathan jüriye dönüp ellerini havaya kaldırdı. "En azından dürüst. Bu sabah bedava bir seans yapmış olduk böylece."

Jüri bölmesinden kahkahalar yükseldi. Bu kere bazı jüri üyelerinin Anthony Nathan hakkında fikir değiştirdikleri izlenimine kapıldım. Ve belki de müvekkili hakkında.

Ondan ilk başlarda hoşlanmamışlardı. Ama şimdi onun

ce parası ne olduğunu görüyorlardı. Müvekkili için çok profesyonelce çalışıyordu.

Nathan, "Gary Murphy ile kaç seans yaptınız?" diye sordu. Gary Murphy, Soneji değil.

"Üç muçuk ayda on beş seans yaptık."

"Ee, biraz ilerler edilmeye yeterliydi sanırım."

"Psikiyatri kesin bir bilim değildir. Daha fazla çalışabilmeyi isterdim. Bazı ön fikirlerim var."

"Bunlar nedir?" diye sordu Nathan.

"Hiraz edeyim mi?" Mary Warner bir daha ayağa fırladı. "Dedektif Cross daha şimdi sağlam bir tıbbi fikir edinebilmek için daha girişmeye imkan olduğunu söyledi."

Kanı edilmedi. Dedektif Cross bazı ön fikirleri olduğunu da belirtti. Onları duymak istedim."

Nathan sanki hiç sözü kesilmemiş gibi devam etti. "Dr. Cross, Gary Murphy'yi gören diğer psikiyatr ve psikologların aksine siz hem polis hem psikolog olarak olayın başından beri bu soruşturmanın içindeydiniz."

Savcı Nathan'ın sözünü kesti yine. Sabrı tükenmek üzereydi. "Sayın Yargıç, Bay Nathan'ın soracak bir sorusu var mı?"

"Var mı, Bay Nathan?"

Anthony Nathan Mary Warner'a dönüp parmaklarını şıklattı. "Bir soru mu? Hiç merak etmeyin." Yine bana döndü.

"Bu olaya ilk başından karışmış bir polis ve bir psikolog olarak Gary Murphy hakkında mesleki fikrinizi söyler misiniz?"

Murphy Soneji'ye baktım. Gary Murphy gibi görünüyordu. O anda bir insanın aklına gelebilecek en kötü karakterlere sahip kalmış sempatik ve iyi bir insanı andırmaktaydı.

"İlk duygularım ve dürüst izlenimlerim çok insancıl ve

temeldi. Bir öğretmenin öğrencilerini kaçırması beni dehşete düşürmüş ve rahatsız etmişti. Bu bir güvenin büyük çaplı çiğnenmesiydi. Michael Goldberg'in işkence edilmiş cesedini görünce bu çok daha kötü oldu. O hiç unutamayacağım bir şeydi. Bay ve Bayan Dunne ile küçük kızları hakkında konuştum. Maggie Rose Dunne'u tanıyor gibiyim. Turner ve Sanders'lerin evlerindeki cinayet kurbanlarını da gördüm."

"İtiraz ediyorum!" Mary Warner yine ayağa fırlamıştı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz." Yargıç Kaplan soğuk bir bakışla beni dondurdu. "Kayıttan silinsin. Jüri bu sözü dikkate almayacaktır. Sanığın o sözedilen olaylara karıştığının kanıtı yoktur."

Ben Nathan'a, "Dürüst bir yanıt istemiştiniz. Benim neye inandığımı sormuştunuz. Benim anlattığım da bu," dedim.

Nathan jüri bölmesine doğru yürürken başını sallıyordu. Sırtı bana dönüktü.

"Sizden dürüst yanıtlar alacağımıza eminim, Dr. Cross. Benim veya Gary Murphy'nin hoşumuza gitmese de. Siz çok dürüst bir insansınız. Savcılık müdahale etmezse ben sözünüzü kesmeyeceğim. Lütfen devam edin."

"Ben çocukları kaçıran kişiyi yakalamak istiyordum. Rehine Kurtarma Ekibi'ndeki herkes gibi. Bu çoğumuz için kişisel bir şey olmuştu."

"Çocukları kaçıran kişiden nefret ediyordunuz. Bu her kimse yasaların öngöreceği en ağır cezaya çarptırılmasını istiyordunuz, öyle mi?"

"Evet. Bunu hâlâ da istiyorum."

"Gary Murphy tutuklandığında siz de oradaydınız. Daha sonra kendisiyle pek çok kere görüştünüz. Şu anda Murphy için ne düşünüyorsunuz?"

"Doğrusunu isterseniz şu anda neye inanacağımı bilmiyorum."

Anthony Nathan bir an bile beklemedi. "Şu halde aklınızda mantıklı bir kuşku var?"

Mary Warner yine ayaktaydı. "İtiraz ediyorum. Tanığı yöneltiyor."

"Jüri soruyu dikkate almayacaktır," dedi Yargıç Kaplan.

"Bu anda Gary Murphy hakkındaki duygularınızı anlatın. Bize mesleki fikrinizi söyleyin, Dr. Cross," dedi Nathan.

"Henüz kendisinin Gary Murphy mi, yoksa Gary Soneji mi olduğunu bilmeme olanak yok. Bu insanda çifte kişilik olduğundan emin değilim. Ama çifte kişilikli olmasına bir olasılık olduğuna da inanıyorum."

"Eğer çifte kişilikliyse?"

"Eğer o durum söz konusuysa, Gary Murphy Gary Soneji'nin eylemlerini bilemez. Ama kendisi aynı zamanda siz dahil, hepimizi avcu içinde oynatan parlak bir sosyopat da olabilir."

"Peki. Bu sınırları kabul edebilirim." Nathan sanki küçük bir top tutuyormuş gibi ellerini göğsünün önünde birleştirmişti. Benden daha derli toplu bir tanım almaya çalışacaktı.

"Bu kuşku çok önemli, değil mi?" diye devam etti. "Her şey buna bağlı. Dr. Cross, sizden jürinin vereceği önemli kararda kendilerine yardımcı olmanızı istiyorum. Gary Murphy'yi hipnotize etmenizi istiyorum.

Hem de burada, duruşma salonunda. Kararı jüri üyeleri kendileri versinler. Ben bu jüriye ve vereceği karara tam olarak güveniyorum. Bu insanların kanıtları görünce doğru karara varacaklarına inanıyorum. Öyle değil mi, Dr. Cross?"

BÖLÜM 62

ERTESİ SABAH salona Gary ile benim için iki kırmızı meşin koltuk getirildi. Gary'yi daha rahatlatmak, çevresinden uzaklaştırmak için tavan ışıkları kısıldı. Her ikimize de mikrofonlar takılmıştı.

Bunun alternatifi seansın videoya alınmasıydı, ama Gary duruşma salonunda hipnotize edileceğine inandığını söylemişti. Bunu denemek istiyordu.

Ben hipnotizmayı Soneji/Murphy sanki hücresindeymiş gibi yapmaya karar vermiştim. Geçmişte Gary ile basit sözlü telkin tekniğini kullanmıştım. Duruşma salonundaki hipnotizmaya da öyle başladık. Hipnotizma pek çok insanın sandığı kadar karmaşık değildir.

"Gary, arkana yaslanıp rahatlamaya çalışmanı istiyorum," dedim.

"Elimden geleni yapacağım," dedi. Sesi de görünüşü kadar içtenlikliydi. Üzerinde lacivert bir takım elbise, kolalı beyaz gömlek, boynunda çizgili kravat vardı. Kendi avuka-

tından çok avukata benziyordu.

"Avukatın sana yardımcı olabileceğini düşündüğünden seni bir kere daha hipnotize edeceğim. Bana yardım istediğini söylemiştin. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Gary. "Gerçeği söylemek istiyorum... ben de gerçeği bilmek istiyorum."

"Pekala, şimdi yüzden bire kadar saymanı istiyorum. Bunu daha önce de yapmıştık. Her sayıyla birlikte rahatladığını hissedeceksin. Saymaya başla."

Gary Murphy geriye doğru saymaya başladı.

"Gözlerin kapanmaya başlıyor. Şimdi çok daha rahatsın... uyuyorsun... derin soluk alıyorsun." Benim sesim de giderek hafifleşip monotona dönüşüyordu.

Salonda çıt çıkmıyordu. Tek ses havalandırma tertibatının vınlamasıydı.

Gary'nin sayması sona erdi.

"Rahat mısın? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Kahverengi gözleri nemli ve cam gibiydi. Transa çok çabuk geçmişti. Bunun gerçek olup olmadığını anlamanın yolu yoktu.

"Evet. İyiyim."

"Seansı herhangi bir nedenle sona erdirmek istiyorsan, bundan çıkış yolunu biliyorsun."

Konuşurken hafifçe başını salladı. "Evet. Ama iyiyim." Beni yarım kulakla dinliyor gibiydi.

Bu kadar baskı altındayken oyun yapabileceğini tahmin etmiyordum.

"Başka bir zamanda, geçmişteki bir seansta McDonalds'da uyandığından söz etmiştik. Bana 'sanki rüyadan uyanır gibi olduğunu' söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet. McDonalds'ın dışında bir polis arabasında uyandım. Kendime geldiğimde polisler beni tutukluyorlardı."

"Polis seni tutukladığında ne hissettin?"

"Böyle bir şeyin olamayacağını düşündüm. Bu kötü bir rüya olmalıydı. Onlara gezici satıcı olduğumu, Delaware'de oturduğumu söyledim. Yanlış insanı tutukladıklarını göstermek için aklıma geleni söyledim. Ben suçlu değildim. Polis-te sabıkam yoktu."

"Seninle tutuklanmadan hemen öncesini konuşmuştuk. O gün. McDonalds'a girdiğin zamanı."

"Hatırladığımı sanmıyorum. Ama bir düşüneyim..." Gray bir mücadele içinde gibiydi. Bu bir oyun muydu? Yoksa hatırladığı gerçek kendisini rahatsız mı ediyordu?

Cezaevi seansında Soneji kişiliğini açıklamasına şaşmıştım. Bunu bir daha yapıp yapmayacağını merak ediyordum. Özellikle bu gayet güç koşullar altında.

"McDonalds'da tuvalete gitmek için durmuştun. Aynı zamanda direksiyon başında uyanık tutması için bir kahve içecektin."

"Hatırlıyorum... az bir şey hatırlıyorum. Kendimi McDonalds'da görüyorum...."

"Acele etme. Zamanımız bol, Gary."

"İçersi kalabalıktı. Tuvalet kapısına kadar yürüdüm. Ama her nedense içeri girmedim. Niye girmediğimi bilmiyorum. Çok garip ama hatırlamıyorum."

"O sırada neler hissediyordun? Tuvaletin önünde dururken? Neler hissettini hatırlıyor musun?"

"Heyecanlıydım. Giderek kötüleşiyordum. Kafamın içinde kanımın pompalandığını hissediyordum. Nedenini bilmiyordum. Huzursuzdum ama nedenini bilmiyordum."

Soneji Murphy dimdik ileri bakıyordu. Oturduğum yerin soluna. İkimizi de seyretmekte olan kalabalığı unutmamın benim için de ne kadar kolay olduğunu düşünerek şaşırdım.

"Soneji de lokantada mıydı?" diye sordum.

Başını hafifçe yana eğdi.

"Soneji de orada. Evet, McDonalds'da." Heyecanlandı. "Kahve alacakmış gibi davranıyor ama çok öfkeli. Bence çıldırmış o. Soneji delidir, kötü bir insandır."

"Neden? Nedenini biliyor musun? Soneji'yi kızdıran şeyin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Çünkü planları altüst oldu. Polis inanılmaz derecede talihliydi. Ünlü olmak planı berbat oldu. Şimdi kendini Bruno Richard Hauptmann gibi yenilmiş hissediyor."

Bu haberdi işte. Aslında daha önce çocukları kaçırmaktan söz etmiş değildi. Duruşma salonundan çok uzaktaydım şimdi. Gözlerim Gary Soneji/Murphy üzerindeydi.

Elimden geldiğince sıradan olmaya çalıştım. Bu, bir uçurumun kenarında yürümek gibi bir şeydi. Ona yardım edebilirdim, ya da ikimiz birden yuvarlanırdık. "Soneji'nin planındaki aksilik neydi?"

"Her şey." Hâlâ Gary Murphy idi. Bunu görebiliyordum. Soneji kişiliğine dönüşmüş değildi. Ama Gary Murphy Gary Soneji'nin yaptıklarını bilirdi; hipnoz altında Gary Murphy Gary Soneji'nin düşüncelerini bilirdi.

Salonda çıt çıkmıyordu.

Gary'den çocukların kaçırılması hakkında yeni ayrıntılar gelmeye başladı. "Küçük Goldberg'e baktı ama oğlan ölmüştü. Yüzü mosmor kesilmişti. Uyku ilacını çok vermiş olmalıydı... Soneji yanlış yaptığına inanamıyordu. Çok dikkatli davranmıştı. Daha önce anestezistlerle konuşmuştu."

Önemli sorulardan birini sordum: "Oğlanın vücudundaki o yaralar neydi? Ona ne olmuştu?"

"Soneji çılgına döndü. Kötü talihine inanamıyordu. Oğlanın cesedine ağır bir kürekle vurdu."

Soneji hakkında söyledikleri şimdiye kadar inanılır şeylerdi. Onun çok-kişilikli olması mümkün görünüyordu. Bu, mahkemenin gidişini ve kararı değiştirebilirdi.

"Hangi kürekle?" diye sordum.

Artık giderek daha çabuk konuşuyordu. "Onları yer altından çıkarmak için kullandığı kürekle. İkisi de samanlıkta gömülüydüler. İçerde iki günlük havaları vardı. Orası tıpkı bir sığınak gibiydi. Havalandırma sistemi çok iyiydi. Onu Soneji düşünüp yapmıştı."

Nabız atışlarım hızlanmıştı. Boğazım çok kuruydu. "Ya küçük kız? Ya Maggie Rose?"

"O iyiydi. Soneji ona ikinci kez Valium verdi. Uyutmak için. Kız korkup bağırmaya başladı. Yerin altı karanlık olduğu için. Ama karanlık o kadar kötü değildi. Soneji daha beterlerini de görmüştü. Bodrumda."

Bu noktada çok dikkatliydim, onu kaybetmek istemiyordum. Ya bodrum? Ona daha sonra gelecektim.

"Maggie Rose nerede şimdi?" diye sordum.

Hiç duraksamadan, "Bilmiyorum," dedi.

Öldü, dememişti. Yaşıyor dememişti... Bilmiyorum. Neden bu bilgiyi engelliyordu? Benim istediğimi bildiği için mi? Salondaki herkes Maggie Rose Dunne'ın akibetini öğrenmek istediği için mi?

"Soneji onu almaya gitti," dedi. "FBI on milyon dolarlık kurtarmalığı kabul etmişti. Her şey hazırdı. Ama kız yoktu. Soneji bir daha oraya gittiğinde Maggie Rose orada değildi. Gitmişti. Biri kızı oradan çıkarmıştı!"

Salondakiler artık sessiz değillerdi. Ama ben dikkatimi hâlâ Gary üzerinde yoğunlaştırıyordum.

Yargıç Kaplan tokmağını vurmak istemiyordu. Ayağa kalktı. Sessiz olmaları için işaret etti, ama bu işe yaramayan bir jestti. Başka biri kızı oradan çıkarmıştı. Kız şimdi başkasının elindeydi.

Salon tümüyle kontroldan çıkmadan birkaç soru daha sormak istedim. Sesim o koşullar altında şaşırtı derecede sakindi.

"Onu sen mi çıkardın, Gary? Küçük kızı Soneji'nin elin-

den sen mi kurtardın? Maggie Rose'un şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Bu sorulardan hoşlanmamıştı. Terliyordu. Gözkapakları titriyordu. "Elbette ki, hayır. Benim o işle bir ilgim yoktu. Hayır, hiçbir ilgim yoktu. Onu Soneji yaptı. Ben onu kontrol edemem. Kimse edemez. Bunu anlamıyor musun?"

Koltuğumda öne eğildim. "Soneji şimdi burada mı? Bu sabah bizimle mi burada?"

Başka koşullar altında olsa onu asla böyle zorlamazdım. "Soneji'ye Maggie Rose'a ne olduğunu sorabilir miydi?"

"Çok korkunç şimdi." Yüzünden terler boşanıyordu, saçları ıslanmıştı. "Soneji çok kötü. Onun hakkında konuşamam. Konuşmayacağım. Lütfen bana yardım edin, Dr. Cross! Lütfen yardım edin."

"Pekala, Gary, bu kadar yeter." Gary'yi hipnotizmadan çıkardım. O durumda yapılacak tek insani hareket buydu. Başka seçeneğim yoktu.

Gary Murphy bir anda yine salona döndü. Gözlerinde sadece korku okunuyordu.

Salondaki dinleyiciler artık kontroldan çıkmışlardı. Televizyon ve basın muhabirleri haberleri bildirmek için telefonlara koştular. Yargıç Kaplan durmadan tokmağını kürsüye vuruyordu.

Maggie Rose başka birinin elindeydi... Bu mümkün müydü?

"Tamam, Gary," dedim. "Neden korktuğunu anlıyorum."

Bana baktı, sonra gözlerini ağır ağır gürültülü salona çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu. "Burada ne oldu?"

BÖLÜM 63

KAFKA'YI hâlâ hatırlıyordum. Özellikle de Duruşma'sının tüyle ürpertici açılışını: "Bir sabah hiçbir kötülük yapmadan tutuklandığına göre biri Joseph K. hakkında yalan söylüyor olmalıydı." Gary Murphy bizim buna inanmamızı istiyordu: bir karabasan içinde sıkışıp kaldığına. Joseph K. kadar suçsuz olduğuna.

Salondan çıkarken sekiz on kere fotoğrafım çekildi. Herkesin soracak bir sorusu vardı. Benim ise yapacak bir yorumum yoktu. Susmak için önüme çıkan fırsatı hiç kaçırmazdım.

Basın Maggie Rose'un hâlâ yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyordu. Bense düşündüğümü söylemeyecektim. Bana kalırsa kız çoktan ölmüştü.

Binadan çıkarken Katherine ve Thomas Dunne'ın bana doğru yürüdüklerini gördüm. Yanlarında muhabirler vardı. Ben Katherine'le konuşmak istiyordum, Thomas'la değil.

"Neden ona yardım ediyorsunuz?" diye Thomas Dunne

yüksek sesle sordu. "Onun yalan söylediğini bilmiyor musunuz? Sizin neyiniz var böyle, Cross?"

Adamın yüzü kıpkırmızıydı ve çok gergindi. Kontroldan çıkmıştı. Alnındaki damarlar fırlamıştı.

"Tanıklığa çağırıldım," dedim. "Ben sadece görevimi yapıyorum."

"Öyleyse görevinizi kötü yapıyorsunuz. Kızımızı Florida'da elinizden kaçırdınız. Şimdi de onu kaçıranı serbest bırakmaya çalışıyorsunuz."

Thomas Dunne'dan artık iyice bıkmıştım. Basında ve televizyonda bana saldırılarda bulunmuştu. Kızını her ne kadar bulmak istiyorsam da, bu duruma daha fazla dayanamazdım.

Kameralar çevremizi sarmışken, "Ne münasebet!" diye bağırdım. "Elim kolum bağlı benim. Bir kapris nedeniyle soruşturmadan alındım, sonra geri verildim. Ve herhangi bir sonuç elde etmiş tek kişi benim."

Karı kocanın önünden çekilip dik bir merdivenden aşağı inmeye başladım. Acılarını anlıyordum ama Thomas Dunne da aylardır beni rahatsız ediyordu. Kişisel saldırılara başlamıştı ve yanılıyordu. Basit bir gerçeği kimse anlamıyordu: Maggie Rose hakkındaki gerçeği öğrenmeye çalışan bir tek ben vardım.

Merdivenin aşağısına geldiğimde Katherine Rose da arkamdan yetişti. Fotoğrafçılar da onu izlemişlerdi.

Ben ağzımı açamadan, "Bu olanlar için özür dilerim," dedi. "Maggie'yi kaybetmek Tom'u da, evliliğimizi de yıkıyor. Sizin elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Neler çektiğini de biliyorum. Özür dilerim, Alex."

Garip, çok garip bir andı. Sonunda uzanıp Katherine Rose Dunne'ın elini tuttum. Ona teşekkür edip çabalarımdan vazgeçmeyeceğimi söyledim. Fotoğrafçılar durmadan resim çekiyorlardı. Sonra herhangi bir soruyu yanıtlama

dan, gazetecilerle kadınla aramda geçen şeyi açıklamadan oradan ayrıldım. Bu basın çakallarından alınacak en iyi intikam susmaktır.

Eve doğru yürüdüm. Hâlâ Maggie Rose Dunne'ı arıyordum -ama bu kere Soneji/Murphy'nin kafasının içinde. Kaçırıldığı yerden bir başkası tarafından alınmış olabilir miydi? Gary Murphy neden öyle konuşmuştu? Güneydoğu'ya girerken Gary'nin hipnotizma altında söylediklerini düşünüyordum. Gary Soneji mahkemede hepimizi işletiyor muydu? Bu ürkütücü ama çok gerçek bir olasılıktı. Bütün bunlar onun korkunç planlarının bir parçası mıydı?

Ertesi sabah Soneji/Murphy'yi ikinci bir kere daha uyutmaya çalıştım. Ama bu kere başarılı olamadım. Gary Murphy çok korkuyordu, ya da avukatı öyle söylüyordu. Yargıç Kaplan dinleyicileri dışarı çıkarttı ama bunun da bir yararı olmadı.

O gün savcılık tarafından çapraz sorgulamam yapıldı, ancak Mary Warner beni tanık sandalyesinden indirmekten başka bir şey düşünmüyordu. Duruşmadaki rolüm sona ermişti.

O hafta bir daha ne Sampson ne de ben mahkemeye gitmedik. Yine sokağa dönmüştük. Yeni soruşturmalar vardı. Çocukların kaçırılma günü ile ilgili bir iki şeyi yeniden gözden geçirdik. Saatlerimizi dosyalarla dolu bir odada geçirdik. Maggie Rose Maryland'daki o yerden alışmışsa, hâlâ yaşıyor olabilirdi. Az da olsa bir şans vardı.

Samson'la bir kere daha bazı öğretmenlerle görüşmek için Washington Gündüz Okulu'na gittik. Öğretmenlerin bizi gördüklerini pek sevinmediklerini söyleyebilirim. Biz hâlâ "suçortağı" kuramı üzerinde çalışıyorduk. Gary Soneji'nin daha ilk baştan beri biriyle çalışıyor olması mümkündü. Bu, Princeton'dan arkadaşı Simon Conklin olabilir miydi? O değilse, kim? Okulda kimse "suçortağı" fikrini destekleyecek bir şey görmemişti.

Okuldan sonra Potomac'a gidip Sorrell Caddesi ile çevresindeki sokakları dolaştık. On beş yirmi eve girip çıktık. Ancak mahallede kimse yabancı bir araba ya da insan görmüş değildi. Çocuklar kaçırılmadan önce de, sonra da. Kimse olagan olmayan bir kamyonet gördüğünü hatırlamıyordu.

O öğleden sonra tek başıma iki çocuğun kaçırılmanın ilk günlerinde yerin altında saklandıkları Crisfield'e gittim. Burası bir bodrum muydu? Bir mezar mıydı? Gary Soneji/Murphy hipnotizma altında 'bodrum'dan söz etmişti. Çocukken karanlık bodruma atılmıştı. Yaşamının uzun sürelerini arkadaşsız getirmişti.

Çiftliği tek başıma dolaşmak istiyordum. Kafamın içinde uçuşan bilgi kırıntıları şarapnelden farksızdı. Maggie Rose'u Soneji/Murphy'nin elinden biri almış olabilir miydi?

Boş çiftliği gezerken olayın gerçeklerini düşünmeye koyuldum. Hep Lindbergh'in oğluna ve küçük Lindbergh'in bir 'çiftlikten' kaçırıldığına dönüyordum.

Soneji'nin sözde suçortağı. Çözümlenmemiş sorunlardan biri de oydu.

Sanders'lerin evinin çevresinde de görülmüştü Soneji, eğer Nina Cerisier'in ifadesine inanılırsa. Bu ikinci sorundu.

Gerçekten çifte kişilikli bir insanla mı karşı karşıyaydık? Psikologlar böyle bir olgunun varlığı konusunda hemfikir değillerdi. Çok-kişilikli vakalar pek seyrekti. Bütün bunlar Gary Murphy'nin Bizansvari planları mıydı? Her iki kişilik de rol müydü?

Maggie Rose Dunne'a ne olmuştu? Dönüp dolaşıp oraya geliyordum. Maggie Rose'a ne olmuştu?

Porsche'nin ön tablosu üstünde Washington'daki mahkeme binası önünde dağıtılan küçük mumlardan biri vardı. Mumu yaktım. Ve yaklaşan karanlık altında Washington'a döndüm. Maggie Rose'u hatırlayın.

BÖLÜM 64

O GECE Jezzie ile olan randevumu bütün gün iple çekmiştim. Arlington'da Embassy Suites Moteli'nde buluştuk. Mahkeme için basının kente üşüşmesinden dolayı bir arada görülmek konusunda çok dikkatli davranıyorduk.

Jezzie odaya benden sonra geldi. Dekolte siyah tayyörü, siyah dikişli çorapları ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla çok seksiydi. Dudaklarına kızıl ruj sürmüş, saçları arasına gümüş bir tarak sıkıştırmıştı. Sakin ol, yüreğim.

"Bir iş yemeği vardı," dedi. Ayakkabılarını çıkardı. "Bir dakika, Alex." Banyoya girdi.

Birkaç dakika sonra banyo kapısından başını uzatıp baktı. Ben yataktaydım. Vücudumdaki gerginlik şilteye boşalıyordu. Yaşam yine iyiydi.

"Birlikte bir banyo yapalım. Tamam mı? Yol yorgunluğunu atarız," dedi.

Kalkıp banyoya gittim. Küvet dört köşe ve çok genişti. Jezzie'nin elbiseleri yere saçılmıştı.

"Acelen mi var?" diye sordum.

"Evet."

Jezzie küveti doldurdu. Birkaç sabun köpüğü havaya yükseldi. Sudan buharlar çıkıyordu. Banyo kırlar gibi kokuyordu.

Jezzie suyu parmağıyla karıştırdı. Sonra bana yaklaştı. Gümüş tarak hâlâ başındaydı.

"Biraz gerginim," dedi.

"Tahmin ediyorum."

"Tedavi zamanı geldi."

Jezzie'nin parmakları pantolonumun düğmelerine, sonra fermuarına kaydı. Öpüştük.

Jezzie birden buharları tüten küvetin yanında durduğumuz yerde beni içine aldı. İki üç çabuk gidiş gelişten sonra yine ayrıldı. Yüzü, boynu ve göğsü kıpkırmızı kesilmişti. Bir an rahatsız olduğunu sandım.

Ona bir anda girip sonra hemen ayrılmayla şaşırmıştım. Gerçekten çok gergindi.

"Neydi o?" diye sordum.

"Kalp krizi geçireceğim," diye fısıldadı. "Polis için bir hikaye hazırlasan iyi edersin."

Elimden tuttu, birlikte suya girdik. Gülmeye başladık. Külotum hâlâ üzerimdeydi ve küçük Pete kafasını dışarı çıkarmış bakıyordu. Külotumu da indirdim.

Banyoda yüzyüze oturduk. Jezzie her nasılsa üstüme çıkmıştı. Sonra geriye yaslanıp elini başı ardında kavuşturdu. Garip bir hayranlıkla beni seyrediyordu.

Uzun bacakları birden sudan fırlayıp başımı çevreledi. Bir iki kere öne doğru geldi ve ikimiz de aynı anda patladık. Vücudu kaskatı kesildi. Bir süre çırpınıp inledik.

O arada bacaklarıyla birlikte kollarıyla da sarılmıştı bana. Başımı burnuma kadar suya gömüp arkama yaslandım.

Sonra suyun içine gömüldüm. İkimiz de geliyorduk. Ve

ben boğuluyordum. Jezzie'nin suyun üstünden gelen boğuk çığlığını duydum.

Havasız kaldığım anda boşandım. Su yutup öksürmeye başladım.

Jezzie beni kurtardı. Suyun yüzüne çekip başımı elleri arasına aldı.

Birbirimize sarılmış olarak öylece durduk. Banyonun dışında, küvette olduğundan fazla su vardı.

O zaman giderek daha çok aşık olmakta olduğumu anladım. Bundan emindim. Yaşamımın geri kalanı bir esrar ve karmaşa içindeydi, ama hiç olmazsa bir kurtuluş vardı. Jezzie vardı.

Sabah saat birde eve gitmek için motelden ayrıldım. Böylece sabah çocuklar kalktığında evde olacaktım. Jezzie durumu anlıyordu. Mahkeme sona erdikten sonra işleri bir düzene sokabilecektik. Jezzie Jannie ile Damon'u tanımak istiyordu. Bunun gerektiği gibi yapılmasında hemfikirdik.

Ben gitmeye hazırlanırken, "Seni şimdiden özledim," dedi. "Lanet olsun. Gitme... Ama gitmen gerektiğini biliyorum."

Gümüş tarağı saçları arasından çıkartıp elime sıkıştırdı.

Sesi kulaklarımda olarak dışarı çıktım. İlk başta park yerinin karanlığından başka bir şey yoktu.

Birden önüme iki adam çıktı. Hemen tabancama uzandım. Biri yüzüme gözlerimi kamaştıran bir ışık tuttu. Diğeri kamerasını bana doğrultmuştu.

Basın Jezzie'yle beni bulmuştu. Kaçırılma olayı o kadar büyüktü ki, onunla ilgili her şey haberdi. Bu daha ilk baştan böyle olmuştu.

İki adamın ardında genç bir kadın vardı. Adamlardan biri, "Detektif Alex Cross, değil mi?" dedi. O arada arkadaşı fotoğraf çekmiyordu. Karanlık otopark flaşlarla aydınlanıyordu.

"Biz National Star'dan geliyoruz. Sizinle konuşmak istiyoruz, Detektif Cross." Bir İngiliz aksanı sezer gibi oldum. National Star Miami'de basılan bir Amerikan gazetesiydi.

İngilize, "Bunun olanlarla ne ilgisi var?" diye sordum. Elimle Jezzie'nin cebimdeki tarağıyla oynuyordum. "Bu özel bir şey. Haber değil ki."

"Buna karar vermek bize kalmış," dedi. "Ama bilemem doğrusu, dostum. Washington polisi ile Gizli Servis arasında büyük işbirliği falan."

Kadın, motel odasının kapısına vurmaya başlamıştı bile. Sesi de o madeni vurma sesi kadar yüksekti. "National Star'dan geliyorum!" dedi.

"Dışarı çıkma!" diye seslendim Jezzie'ye.

Kapı açıldı, giyinik Jezzie göründü. Kıvırcık saçlı kadına bakarken horgörüsünü gizlemedi.

"Bu sizin için gerçekten gurur duyacağınız bir an olmalı," dedi. "Pulitzer ödülünü kazanmaya en yakın olduğunuz an."

BÖLÜM 65

O SABAH sekize kadar Damon ile Janelle'e piyano çaldım. Jezzie ile Arlington'da yakalandığımız haftanın çarşambasıydı. Nana mutfakta National Star'ı okuyordu. Ben onun beni içeri çağırmasını bekliyordum.

Çağırmayınca piyanonun başından kalkıp yanına gittim. Damon ile Janelle'e yerlerinden kıpırdamamalarını söylemiştim.

Nana herhangi bir sabahmış gibi çayını yudumluyordu. Gazete katlanmış olarak bir kenardaydı. Okumuş muydu? Okumamış mıydı? Bunu ne yüzünden, ne de gazetenin duruşundan anlamak mümkün değildi.

"Haberi okudun mu?" diye sormak zorunda kaldım.

"Eh, ne olduğunu anlayacak kadar," dedi. "Baş sayfadaki resmini de gördüm."

Karşısına oturdum. Nana bir parça ekmek kabuğu alıp reçele batırdı. Kuşlar insanlar gibi yeselerdi Nana Anne gibi yerlerdi herhalde.

"Güzel ve hiç kuşkusuz ilginç bir beyaz kadın," dedi. Sen de yakışıklı bir siyahsın. Ama pek çok insan bu fikirden, bu tablodan hoşlanmazlar. Buna şaşmadın, değil mi?"

"Ya sen, Nana? Sen hoşlanıyor musun?"

Nana Anne hafifçe içini çekti. Fincanını bıraktı. "Söyleyeyim," dedi. "Ben bu şeylerin klinik terimlerini bilmem, Alex, ama sen annenin ölümüne hiç alışamadın. Bunu sen küçük bir çocukken görürdüm. Zaman zaman hâlâ gördüğümü sanıyorum."

"Eğer adı seni ilgilendiriyorsa, travma-sonrası stres sendromu derler."

Nana benim tıbbi dile kaçmam karşısında gülümsedi. Bunu daha önce de görmüştü. "Sana olanlar konusunda herhangi bir hüküm vermem, ama bu seni buraya ilk geldiğinde etkilemişti. Çevrene her zaman uyum sağlamadığına dikkat etmiştim. Bunu yapabilen başka çocuklar gibi değildin. Soror yapardın, arkadaşın Sampsonla ufak tefek hırsızlıklar yapardın. Ama kitap da okurdun, epey de duyguluydun. Anlıyor musun? Dışardan serttin ama için hiç öyle değildi."

Nana'nın vardığı sonuçları pek kabul etmezdim ama o yorumları hâlâ iyiydi. Washington'un Güneydoğu'suna çocukluğumda uymadığımı biliyordum, ama o günden bu yana artık buna alışmıştım. Şimdi kabul ediliyordu. Detektif Doktor Cross.

Ben gazete haberine dönerek, "Seni bununla incitmek ya da düşkırıklığına uğratmak istemedim," dedim.

"Ben sende düşkırıklığına uğramış değilim. Sen benim gururumsun, Alex. Bana yaşamımın her günü büyük bir mutluluk veriyorsun. Seni çocuklarla görünce, bu mahallede yaptıklarını görünce, yaşlı bir kadını hâlâ sevdiğini görünce..."

"O sonuncusu görevdir," dedim. "Şu habere gelince; bir iki hafta çok güç olacak. Ama ondan sonra kimse aldırmaz."

Nana başını salladı. "Hayır. İnsanlar aldırırlar. Bazı in-

sanlar bunu senin hayatının sonuna kadar hatırlayacaklar. Neydi o deyiş? 'Cezasını çekmeyeceksen suç işleme.'"

"Suç neydi?" diye sordum.

Nana bıçağın tersiyle ekmek kırıntılarını topladı. "Bunu bana sen söyleyeceksin. Eğer her şey açıksa neden Jezzie Flanagan ve sen gizli kapaklı işler çeviriyorsunuz? Eğer onu seviyorsan, seviyorsundur. Onu seviyor musun, Alex?"

Nana'ya hemen yanıt vermedim. Jezzie'yi elbette seviyordum. Ama ne kadar? Ve bu iş nereye gidiyordu? Bir yere varması gerekir miydi?

"Bundan emin değilim," dedim. "En azından senin soruş şekline göre. İkimiz de şimdi bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Yaptığımızın sonuçlarının farkındayız."

"Onu gerçekten seviyorsan, sev öyleyse. Ben seni severim, Alex. Sen çok büyük bir tuvale resim yapıyorsun. Kimi zaman kendi iyiliğine olmayacak kadar zekisin. Ve beyazların dünyasına göre çok garip olabilirsin."

"Beni o yüzden bu kadar çok seviyorsun," dedim.

"Nedenlerden biri de odur, evlat," dedi.

O sabah Nana ile kucaklaştık sofra başında. Ben iri yarı ve güçlüyüm; Nana ufak tefektir ama en az benim kadar güçlüdür. İnsanın ana-babasının ya da büyükannesinin yanında hiç tam olarak büyümedikleri o eski günlerde gibiydik.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. Her zaman olduğu gibi son sözü o söylemişti.

O sabah Jezzie'ye birkaç kere telefon ettim ama evde değildi, ya da evdeydi de telefonu açmıyordu. Telesekreteri de bağlı değildi. Arlington'daki gecemizi düşündüm. O kadar gergindi ki. Hatta National Star ortaya çıkmadan önce bile.

Evine gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Duruşma devam ederken yeni fotoğraflar ve haberlere gerek yoktu.

O gün işte bana kimse fazla bir şey söylemedi. Eğer daha önce kuşkum varsa, bu bana hasarın ne kadar büyük olduğunu kanıtlamıştı. Gerçekten kötü bir darbe yemiştim.

Odamda önümde bir fincan kahveyle oturup dört duvarıma baktım. Duvarlar kaçırılma olayının 'ipuçlarıyla' doluydu. Suçlu, isyankar ve öfkeliydim. Camları yumruklayarak kırmak istiyordum ki, bunu Maria öldürüldükten sonra birkaç kere yapmıştım.

Kapıya sırtım dönük olarak masamın başında oturuyor, ama önümdeki kağıtları görmüyordum bile.

"Bu işte yapayalnızsın," dedi Sampson arkamdan. "Bu kere yalnızsın."

Ben dönmeden, "Biraz küçümsüyor değil misin?" dedim.

"Konuşmak isteyince konuşacağını tahmin ettim. Siz ikinizi bildiğimi biliyordun."

Dönüp baktım. Üzerinde meşin pantolon, siyah naylon bir yelek ve başında eski bir şapka vardı. Kara gözlüğü tam bir maskeydi. Aslında yumuşak olmaya çalışıyordu.

"Ne diyorlar?" diye sordum.

"Davanın gidişatı kimseyi memnun etmedi. Yukardan yeterli 'aferin' gelmiyor. Kurbanları seçiyorlar sanırım. Bunlardan biri de sen olacaksın."

"Ya Jezzie?" diye sordum. Ama yanıtı biliyordum.

"O da. Zencilerle ilişki. Haberi duymadın galiba?"

"Hangi haberi?"

"Jezzie izin aldı veya Servis'ten tümüyle ayrıldı. Bir saat önce. İstifa mı ettiği yoksa istifaya mı zorlandığı bilinmiyor."

Hemen Jezzie'nin bürosunu aradım. Sekreter 'bugün gelmeyeceğini' söyledi.

Yolda hız rekoru kırarak evine gittim. Orada da kimse yoktu. Çevrede fotoğrafçı da görünmüyordu. Göldeki evine gitmeyi düşündüm. Telefon kulübesinden Kuzey Carolina'yı aradım. Santral memuru telefonun kapatıldığını söyledi.

"Nasıl olur? Daha dün gece konuştum," dedim.

"Bu sabah kapatıldı," dedi.

Jezzie ortalıktan kaybolmuştu.

BÖLÜM 66

SONEJI/MURPHY davasında karar günü yaklaşıyordu.

Jüri Kasımın on birinde odaya kapanmıştı. Sanığın suçluluğuna veya suçsuzluğuna karar veremedikleri söylentileri arasında üç gün sonra mahkeme salonuna dönüyorlardı. Tüm dünya onları bekler gibiydi.

Sampson o sabah beni aldı, mahkemeye birlikte gittik. Hava, kışı müjdeleyen bir serinlikten sonra yine ısınmıştı.

İndiana Caddesi'ne yaklaşırken Jezzie'yi düşünüyordum. Onu bir haftadır görmemiştim. Karar için gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Bana telefon edip Kuzey Carolina'da olduğunu bildirmişti. Söylediği sadece buydu. Yine yalnız kalmıştım ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Sampson'la binanın lobisine girdiğimizde içerdeki gürültü kulakları sağır edecek düzeydeydi. Soneji/Murphy, çifte kişiliğin savunmanın merkezi olduğu ilk cinayet davası değildi. Ama bu tür davaların en ünlüsüydü. Dava suç ve masumluk hakkında duygusal sorular uyandırmıştı.

Ve bu sorular kararı kuşkuya düşürüyordu... Gary Murphy suçsuzsa, çocuk kaçırma ve cinayetten nasıl cezalandırabilirdi? Avukatı bu soruyu hepimizin kafasına yerleştirmişti.

Nathan'ı yukarda gördüm. Bu duruşma için umduğu her şeyi gerçekleştirmişti. Jüriye, "Sanığın kafası içinde iki kişiliğin birbirleriyle mücadele ettiği kesin," demişti. "Bunlardan biri sizin kadar masumdur. Gary Murphy'yi çocuk kaçırmadan ya da cinayetten suçlu bulamazsınız. Gary Murphy iyi bir insandır. Gary Murphy bir baba ve bir eştir. Gary Murphy masumdur!"

Bu, jüri üyeleri için güç bir sorun ve ikilemdi. Gary Soneji/Murphy zeki ve kötü bir sosyopat mıydı? Yaptığı şeylerin bilincinde miydi? Çocukların kaçırılmasında ve en az birinin öldürülmesinde bir 'suç ortağı' olmuş muydu? Yoksa ilk baştan beri yalnız mı hareket etmişti?

Gerçeği belki de Gary dışında kimse bilmiyordu. Ne psikoloji uzmanları. Ne polis. Ne basın. Ne de ben.

Peki, jüri nasıl karar verecekti?

O sabahın ilk olayı Gary kalabalık ve gürültülü salona alınırken meydana geldi. Mavi elbisesi içinde her zamanki gibi temiz ve çocuksu bir görünümü vardı. Küçük bir taşra kasabası bankasının memuruna benziyordu, adam kaçırmak ve cinayetten yargılanan birine değil.

Salonda bir grup kendisini alkışlamıştı. Bu da adam kaçıranların bile günümüzde bir kült oluşturduğunu gösteriyordu. Dava kendi payına düşen sapıkları salona çekmişti.

Sampson," Amerika'nın artık kahramanı yok diye kim demiş?" dedi. "Bayılıyorlar herife işte. Bunu o parlak boncuk gözlerinde görebilirsin. O yeni ve gelişmiş Charlie Manson artık."

"Lindbergh'in Oğlu," dedim. "Acaba bunu kendisi böyle

mi istedi? Ünlü olma ana planının bir parçası mıydı bu olanlar?"

Jüri salona girdi. Kadın ve erkek üyelerin şaşkın ve çok gergin bir halleri vardı. Acaba ne karara varmışlardı?

Üyelerden biri bölmeye girerken tökezledi ve bir dizi üstüne düştü. Arkasındakiler durdular. O bir tek kısacık an tüm yargılama sürecinin hassaslığını ve insanlığını vurgular gibiydi.

Soneji/Murphy'ye bakınca dudaklarında hafif bir gülümseme görür gibi oldum. Kafasında neler dolaşıyordu şimdi? Nasıl bir karar bekliyordu.

Ne olursa olsun. Gary Soneji o anın keyfini çıkarıyor olmalıydı. Her şey hazırdı artık. İnanılmaz bir gösteri. Sahnenin ortasında da kendisi. Ne olursa olsun, bu, yaşamının en büyük günüydü.

Ben önemli biri olmak istiyorum!

Yargıç Kaplan, "Jüri bir karara vardı mı?" diye sordu.

Yargıca katlanmış bir kağıt parçası iletildi. Yargıç kağıdı okurken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kağıt sonra jüri sözcüsüne verildi.

Ayakta kalmış olan sözcü açık ama titrek bir sesle konuşmaya başladı. Kendisi James Heekin, adında bir posta memuruydu. Elli beş yaşındaydı. "İki çocuk kaçırma davasında sanığı suçlu bulduk. Michael Goldberg'in öldürülmesinde sanığı suçlu bulduk." James Heekin Murphy adını kullanmamış, sadece sanık demişti.

Salonda birden kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Muhabirler dışardaki telefonlara koştular. Mary Warner yanındaki astlarının kutlamalarını kabul etti. Anthony Nathan ile savunma ekibi soruları yanıtlamayarak salondan çıktılar.

Gary dışarı çıkarılırken karısı Missy ve küçük kızı Roni kendisine koştular. Üçü birden kucaklaşıp ağlamaya başladılar.

Gary'yi daha önce ağlarken görmemiştim. Bu eğer bir gösteriyse, çok parlaktı. Eğer mahkemenin önünde rol yapıyorsa, sahne tümüyle inandırıcıydı.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Eğer rol yapmışsa, bir tek falso yapmış değildi. Karısı ve küçük kızıyla meşguldü. Kendisini seyreden var mı diye bir kere bile başını kaldırıp bakmamıştı.

Rolünü kusursuzca oynamıştı.

Ya da, Gary Murphy az önce çocuk kaçırma ve cinayetten hüküm giyen masum bir insan mıydı?

BÖLÜM 67

JEZZIE DAĞIN dönemeçli yolundan aşağı korkusuzca inerken başının derisinin gerildiğini hissediyordu. Her dönemeci yana eğilerek karşılıyor, motosikleti dördüncü vitesten aşağı indirmiyordu. Çam ağaçları, kayalar ve eski telefon telleri hızla giderken sadece birer karaltıydı.

Bir yıldanberi, hatta belki de bütün yaşamı boyunca göklerden düşüyormuş gibiydi. Yakında patlayacaktı.

Bu kadar uzun süre böylesine baskının altında yaşamanın ne demek olduğunu kimse anlayamazdı. Çocukluğunda bile bir tek yanlışlık yapmaktan korkar, eğer kusursuz küçük Jezzie olmadığı takdirde annesiyle babasının kendisini sevmeyeceğini sanırdı.

Kusursuz Küçük Jezzie.

Babası hemen hemen her gün, "İyi olmak yeterli değildir," ve "İyi büyüğün düşmanıdır," derdi. Jezzie de hep sınıf birincisi olmuştu, Bayan Popüler olmuştu. Billy Joel bir kaç yıl önce "Baskı" adlı bir plak yapmıştı. İşte kendisi de yaşa-

mının her gününü bir baskı olarak yaşamıştı. Bunu durdurması gerekiyordu, belki artık şimdi bunun bir yolu vardı.

Jezzie göl kıyısındaki eve yaklaşırken vitesi küçülttü. Evin bütün ışıkları yanıyordu. Onun dışında göl ve çevresi çok sakindi. Göl dağlarla birleşen parlak siyah bir masaydı. Ama ışıklar yanıyordu. Kendisi ışıkları açık bırakmamıştı.

Jezzie motosikletten inip eve girdi. Kapı kilitli değildi. Oturma odasında kimse yoktu.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Önce mutfağa, sonra iki yatak odasına baktı. Kimse yoktu. Eve birinin girdiğini gösteren bir belirti de yoktu. Işıklar dışında.

"Hey, kim var evde?"

Mutfağın telörgü kapısı açıktı. Çıkıp iskeleye doğru yürüdü.

Hiçbir şey.

Hiç kimse.

Jezzie suyun kenarında durup derin derin içini çekti. Kafasının içinde hâlâ Billy Joel'in şarkısı çınlıyordu. Kendisiyle alay eder gibi. "Baskı. Baskı." Vücudunun her noktasında hissediyordu bunu.

Birden biri kendisini kucakladı. Aşırı güçlü iki kol mengene gibi sardı bedenini. Jezzie bağırmamak için güç tuttu kendini.

Ağzına bir şeyin sokulduğunu hissetti.

Jezzie soluğunu içine çekti. Kolombiya Altını'nı tanımıştı. İyi kalite uyuşturucu. Bir nefes daha çekti. Kendisini saran güçlü kolların arasında rahatladı.

Bir ses," Seni özledim," dedi.

Billy Joel kafasının içinde bir çığlıktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

Beşinci Kısım

İkinci Soruşturma

BÖLÜM 68

MAGGIE ROSE yine karanlıktaydı.

Çevresindeki şekilleri görüyordu. Onların ne olduğunu, kendisinin nerede olduğunu ve hatta neden orada olduğunu biliyordu.

Yine kaçmayı düşünüyordu. Ama uyarı hep aklındaydı.

Kaçarsan öldürülmeyeceksin, Maggie. Bu çok kolay olur. Yine toprağın altına sokulacaksın. Küçük mezarına gideceksin. Onun için sakın kaçmaya çalışma, Maggie Rose. Bunu aklına bile getirme.

Artık o kadar çok şeyi unutmaya başlamıştı ki. Kimi zaman kim olduğunu bile hatırlamıyordu. Her şey birbiri ardından gelen karabasanlar gibiydi.

Annesi ile babası hâlâ kendisini arıyorlar mıydı acaba? Neden arasınlar ki? Kaçırılalı o kadar çok olmuştu ki? Bunu anlıyordu. Bay Soneji kendisini okuldan almıştı. Ama onu bir daha görmemişti. Sadece uyarı vardı.

Kimi zaman kendisini, uydurduğu bir masalın kahrama-

nı gibi görüyordu.

Gözleri doldu. Artık çok karanlık değildi. Sabah oluyordu. Bir daha kaçmaya kalkışmayacaktı. Bu durumdan nefret ediyordu ama bir daha toprağın altına girmek istemiyordu.

Maggie Rose o şekillerin ne olduğunu biliyordu.

Çocuklardı onlar.

Hepsi de evin bir odasında.

Ve buradan kaçış yoktu.

BÖLÜM 69

JEZZIE WASHINGTON'A yargılama sona erdikten bir hafta sonra geldi. Başlangıç için iyi bir zamana benziyordu. Ben hazırdım. Tanrım, yaşamıma devam etmeye hazırdım.

Telefonda onun ruhsal durumu hakkında biraz konuşmuştuk. Jezzie bana bir şey söylemişti. Mesleğine bu kadar yatırım yapmış olmasının gerçekten gülünç olduğunu ve artık bunun umurunda bile olmadığını söylemişti.

Jezzie'yi tahmin ettiğimden çok özlemiştim. On üç yaşında iki çocuğun bir çift spor ayakkabı yüzünden öldürülmesini soruştururken aklım hep Jezzie'deydi. Sampson ile on beş yaşındaki katili yakalamıştık. Aynı hafta Washington'da Emniyet Müdürlüğü ile FBI arasında koordinatörlük görevi teklif edildi. Bu, daha büyük ve daha çok para getiren bir işti ama ben hiç düşünmeden reddetmiştim. Carl Monroe'ya borçlu olmak istemiyordum.

Geceleri uyuyamıyordum. Çocukların kaçırıldığı ilk gün kafamın içinde başlayan fırtına hâlâ devam ediyordu. Mag-

gie Rose Dunne'ı kafamdan çıkartıp atamıyordum. Olayın ardını bırakamıyordum.

Jezzie döndüğü gün evine gittim. Kapıyı açınca şaşırdım. Saçlarını uzatmış, kabartmıştı. Güneşten iyice yanmıştı. Yaşamında kötü hiçbir şey olamaz gibi görünüyordu.

"Dinlenmiş görünüyorsun," dedim. Aslında biraz kırgındım. Dava sona ermeden gitmişti. Ne bir veda, ne bir açıklama.

Jezzie her zaman inceydi ama şimdi biraz daha zayıflamıştı. Kaçırma soruşturmasında gözlerinin altında beliren halkalar kaybolmuştu. Üzerinde blucin şortu ve bir tişört vardı.

"Çok daha iyiyim, Alex," dedi. "Hemen hemen tedavi oldum sanırım."

Kollarımın arasına atılınca ben de tedavi olduğumu hissettim. Onu kollarımın arasında tutarken bu garip gezegende bir süre yapayalnız kaldığımı düşündüm.

"Bana olup biten her şeyi anlat. Dünyadan düşmek nasıl bir şeymiş?" dedim. Saçları o kadar temiz ve taze kokuyordu ki.

"Aslında çok güzel bir şeymiş. On altı yaşımdan beri ilk defa çalışmıyorum. İlk birkaç gün çok ürkütücüydü ama sonra alıştım." Başım göğsüne gömülüydü. "Ama özlediğim bir tek şey vardı. Seni yanımda istiyordum."

Bu duymak istediklerimden biriydi. "Gelirdim," dedim.

"Yaptığımı yapmam gerekiyordu. Her bir şeyi tek tek düşünmek zorundaydım. Başka kimseye telefon etmedim, Alex. Hiç kimseyi aramadım. Kendim hakkında çok şey öğrendim. Belki Jezzie Flanagan'ın gerçekte kim olduğunu bile öğrendim."

Çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Bana ne bulduğunu anlat," dedim. "Jezzie'nin kim olduğunu söyle bana."

Kolkola eve girdik.

BÖLÜM 70

KENDİMİ YİNE işe verdim. Çocuk kaçırma olayını çözeceğime kendi kendime söz vermiştim.

Soğuk ve yağmurlu bir kış akşamı yine Nina Cerisier'le konuşmaya gittim. Gary Soneji'nin 'suç ortağını' gören tek kişi oydu. Zaten o sırada oralardan geçmekteydim.

O soğuk gecede yağmur altında Langley Terrace'da ne işim vardı? Çünkü ben on sekiz aylık bir kaçırma vakası konusunda aldığı bilgilerle yetinmeyen bir çılgın olmuştum. Çünkü yaşamımın otuz yılı böyle bir kusursuzluk aramayla geçmişti. Çünkü Maggie Rose Dunne'a ne olduğunu bilmek gereğini duyuyordum. Çünkü Mustaf Sanders'in bakışları gözlerimin önünden gitmiyordu. Çünkü Soneji/Murphy hakkındaki gerçeği istiyordum. Ya da kendi kendime öyle söylüyordum.

Glory Cerisier beni kapısının önünde görmekten hiç memnun olmamıştı. Kapıyı beni on dakika beklettikten sonra açtı. Zili en az beş kere çalmıştım.

"Detektif Cross, saat çok geç," dedi sonunda kapıyı açtığında. "Yaşamımızı sürdürmemize hiç fırsat vermeyecek misiniz? Sanders'leri unutmamız zaten çok güç. Bir de sizin ikide bir hatırlatmanıza hiç gerek yok."

"Bunu biliyorum," dedim gözlerimin içine dik dik bakan kırkındaki kadına. Badem gözlü. Pek de güzel olmayan bir yüzde güzel gözler. "Ama Bayan Cerisier, bunlar gayet korkunç cinayetlerdir."

"Katil yakalandı. Bunu biliyor muydunuz, Detektif Cross? Gazete okumaz mısınız hiç?"

Kadın akıllıydı. Beni deli sandığına emindim.

"Haklısınız. Çok özür dilerim. Gerçekten özür dilerim."

Bunu beklemiyordu. Bana bakıp gülümsedi.

"Bu zavallı zenciyi bir kahveye davet edin," dedim. "Deliyim, ama hiç olmazsa deli olduğumu biliyorum. Lütfen açın kapıyı."

"Tamam, tamam. İçeri buyrun öyleyse, Detektif. Son bir kez daha konuşalım."

Kadının küçük mutfağında kötü bir kahve içtik. Aslında kadın konuşmaya bayılıyordu. Bana dava hakkında bir sürü şey sordu. Televizyona çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Çok kişi gibi o da artist Katherine Rose'la ilgileniyordu. Hatta kaçırılma hakkında özel bir kuramı bile vardı.

"O adam yapmadı onu. Gary Murphy midir, Soneji midir, onun işi değil bu. Biri ona yaptırttı bunu."

Artık kadını istediğim noktaya getirmiştim. "Ne olur, Nina'nın o gece gördüklerini bana bir daha anlatın," dedim. "Nina size neler söylemişti? Hatırlayabildiğiniz kadarıyla."

"Gecenin saat onunda burada ne işin var?" dedi. "Neden kendine böyle eziyet ediyorsun?"

"Bilemiyorum, Glory." Omuzlarımı silkip gerçekten berbat olan kahveyi yudumladım. "Belki de Miami'de neden be-

nim seçildiğimi anlamam için. Nedenini pek bilemiyorum, ama geldim işte."

"O çocukların kaçırılması seni çıldırttı, değil mi?"

"Evet, çıldırttı beni. Haydi, bana Nina'nın neler gördüğünü anlat. Arabada Gary Soneji'nin yanındaki adamı anlat."

"Nine küçüklüğünden beri o pencerede oturmayı çok sever," diye Glory hikayesine bir kere daha başladı. "Orası Nina'nın dünyaya açılan penceresidir. Orada oturur ya bir kitap okur, ya da kedilerinden birini kucağına alıp okşar. Kimi zaman sadece dışarı bakar. O beyaz adamı, Gary Soneji'yi gördüğünde de orada oturuyordu. Bu mahalleye pek beyaz gelmez. O yüzden onu hemen seçmişti. Adama baktıkça bir gariplik olduğunu anlamıştı. Adam Sanders'lerin evini gözetliyordu. Sana söylediği gibi. Arabadaki de onun evi gözetlemesine bakıyordu."

Tam isabet. Benim o yorgun ve aşırı yüklü zihnim kadının söylediğindeki önemli şeyi yakalamıştı.

Glory Cerisier devama hazırdı ama ben durdurdum. "Arabadaki adamın Gary Soneji'yi gözetlediğini söyledin."

"Öyle dedim, değil mi? Unutmuşum. Nina adamların birlikte olduklarını söylemişti. Satış ekibi falan gibi. Hani satıcılar bazen bir sokağı öyle parsellerler ya, onun gibi bir şey. Ama o zaman bana arabadaki adamın diğerini gözetlediğini söylemişti sanırım. Bundan eminim. Ama dur, bir de Nina'yı çağırayım."

Çok geçmeden üçümüz oturup konuşuyorduk. Bayan Cerisier Nina için bana yardımcı olunca kız anlatmaya razı oldu. Evet, arabadaki adamın Gary Soneji'yi gözetlediğinden emindi. Adam Gary Soneji ile birlikte değildi. Nina onun Soneji'yi gözetlediğinden kesinlikle emindi.

Arabadakinin beyaz mı siyah mı olduğunu bilemiyordu. Daha önce önemli görünmediği için bundan söz etmemişti.

Ayrıca söylemiş olsa polisler daha çok soru sorarlardı. Güneydoğu'daki pek çok çocuk gibi Nina da polisten nefret eder ve korkardı.

Arabadaki adam Gary Soneji'yi gözetliyordu.

Belki de bir "suç ortağı" olmamıştı. Ama Gary Soneji/Murphy'nin olası cinayet kurbanları seçimini gözetleyen biri vardı. Bu kim olabilirdi?

BÖLÜM 71

SONEJI/MURPHY'yi Sanders ve Turner cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak ziyaretime izin verilmişti. Onu hiç dava konusu olmayacak suçlar hakkında görebilirdim ama büyük bir olasılıkla çözülmeden kalacak olan vaka hakkında göremezdim. Bürokrasi buydu işte.

Gary'nin hapsedildiği Fallston'da bir arkadaşım vardı. Fallston psikiyatri şeji Wallace Hart'ı, Washington emniyetine girdiğimden beri tanırdım. Wallace beni eski tesisin holünde bekliyordu.

Elini sıkarken, "Böyle kişisel ilgi görmekten hoşlandım," dedim. "Başıma ilk kez geliyor bu."

"Artık ünlü bir kişisin, Alex. Seni televizyonda gördüm."

Asansörle çıkarken, "Gary için ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Örnek bir mahkum mu?"

"Ben psikopatları oldum olası severim, Alex. İnsanı eğlendirirler. Gerçek kötüler olmasaydı yaşamın nasıl olacağını bir düşünsene. Çok sıkıcı olurdu herhalde."

"Çok-kişiliklilik olasılığını kabul etmiyorsun yani?"

"Bir olasılık, ama bence çok zayıf. Öyle de olsa, böyle de olsa içindeki kötü çocuk gerçekten kötü. Yakalanmasına şaştım doğrusu."

"Sana bir tahminde bulunayım mı? Soneji'yi Gary Murphy yakaladı. Onunla baş edemediği için ele vermeyi tercih etti."

Wallace bana bakıp sırıttı. Yüzünün küçük olmasına karşın kocaman bir gülümsemesi vardı. "Alex, senin o çılgın kafana bayılıyorum. Ama gerçekten buna inanıyor musun, ha? Bir tarafın ötekini ele vereceğine yani?"

"Hayır. Senin inanıp inanmadığını öğrenmek istemiştim. Ben artık onun iliğine kadar psikopat olduğuna inanıyorum. Onunla görüştüğümde kesin bir paranoid kişilik bozukluğu görmüştüm."

"Bunu kabul ederim. Kimseye güvenmiyor, küstah ve buyurgan. Dediğim gibi, bayılıyorum herife."

Gary'yi bu kere gördüğümde bayağı şoka uğramıştım. Gözleri kafatasının içine batmış gibiydi. Sanki konjunktivit geçiriyormuş gibi kenarları kıpkırmızıydı. Yüzünün derisi gerilmişti. On on beş kilo kaybetmişti.

"Eh, biraz sıkıntılıyım. Merhaba, Doktor." Yatağının üzerinden bana baktı. Yine Gary Murphy idi. En azından öyle görünüyordu.

"Merhaba Gary. Senden fazla uzak kalamadım."

"Uzun zamandır ziyarete gelmiyordun. Bir şey istiyor olmalısın. Dur tahmin edeyim -benim hakkımda bir kitap yazıyorsun."

Başımı salladım. "Ben seni daha önce gelip görmek istedim ama önce mahkemeden emir çıkartmam gerekiyordu. Buraya Sanders ve Turner cinayetlerinden söz etmeye geldim aslında."

"Sahi mi?" İsteksiz görünüyordu. Hali hiç hoşuma gitme-

mişti. Kişiliği tam bir çözülmenin eşiğinde olabilirdi.

"Seninle sadece Turner ve Sanders cinayetlerini konuşmama izin var. Ama istersen Vivian Kim'den de söz edebiliriz."

"O halde konuşacak fazla bir şeyimiz yok demektir. O cinayetler hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Gazeteleri bile okumadım. Kızımın üzerine yemin ederim. Belki dostumuz Soneji biliyordur. Ama ben bilmiyorum, Alex." Artık bana rahatça Alex diyordu. Her yerde arkadaş bulabilirsek iyi bir şeydi doğrusu.

"Avukatın cinayetleri seninle konuşmuş olmalı. Bu yıl bir daha yargılanabilirsin."

"Artık avukatla görüşmeye niyetim yok. Bu işlerin benimle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca o vakalardan dava açılmaz. Çok pahalıya mal olur."

"Gary." Onunla sanki hastalarımdan biriymiş gibi konuşuyordum. "Seni bir kere daha hipnotize etmek isterim. Bunun için gerekli kağıtları imzalar mısın? Soneji ile mutlaka konuşmam gerek. İzin ver de bunu bir deneyeyim."

Gary Murphy gülerek başını salladı. "Doğrusunu istersen, onunla ben de konuşmak isterdim. Bunu başarabilsem onu öldürürdüm. Soneji'yi öldürürdüm. Sözde o insanları öldürdüğüm gibi."

O akşam üzeri eski Gizli Servis ajanı Mike Devine'i görmeye gittim. Devine, Bakan Goldberg ile ailesine verilen iki ajandan biriydi. Ona "suç ortağı" kuramını sormak istiyordum.

Mike Devine çocukların kaçırılmasından bir ay sonra istifa etmişti. Hâlâ kırk yaşlarında olduğuna göre işten atılmış olmalıydı. Potomac nehrine bakan terasında iki saat konuştuk.

Şimdi bekar olan bir erkek için zevkle döşenmiş bir evi vardı. Devine güneşten yanmıştı, dinlenmiş görünüyordu. Birer bira içerken, "Arkadaşım ve ben istifaya zorlandık," dedi. "Az daha Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açacak bir yanlışlık yapıldı ve ikimiz de Servis'te tarih olduk. Patronumuz da bizi gerektiği gibi desteklemedi."

"Eh, iyilerin ve kötülerin olması gerekirdi." Soğuk bir bira içerken ben de herkes kadar filozof olurdum.

"Belki de en iyisi bu," dedi Mike Devine. "Hiç hâlâ gücün varken her şeye yeniden başlamayı düşündün mü?"

"Özel yaşamı düşündüm," dedim. "Ben bir psikologum Hâlâ bazı alanlarda bedava çalışıyorum."

"Ama mesleğini terk etmeyecek kadar seviyorsun, değil mi?"

"Bak, Mike, çocukların kaçırılmasından birkaç gün öncesini bir kere daha konuşmak istiyordum."

"Bu iş sende bir saplantı olmuş, Alex. O alanı ben çok arşınladım. İnan bana, hiçbir şey yok orada. Çorak bir arazi orası. Hiçbir şey yetişmiyor. Ben uğraştım uğraştım ve sonunda pes ettim."

"Sana inanıyorum. Ama yine de Potomac'ta görülmüş olabilecek bir arabayı merak ediyorum. Yakın modellerden bir Dodge belki." Nina'nın hatırladığı arabaydı bu. "Sorrell Caddesi'nde park etmiş lacivert veya siyah bir araba gözüne çarpmış mıydı? Ya da okulun çevresinde?"

"Dediğim gibi, günlük raporlarımızın hepsini tek tek elden geçirdim. Esrarengiz bir araba hakkında hiçbir şey yok. İstersen sen de bakabilirsin."

"Baktım bile." Araştırmamın umutsuzluğuna ben de güldüm.

Mike Devine ile biraz daha konuştuk. Bana yeni bir şey söyleyemedi. Sonunda deniz kıyısındaki yaşantıyı, balık avlamayı, "küçük beyaz topa vurmayı" övmesini dinledim. Yeni

yaşamı ancak başlıyordu. Dunne-Goldberg olayını benden çok daha iyi atlatmıştı.

Ama yine de içimde beni rahatsız eden bir şey vardı. O "suç ortağı" işi. Ya da "gözetleyici." Daha da kötüsü, Devine ile arkadaşı hakkında içimde kötü bir duygu. Sanki bana herkese anlatacaklarından daha çoğunu söylemişler gibi.

Devine'in eski arkadaşı Charles Chakely ile o akşam konuşmaya karar verdim. İstifa ettirildikten sonra Chakely ve ailesi Arizona'da Temple'e yerleşmişlerdi.

Benim saatime göre geceyarısı, Temple'deyse ondu. Çok geç sayılmazdı. "Charles Chakely mi? Ben Detektif Alex Cross. Washington'dan arıyorum," dedim.

Telefonun öteki ucunda bir duraklama, huzursuz bir sessizlik oldu. Sonra Chakely düşmanca bir tavır takındı ki, bu bana doğrusu çok garip geldi. Bu tepkisi onunla Devine hakkındaki duygularımı doğruluyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi. "Bana neden telefon ediyorsun? Ben Servis'ten ayrıldım. Olanları geçmişte bırakmaya çalışıyorum. Beni rahat bırak. Benden ve ailemden uzak dur."

"Bak, seni rahatsız ettiysem özür dilerim..."

"Öyleyse rahatsız etme,"diye sözümü kesti. "Çık yaşamımdan, Cross."

Charles Chakely'yi görür gibi oluyordum. Onu kaçırılmanın hemen sonraki günlerinden hatırlıyordum. Elli bir yaşındaydı ama altmışından fazla gösterirdi. Çok bira içmekten kocaman bir göbeği vardı. Saçları dökülmüştü. Bakışları içe dönük ve kederliydi.

"Ne yazık ki, hâlâ bir iki cinayetin soruşturmasını yapıyorum," dedim. Anlayışlı davranacağını umuyordum. "Bunlar da Gary Soneji/Murphy ile ilgili. Geri dönüp okuldaki öğretmenlerden birini öldürmüş. Vivian Kim adında birini."

"Beni rahatsız etme, dedim sana. Sen bana hiç telefon etmemiş ol, ben de telefonu açmamış olayım. Bu çölde 'öyle

gibi davranalım' oyununda usta oldum artık."

"Bak, mahkemeden çağrı çıkartabilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Bu konuşmayı Washington'da da yapabiliriz. Ya da uçağa atlayıp oraya gelebilirim."

"Senin neyin var böyle, Cross? Olay kapandı artık. Beni rahatsız etme."

Chakely'nin sesinde çok garip bir şey vardı. Her an patlayacak gibiydi.

"Bu akşam arkadaşınla konuştum," dedim.

"Mickey'le konuştun demek. Eh, ne çıkar bundan? Ben de arasıra konuşurum kendisiyle."

"İkiniz için de seviniyorum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Sadece bir iki soruma yanıt ver."

"Yalnız bir tane," dedi.

"Sorrell Caddesi'nde park etmiş koyu renkli bir araba görüp görmediğini hatırlıyor musun? Ya da Goldberg ve Dunne'ların evi çevresinde? Kaçırılmadan önceki bir hafta on gün içinde?"

"Hayır. Olağandışı herhangi bir şey raporlara geçerdi. Kaçırılma dosyası kapandı artık. En azından benim için. Sen de, Detektif Cross."

Telefonu kapattı.

Çözümlenmemiş "gözetleyici" durumu beni çıldırtacak gibiydi. Eğer gerçek bir detektifseniz bunu öylece bırakamazdınız. Mike Devine ve Charley Chakely ve raporları hakkında Jezzie'yle konuşmam gerekiyordu. İkisinin de konuşmalarında beni rahatsız eden bir şey vardı. Bir şeyi kesinlikle saklıyorlardı.

BÖLÜM 72

JEZZIE İLE GÜNÜMÜZÜ göl kenarındaki evinde geçirdik. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Nasıl değiştiğini, tatilinde kendisi hakkında neler öğrendiğini anlatmaya ihtiyaç duyuyordu. Kuzey Carolina'da Issızlığın Ortası'nda iki çok garip şey oldu.

Saat sekiz buçuktan önce orada olmak için Washington'dan sabahın beşinde çıktık. Aralığın üçüydü ama Ekimin biri de olabilirdi. Isı öğleden sonra yirmi derecenin üstündeydi ve dağlardan tatlı bir esinti geliyordu.

Yazlıkçılar gitmiş olduklarından göl ikimize kalmıştı. Bir saat kadar bir tek hız motoru gölde dolaşıp durduysa da, ikimizden başka canlı yoktu.

Karşılıklı anlaşmayla hemen ağır konulara girmedik. Ne Jezzie hakkında, ne Devine, ne Chakely ya da benim kaçırılma konusunda en son kuramlarım hakkında.

Öğleden sonra çevredeki çam ormanları arasında uzun bir yürüyüşe çıktık. Jezzie makyajsızdı, saçları ardında dalga-

lanıyordu. Üzerinde paçaları kesilmiş bir blucinle kolları kesilmiş bir Virginia Üniversitesi tişörtü vardı. Gözleri göğün rengiyle rekabetteydi.

"Sana kendim hakkında çok şey söyledim, Alex," dedi ormanın derinliklerine girdiğimizde. Hafif sesle konuşuyordu. Bir çocuktu sanki. Söylediği her şeyi cankulağıyla dinliyordum. Jezzie hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

"Sana kendimden söz etmek istiyorum. Artık konuşmaya hazırım. Her şeyin neden ve nasıl olduğunu anlatmak istiyorum."

Başımı sallayarak devam etmesini işaret ettim.

"Babam başarısız bir insandı. Kendince. İstediği zaman toplumla kaynaşabilirdi. Ama gecekondu kökenliydi ve bu nedenle hiç rahat değildi. Onun bu olumsuz tutumu başına hep iş açardı. Bunun annemi ya da beni nasıl etkilediği umurunda bile değildi. Kırk elli yaşlarında içmeye başladı. Yaşamının sonunda bir tek arkadaşı bile yoktu. Ailesi de. Kendisini o yüzden öldürdü sanırım... Babam kendini öldürdü, Alex. Bunu arabasında yaptı. Union İstasyonunda kalp krizi falan geçirmedi. Bu, kolej günlerimden beri söylediğim bir yalandır."

Bir süre hiç konuşmadan yürüdük. Jezzie birkaç kere annesiyle babasından söz etmişti. Onların içki sorununu biliyordum. Ama Jezzie'nin doktoru olamayacağım için anlatması için zorlamamıştım. Bunu zamanı gelince yapacağına emindim.

"Ben annem babam gibi başarısız bir insan olmak istemedim. Onlar kendilerini başarısız bulurlardı, Alex. Hep öyle konuşurlardı. Kendilerine saygıları yoktu. Ben öyle olamazdım."

"Sen onları nasıl görüyorsun?"

"Başarısız olarak herhalde. Çok akıllıydılar, Alex. Her konuda bilgileri vardı. Okumadıkları kitap kalmamıştı. Her

konuda konuşabilirlerdi. Hiç İrlanda'ya gittin mi?"

"Bir iki kere iş için İngiltere'ye gittim. Onun dışında Avrupa'ya ayak basmadım. Buna ayıracak param yoktu."

"İrlanda'da bazı köylerde insanlar çok iyi konuşabilirler ama büyük yoksulluk içindedirler. O 'beyaz gettoları' görürsün orada. Her üç dükkandan biri meyhanedir. Orada o kadar çok eğitim görmüş başarısızlar vardır ki. Ben akıllı bir başarısız olmak istemiyordum. Sana bu korkudan söz etmiştim. Bu benim için yeryüzünde cehennem demekti... Okulda çok çalıştım. Ne pahasına olursa olsun, birinci olmalıydım. Sonra Maliye Bakanlığı'nda. Epey ilerledim, Alex. Mesleğim ve genelde yaşantım beni mutlu ediyordu."

"Ama Goldberg-Dunne olayından sonra her şey çözüldü. Günah keçisi sendin. Artık o altın kız değildin."

"Evet. Bitmiştim artık. Ajanlar arkamdan konuşuyorlardı. Sonunda Servis'ten ayrıldım. Başka seçeneğim yoktu. Bu büyük haksızlıktı. Buraya geldim. Kim olduğumu anlamak için. Bunu tek başıma yapmalıydım."

Jezzie uzanıp beni kucakladı. Hafif hafif ağlamaya başladı. Daha önce ağladığını hiç görmemiştim. Sımsıkı kucakladım. Onu hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Bana katı gerçekleri söylediğini biliyordum. Benim de ona aynı gerçekleri anlatmam gerekirdi.

Sakin sakin oturup konuşurken birden ağaçlar arasından gözetlendiğimizi hissettim. Başımı çevirmedim ama gözlerimle sağımızı solumuzu taradım. Ormanda biri daha vardı.

Biri bizi gözetliyordu.

Bizi gözetleyen biri daha.

"Jezzie, sağımızdaki tepede biri var," diye fısıldadım. Jezzie o yana bakmadı. Hâlâ polisti.

"Emin misin, Alex?"

"Eminim. Güven bana. Ayrılalım. Eğer kaçmaya çalışır-

sa arkasından koşalım."

Ayrılarak gözetleyiciyi gördüğüm tepenin iki yanına yürüdük. Adam bu harketimize şaşırmıştı.

Kaçmaya başladı!

Bir erkekti. Ayağında spor ayakkabılar, sırtında koyu renkli, başlıklı bir eşofman vardı.

Jezzie ile adamı iki yüz elli metre kadar kovaladık. Ayaklarımız çıplak olduğundan adama daha fazla yaklaşamıyorduk. Dallar ve çalılar yüzümüze, kollarımıza çarpıyordu. Sonunda ormandan çıkıp asfalta vardık. Tam o anda önümüzdeki dönemecin ardında bir arabanın hızlandığını duyduk. Ne arabayı görebildik ne de plakasını.

"İşte bu çok garip!" dedi Jezzie soluklanmaya çalışırken. Kan ter içinde kalmıştık.

"Senin burada olduğunu kim biliyor?" diye sordum.

"Hiç kimse. Onun için çok garip. Kimdi o? Alex, korkutucu bir şey bu. Bir fikrin var mı?"

Nina Cerisier'in gördüğü gözcü hakkında en az on tane kuramım vardır. En umut vaad edeni en basitiydi. Polis Gary Soneji'yi gözetliyordu. Ama hangi polis? Benim bölümümden biri olabilir miydi? Ya da Jezzie'nin?

Gerçekten ürkütücü bir durumdu.

Karanlık basmadan hemen önce eve döndük. Hava giderek soğuyordu.

İçerde kocaman bir ateş yakıp dört kişiyi doyuracak bir yemek hazırladık.

Yemekten sonra Mike Devine, Charley Chakely ve gözetleyici hakkında konuştuk. Jezzie'nin bu konuda bana bir yardımı olmadı. Gizli Servis ajanları arasında araştırma yapmanın yararsız olduğunu söyledi. Chakely heyecanlı bir tipti ve kendisini aradığım için çığrından çıkabilirdi. Mike Devine ve Chakely iyiydiler ama çok iyi değildiler. Eğer Goldberg ailesinin korumasında çalışırlarken dikkate değer bir

şey olmuşsa bunu mutlaka görürlerdi. Raporları düzgün olurdu.

Jezzie, Nina'nın Sanders'lerin öldürülmesinden bir gece önce sokakta park etmiş bir araba gördüğünden kuşkulanmıyordu. Ama birinin Soneji/Murphy'yi gözetlediğine inanmıyordu. Hatta Soneji'nin orada olduğuna da.

O gece saat dokuzda yattık. Şarap görevini yapmıştı. Tutku vardı ama onun yanında sevecenlik de vardı.

Yatakta birbirimize sokulduk, güldük ve erken uyumadık.

Ne zaman uyandığımı bilemiyorum. Uyandığımda örtünün üzerindeydim ve üşüyordum.

Şöminedeki ateşin turuncu parıltısı ve hafif bir çıtırtı sesi vardı. Ateş yanarken odanın neden o kadar soğuk olduğunu düşündüm.

Örtünün altına girdim. Camda yansıyan parıltı bir garipti.

Orada yine Jezzie ile olmanın garipliğini hissettim yine. Issızlığın ortası. Artık onunla birlikte olmamayı düşünemiyordum bile.

Uyandırıp bunu söylemek istedim.

Birden camın önündeki parıltının şömineden gelmediğini fark ettim.

Yataktan fırlayıp pencereye koştum. Tüm yaşamım boyunca duyduğum ama hiç görmeyi beklemediğim bir şeyle karşı karşıyaydım.

BÖLÜM 73

MAGGIE ROSE adında kayıp bir küçük kız.
Cinayetler. Vivian Kim'in öldürülmesi.
Bir psikopat. Gary Soneji/Murphy.
Bir "suç ortağı." Esrarengiz bir gözetleyici.
Kuzey Carolina'da yanan bir haç.

Bu parçalar ne zaman birbirlerine uyacaklardı? Hiç uyacaklar mıydı? Jezzie'nin göl evinden sonra kafam çok rahatsız edici görüntülerle doluydu. Jezzie'nin söylediği gibi bundan vazgeçemezdim. Ertesi haftanın olayları saplantımı arttırmıştı.

Pazartesi günü işten eve geç geldim. İçeri girdiğimde Nana telefonu bana uzattı. Fallston Cezaevinden Wallace Hart'ın aradığını söyledi.

"Alex, seni evinde rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Wallace. "Buraya gelebilir misin? Çok önemli olabilir."

Ceketimi çıkarmaya çalışıyordum. Bir kolumu çıkarmış bir halde durdum. Çocuklar bana yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Hem yardımcı olmaya, hem de sırtüstü yere devirmeye.

"Ne var, Wallace?" diye sordum. "Bu akşam biraz doluyum da." Damon ile Jannie'ye dilimi çıkardım. "Evde bir iki sorun var. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Seni istiyor. Seninle, sadece seninle konuşacakmış. Önemli olduğunu söyledi."

"Sabaha kadar bekleyemez mi?" Uzun bir gün geçirmiştim. Üstelik Gary Murphy'nin bana söyleyeceği yeni bir şey olacağını tahmin etmiyordum.

"Şimdi Soneji," dedi Wallace. "Seninle konuşmak isteyen Soneji!"

Dilim tutulmuştu. "Geliyorum, Wallace," diyebildim.

Bir saat sonra Fallston'daydım. Gary, cezaevinin en üst katındaydı.

Hücresine vardığımda çarşafsız ve örtüsüz olarak daracık şiltesinin üzerinde yatıyordu.

Wallace Hart, "Onu gece için sakin bir yere taşımak istiyordum," dedi. "Bir süre gözlem altında tutmak için."

Gary'nin hücresine girip oturdum. Gary'nin gözleri tavana çevrilmişti. Orada olduğumu bildiğinden emindim.

Sonunda ürkütücü monoton bir sesle, "Psikuşka'ma hoş geldin, Doktor," dedi. "Psikuşka'nın ne olduğunu biliyor musun?" Karşımdaki Soneji'ydi.

"Rusya'daki cezaevi hastaneleri. Sovyetler Birliği'nde siyasi mahkumları orada tutarlar."

"Evet öyle. Çok iyi." Bana baktı. "Seninle yeni bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Bir anlaşma yaptığımızı bilmiyordum," dedim.

"Buradaki zamanımı daha fazla harcamak istemiyorum. Murphy'yi oynamaktan bıktım artık. Soneji'yi harekete geçi-

renin ne olduğunu öğrenmek istemez misin? Elbette istersin, Dr. Cross. Sen de ünlü olabilirsin. Katılmak istediğin her çevrede ünlü olabilirsin."

Bunun 'kaçış'larından biri olan bulanık durum olduğuna inanmıyordum. Söylediklerinin farkındaymış gibi görünüyordu.

Baştan beri Gary Soneji miydi? "Kötü Çocuk" yani? İlk karşılaştığımızdan beri. Benim teşhisim buydu zaten.

"Beni anladın mı?" Gary Soneji yatağına uzanıp çıplak ayak parmaklarını oynattı.

"Yaptığın her şeyin bilincinde olduğunu söylüyorsun. Hiç çifte kişilik olmadı. Her iki rolü de oynadın. Ve şimdi Gary Murphy rolünü oynamaktan bıktın."

Ağır şizofreni vakalarında hayali yaşam gerçeğinden daha önemli olabilirdi.

"Evet, Alex. Sen diğerlerinden çok zekisin. Seninle gurur duyuyorum. Olayları benim için ilginç yapan sensin."

"Bizden ne istiyorsun? Senin için ne yapabilirim, Gary?"

"Birkaç şeye ihtiyacım var. En çok da kendim olmaya. Başarılarımın tanınmasını istiyorum."

"Karşılığında bir şey alacak mıyız?"

Soneji bana bakıp gülümsedi. "Sana olanları anlatacağım. Ta ilk baştan başlayarak. Değerli vakalarını çözümlemene yardım edeceğim."

Soneji'nin sözüne devam etmesini bekledim. Aklımda hep Gary Soneji'nin banyo aynasındaki o yazı vardı: Ben önemli biri olmak istiyorum. Yaptıklarının şerefini baştan beri kendisi almak istemişti.

"İki çocuğu da öldürmeyi planlamıştım. Çocukluk konusunda bu sevgi-nefret saplantısı vardır bende. Memeleri kes-

mek, cinsel organların traşı... yetişkinler daha çok çocuğa benzesinler diye. Hem çocukları öldürmek olayın daha güvenli ve en mantıklı sonucuydu. Çocukları neden kaçırdığımı merak ediyorsun, değil mi?"

"Anlatacağın her şeyle ilgileniyorum, Gary. Devam et."

"Bir ara iki yüz kişiyi öldürdüğümü hesaplamıştım. Aralarında pek çok çocuk da vardı. Ben canımın istediğini yaparım. O an aklıma ne esmişse."

O yağlı, pis sırıtması belirdi yine. Artık Gary Murphy değildi. Wilmington'daki o tipik Amerikan baba ve koca da değildi. Çocukluğundan beri mi cinayet işliyordu yoksa?

"Doğru mu? Yoksa hâlâ beni şok etmeye mi çalışıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bunu neden yapayım ki? Çocukluğumda Lindbergh olayı hakkında çok kitap okudum. Sonra da bütün büyük cinayetler hakkındaki yazıları. Princeton kütüphanesinde bulabildiğim bütün gazete kupürlerini kopya ettim. Bunların bir kısmını sana söylemiştim, değil mi? Çocukları kaçırmak bende bir tutku haline gelmişti. Onları tümüyle kontrolum altına almak... Onlara işkence etmek. Bir arkadaşımla bunun denemelerini yaptım. Onunla tanıştın sanırım. Simon Conklin. Sadece küçük çaplı bir psikopat, Doktor. Zamanını harcamaya değmez. Suç ortağı değil. Çocuklarının kaçırılmalarının ana babayı o kadar rahatsız etmesi fikri de çok hoşuma gider. Başka yetişkinleri gözlerini kırpmadan yok ederler. Ama biri küçük bir çocuğa el sürmeye kalkışmasın. Korkunç cinayet! diye bağırırlar. Ne saçmalık ama. Ne büyük iki yüzlülük. Düşünün bir kere. Bangla'eş'te bir milyon kara derili çocuk ölüyor, Dr. Cross. Kimsenin umurunda değil. Kimse onları kurtarmaya koşmuyor."

"Kara aileleri neden öldürdün? Arada ne gibi bağlantı var?"

"Bağlantı olması gerektiğini kim söyledi? John Hop-

kins'de bunu mu öğrendin sen? Belki onlar benim yaptığım iyiliklerdi. Benim sosyal vicdana sahip olmadığımı kim söyleyebilir? Her yaşamda bir denge olmalıdır. Ben buna inanırım. I Ching. Seçtiğim o kurbanları düşün. Umutsuz uyuşturucu kullananlar. Daha şimdiden fahişeliğe başlamış yeni yetme bir kız. Kaderi şimdiden belli olan küçük bir oğlan."

Ona inanıp inanmadığımı bilemiyordum. Havalarda uçuyordu. "Bizim için içinde sıcak bir yer var mı?" diye sordum.

Alayımı anlamazdan geldi. "Evet, aslında eskiden siyah bir arkadaşım vardı. Bir hizmetçi. Bana bakan bir kadın. Babam annemi boşarken. Adı Lura Douglas'tı. Ama beni terk edip Detroit'e gitti. Bayıldığım gürültülü bir kahkahası olan şişman bir kadın. Üveyannem beni bodruma kilitlemeye başladığı sırada Motown'a gitti.

"Bu arada üvey kardeş ve kızkardeşlerim yukarda, babamın evindeydiler. Benim oyuncaklarımla oynarlardı. Döşeme tahtaları arasından benimle alay ederlerdi. O bodrumda haftalarca kalırdım. Ben öyle hatırlıyorum. Kafanın içinde uyarı zilleri çalıp lambalar yanmaya başladı mı. Dr. Cross? İşkence edilen çocuk bodrumda. Şımartılmış çocuklar bir samanlığa gömülü. Ne kadar temiz bir paralellik, değil mi? Parçalar yerli yerine oturmaya başladı mı? Gary artık gerçekleri anlatmaya başladı mı, ha?"

"Gerçekleri mi anlatıyorsun?" diye sordum. Anlattığına emindim. her şey birbirine uyuyordu.

"Evet. Sana izci sözü... Washington'un Güneydoğu'sundaki cinayetler. Aslında siyahların ilk dizi katili olma kavramından hoşlanmıştım."

Daha önce söylediği bir şeye dönerek, "Michael Goldberg'i sen öldürmedin mi?" diye sordum.

"Hayır. O zaman öyle bir niyetim yoktu. Her şeyin bir zamanı vardı -onu da öldürecektim. Şımarık bir şeydi. Bana

'kardeşim' Donnie'yi hatırlatıyordu."

"Michael Goldberg'in vücudundaki bereler neydi peki? Bana olanları anlatsana."

"Bu işten hoşlanıyorsun, değil mi, doktor? Bu bize senin hakkında neler söylüyor, ha? Onun öldüğünü görünce çok kızdım. Tekmeleyip durdum bunun üzerine. Küreğimle vurdum. Başka ne yaptığımı hatırlamıyorum. Çok içerlemiştim. Sonra de cesedini fırlatıp attım o nehre."

"Ama kıza bir zarar vermedin, değil mi?"

"Hayır, kıza dokunmadım."

Sesimi taklit ederek konuşuyordu. Doğrusu epey başarılı bir taklit yapmaktaydı. Çeşitli rolleri oynayabiliyordu. Onunla aynı odada olmak ve kendisini izlemek ürkütücüydü. Yüzlerce insan öldürmüş olabilir miydi? Mümkündü bence.

"Bana ondan söz et. Maggie Rose Dunne'a ne oldu?"

"Tamam, tamam. Maggie Rose Dunne hikayesi. Bir mum yak, acıması için Tanrı'ya yalvar. Kaçırıldıktan sonra uyutulmuştu. İlk baktığımda. Sekobarbital'in etkisi geçiyordu. Küçük Maggie'ye tıpkı Dehşet Ana gibi davrandım. Üvey annem de evimizde bodrumun kapısı önünde, 'Kes sesini, şımarık çocuk!' diye bağırırdı. Bunun üzerine kız çok korktu. Onu yine uyuttum. FBI ajanları çocukların sağ oldukları konusunda kanıt isteyeceklerinden her ikisinin de nabızlarını kontrol ettim."

"Nabızları normal mıydı?"

"Evet, Alex. Sonra kulağımı sırayla o küçük göğüslere dayadım. Kalp atışlarını durdurma doğal isteğimi kontrol altına aldım."

"Neden böyle bir çocuk kaçırma? Neden bu reklam? Bu kadar büyük tehlikeyi göze almak neden?"

"Çünkü hazırdım. Uzun, çok uzun zamandan beri prova yapıyordum. Paraya ihtiyacım da vardı. Milyoner olmak be-

nim de hakkımdı."

"Ertesi gün çocukları kontrol etmeye gittin mi?"

"Kız ertesi gün de iyiydi. Ama Michael Goldberg'in öldüğünün ertesi günü Maggie Rose kaybolmuştu! Samanlığa gittim, kutuyu gömdüğüm yerde bir çukur vardı. Yerde bir çukur. Boş! Ben kıza bir şey yapmadım. Florida'daki kurtarmalık parasını da almadım. Başkası almış olmalı. Şimdi olanları sen düşün de bul bakalım. Ben buldum sanırım. Büyük sırrı bildiğimi sanıyorum."

BÖLÜM 74

SABAHIN SAAT ÜÇÜNDE kalktım. Sevinçten havalarda uçuyordum. Piyanonun başına geçip Mozart ve Debussy çaldım. Komşular herhalde gürültü için polise telefon etmişlerdi.

Sabah Soneji'yi yine ziyaret ettim. Küçük penceresiz odasında oturdum. Birden konuşmak istemişti. Bütün bunların nereye varacağını tahmin ediyordum: bana kısa bir süre sonra ne söyleyeceğini biliyor gibiydim. Yine de fikrimin onun tarafından onaylanması gerekiyordu.

"Senin doğana çok yabancı bir şeyi anlaman gerek," dedi. "Ben ünlü küçük kızla artist anasını izlerken kızışmıştım. Çünkü bir uyuşturucu bağımlısıydım. Bir doza ihtiyacım vardı." Onun korkunç deneyimlerini dinlerken çocukluklarında tacize uğrayan kendi hastalarımı dinler gibiydim. Bir kurbanın kendi kurbanları hakkında konuştuğunu dinlemek çok acıklı bir şeydi.

" 'Heyecan durumu'nu çok iyi anlarım, Doktor. Benim

sevdiğim şarkı 'Şeytana sempati'dir. Rolling Stones'un parçasıydı sanırım. Hep gerekli önlemleri almaya çalışır -ama içinde bulunduğum büyüyü bozmazdım. Kaçış yollarını, yedek kaçış yollarını, girdiğim mahallenin bütün giriş çıkışlarını ezbere bilirdim. Bunlarda biri gettodan Capitol Hill'e kadar uzanan bir kanalizasyon tünelini bile içeriyordu. Tünelde takma saç ve değişik bir kılık saklamıştım. Her şeyi düşünüyordum. Asla yakalanmayacaktım. Yeteneklerim konusunda büyük güvene sahiptim. Kendi yanılmazlığıma inanıyordum."

"Buna hâlâ inanıyor musun?" Bu ciddi bir soruydu. Bana doğruyu söyleyeceğini sanmıyordum, ama yine de söyleyeceklerini duymak istiyordum. "O zaman olan, yani benim tek yanlışım, başarılarımın, milyonlarca hayranımın alkışlarının başıma vurmasıdır. Alkış da uyuşturucuya dönüşebilir. Katherine Rose'da da aynı hastalık vardır. Pek çok film yıldızı ile sporcuda da. Milyonlar onları alkışlar. Onlara ne kadar 'özel' ne kadar 'parlak' olduklarını söylerler. Ve yıldızlardan bazıları kendi sınırlarını, onları oraya getiren o güç çalışmayı unuturlar.

Unuttum. O yüzden de yakalandım. McDonalds'dan kaçabileceğime inanıyordum! Hep kaçtığım gibi. Biraz keyif için adam öldürecek, sonra da kaçacaktım."

"Şimdi kendini her şeyi yapabilecek biri olarak görüyor musun? Daha yaşlandığın ve akıllandığına göre?" O alaycı davranıyordu, ben de davranabilirdim.

"Buna en yakın yerdeyim. Kavramı anlamak üzereyim."

Yine o bomboş katil gülümsemesiyle baktı yüzüme. Ona vurmak istedim. Gary Murphy trajik ve neredeyse hoşlanılması mümkün bir insandı. Soneji ise tümüyle kötüydü. İnsan canavar.

"Goldberg ve Dunne evlerinin çevresinde araştırma yaparken gücünün doruğunda mıydın?"

"Hayır, hayır. Doktor, çok iyi bildiğin gibi sakarlaşmaya başlamıştım. Condon Terrace'daki 'mükemmel' cinayetim hakkında çok şey okumuştum. 'İz yok, ipucu yok, kusursuz katil!'. Ben bile etkilenmiştim."

"Potomac'ta ne aksilik oldu?" Yanıtı bildiğimi sanıyordum. Ama bir de onun ağzından duymam gerekiyordu.

Omuzlarını silkti. "İzleniyordum elbette."

Tamam, diye düşündüm. "Gözetleyici."

"O zaman bunu bilmiyor muydun?" diye sordum.

"Elbette ki, hayır." Sorum karşısında kaşlarını çattı. "İzlendiğimi çok sonra fark ettim. Daha sonra bu duruşmada da doğrulandı."

"Nasıl? İzlendiğini nasıl anladın?"

Soneji gözlerimin içine baktı. Sanki kafatasımın arka tarafına bakar gibiydi. Beni kendisinin çok altında görüyordu. Ben onun kendisini anlattığı bir kaptım sadece. Ama benimle konuşmayı diğerleri ile olduğundan daha ilginç buluyordu. Bundan şeref mi duyayım yoksa kirlendiğini mi hissedeyim bilemiyordum. Benim bildiğim ve bilmediğim şeyler konusunda da meraklıydı.

"Bir noktayı açıklayayım," dedi. "Bu benim için önemlidir. Sana anlatacağım sırlarım var. Pek çok büyük ve küçük sır. Kirli sırlar, keyifli sırlar. Şimdi sana bir sır vereceğim. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Çok basit, azizim Gary," dedim. "Başkalarının kontrolu altında olmak senin için cehennemden beter. Sen her şeyin başında olmalısın."

"Çok güzel, Doktor Detektif. Ama seninle değiş tokuş edeceğim çok esaslı şeyler var. On iki on üç yaşımda işlediğim cinayetler. O kadar eskiye giden çözümlenmemiş cinayetler vardır. İnan bana, seninle paylaşacağım bir hazinem var benim."

"Anlıyorum ve heyecanla bekliyorum," dedim.

"Her zaman anlamışsındır. Şimdi bütün yapacağın öteki zombilere yürürken çiklet de çiğnenebileceğini öğretmektir."

"Öteki zombiler mi?"

"Özür dilerim. Kabalık etmek istemedim. Zombileri ikna edebilir misin? Kimden söz ettiğimi biliyorsun. Sen onlara benden bile daha az saygı duyarsın."

Doğruydu. Detektif Şefi Pittman'ı ikna etmem gerekiyordu en başta. "Bana yardım edecek misin? Somut bir şey verebilecek misin? Küçük kıza neler olduğunu bilmem gerek. Onun anababası sonunda huzura kavuşsunlar hiç olmazsa."

"Pekala, bunu yapacağım." Her şey ne kadar basitti.

Beklerdin. Sonra biraz daha beklerdin. Polisin hemen hemen bütün soruşturmaları böyleydi. Binlerce soru sorardın. Koskoca dosya dolaplarını gereksiz kağıtlarla doldurdun. Ardından yine sorular sorar, hiçbir yere varmayan sayısız ipuçlarını kovalardın. Sonra bir değişiklik olarak bir şey yolunda giderdi. Bu arada sırada olurdu bizim meslekte. Şimdi de oluyordu. Binlerce saatlik çalışmanın ödülü. Gary'yi bıkmadan görmeye gelmenin ödülü.

"O zaman gözetlendiğimin farkında değildim," dedi Gary Soneji. "Ve sana anlatacaklarımın hiçbiri Sanders'lerin evinin yakınlarında olmadı. Potomac'ta Sorrell Caddesi'nde oldu. Daha doğrusu Goldberglerin evi önünde."

Birden onun bu övünmesinden sıkılmıştım. Ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Yaklaşıyordum.

"Devam et," dedim. "Potomac'ta ne oldu? Goldberglerin evi önünde kimi gördün?"

"Çocukları kaçırmadan önceki gecelerden birinde oradan arabayla geçiyordum. Kaldırımda bir adam yürüyordu. Ama bir şey düşünmeden geçip gittim. Aynı adamı duruşmada görene kadar da bir daha aklıma gelmedi."

Soneji bir an sustu. Yine oyuna mı başlamıştı? Sanmıyordum. Bana, sanki ruhumun içini görüyormuş gibi bakıyordu. Kim olduğumu biliyor, diye düşündüm. Beni belki de benden iyi tanıyor.

Benden ne istiyordu? Ben onun çocukluğunda eksik olan bir şeyin yerine mi geçmiştim? Bu korkunç iş için neden beni seçmişti?

"Mahkemede tanıdığın adam kimdi?" diye sordum.

"Gizli Servis ajanıydı. Devine'dı. O ve arkadaşı Chakely benim Goldberg ve Dunne'ların evlerini gözlediğimi görmüşlerdi. Beni izleyen onlardı. O çok değerli Maggie Rose'u onlar aldılar. Florida'da kurtarmalık parasını onlar aldılar. Sen bu kadar zamandır aradığını polisler arasında aramalıydın. Küçük kızı iki polis öldürdü."

BÖLÜM 75

DEVINE VE CHAKELY hakkındaki sezgilerim yanlış değildi. Soneji/Murphy tek görgü tanığıydı ve bunu doğrulamıştı. Şimdi harekete geçmeliydik.

Dunne-Goldberg dosyasını yeniden açmalıydım ve bunun için Washington'da kimsenin duymak istemeyeceği şeyleri söylemek zorundaydım.

Önce FBI ile konuşmaya karar verdim... Maggie Rose'u iki polis öldürmüştü. Soruşturmanın yeniden başlatılması gerekirdi. Çocuk kaçırma birinci soruşturmada çözümlenmiş değildi.

FBI merkezinde Gerry Scorse'yi görmeye gittim. Scorse beni odasının kapısı önünde kırk dakika beklettikten sonra içeri alıp kahve ikram etti. "Gel, Alex. Beklediğin için teşekkür ederim," dedi.

Daha önce öğrendiklerimi, ondan sonra Soneji'nin Gizli Servis ajanları Mike Devine ve Charles Chakely hakkında söylediklerini anlatmamı sessizce ama ilgiyle dinledi. Önün-

deki kağıda notlar aldı.

Sözüm bittikten sonra, "Bir telefon edeceğim, sen bekle, Alex," dedi.

Döndüğü zaman kendisiyle yukarı çıkmamı istedi. Bana bir şey söylemedi ama, Gary Soneji'nin haberinden etkilendiğimi tahmin ettim.

En üst kattaki müdür yardımcısının özel toplantı odasına çıktık. Kurt Weithas FBI'ın ikinci adamıydı. Bunun önemli bir toplantı olduğunu anlamamı istemişlerdi. Ben de anlamıştım.

Odada Weithas'ın hakim olduğu ilk anda belli oldu."Detektif Cross, ikili bir başarı elde etmek istiyoruz," diye söze başladı. Çok başarılı ve çok serinkanlı bir Capitol Hill avukatı gibi konuşuyordu. "Size Devine ve Chakely hakkında sahip olduğumuz bilgileri göstermek istiyorum. Buna karşılık bu konunun gizli kalmasında işbirliğinizi istemek zorundayım. Size şunu söylemek isterim: Detektif Cross, biz o ikisi konusunda bir süredir bilgiye sahibiz. Sizinkine paralel bir soruşturma yürütmekteyiz."

"Sizinle işbirliğine hazırım," dedim onun verdiği haber karşısındaki şaşkınlığımı göstermemeye çalışarak. "Ama bölümüme rapor vermek zorundayım."

"Ben sizin amirinizle o konuyu görüştüm bile," dedi. Ve bu küçük ayrıntıyı bir kenara atıverdi. Benim kendisine olan güvenimi çiğnemişti, ama benim ona sadık kalmamı istiyordu. "Soruşturmada siz bizden hep bir iki adım ilerdeydiniz. Ama bu kere biz sizden yarım adım ilerdeyiz."

"Eh, sizin kadronuz daha geniştir," dedim.

Ondan sonra sözü Scorse aldı."Biz Devine ve Chakely hakkında soruşturmaya kaçırılma olayından sonra başladık," dedi. "Pek ciddiye almasak da ilk akla gelen kuşkulular onlardı. Soruşturma sırasında iki adama da ağır baskılar uygulandı. Gizli Servis doğrudan doğruya Maliye Bakanlığına

bağlı olduğu için bunun ne olduğunu tahmin edersin.

"Ajan Charles Chakely Ocak ayının dördünde Servis'ten istifa etti. Bunu çocukların kaçırılmasından çok önce düşündüğünü söyledi. Yapılan imalarla, medyanın gösterdiği ilgiyle daha fazla uğraşamayacağını söyledi. İstifası hemen kabul edildi. Aynı sırada ajanların tuttukları günlük raporlardaki küçük bir yanlışı keşfetmiştik. Bir tarihte dikkatsizce bir yanlışlık yapılmıştı. Bu önemli bir şey değildi ama o sırada her şey tek tek inceleniyordu."

Müdür yardımcısı, "Olayda doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak dokuz yüz ajanımız yer almıştı," dedi. Ne demek istediğini henüz anlayamamıştım.

"Ajanların raporlarında başka tutarsızlıklar da saptandı," diye Scorse devam etti. "Teknik uzmanlarımız raporların ikisinde tahrifat yapıldığını, yani yeniden yazıldıklarını saptadılar. Sonuçta raporlardan çıkarılan şeylerin öğretmen Gary Soneji'ye ait bilgiler olduğunu anladık."

"Onun Goldberglerin evini gözetlediğini görmüşlerdi," dedim. "Eğer Soneji'nin sözlerine inanılırsa."

"Bu noktada kendisine inanabileceğimizi sanıyorum. Senin bu yeni öğrendiklerin bizim bulgularımızı doğruluyor. İki ajanın Soneji'nin Michael Goldberg ile Maggie Rose Dunne'ı izlediğini gördüklerine inanıyoruz. Ajanlardan birinin Soneji'yi izlenip Crisfield'deki saklama yerini öğrendiğini de tahmin ediyoruz."

Gerry Scorse'ye, "O günden beri o iki ajanı gözetim altında mı tutuyorsunuz?" diye sordum.

Başını salladı. "Bir iki ay kadar. Kendilerini gözetlediğimizi bildiklerini de tahmin ediyoruz. Chakely istifa ettikten iki hafta sonra Devine da istifa etti. Ne kendisinin ne de ailesinin olanların baskısına dayanamadıklarını söyledi. Devine ile karısı ayrılmışlardı."

"Chakely ile Devine parayı harcamaya kalkışmadılar herhalde?"

"Bildiğimiz kadarıyla, hayır. Dediğim gibi, bizim kuşkulandığımızı biliyorlardı. Aptal insanlar değillerdir."

Weithas, "Olay bir bekleme oyununa dönüştü," dedi. "Henüz bir şey kanıtlayamayız ama yaşamlarını altüst edebiliriz. Kurtarmalık parasını harcamalarını kesinlikle önlüyoruz şimdi."

"Ya Florida'daki pilot? Benim orada soruşturma yapmam olanaksızdı. Siz onun kim olduğunu öğrendiniz mi?"

Scorse başını salladı. FBI benden saklamıştı bu bilgiyi. Herkesten saklamıştı. Ama şaşırmış değildim. "Joseph Denyeau adında bir uyuşturucu taşıyıcısı. Florida'daki adamlarımız kendisini tanıyorlardı. Devine'in de onu tanıyıp tutmuş olması akla yatkındır."

"Bu Joseph Denyeau'ya ne oldu?"

"Costa Rica'da ölü bulundu. Bulunmaması amaçlanmıştı."

"Devine ve Chakely'yi tutuklamayacak mısınız?"

"Elimizde kanıt yok, Alex. Senin Soneji'den öğrendiğin olayı doğruluyor ama mahkemede kanıt olamaz."

"Küçük kıza ne oldu?" diye sordum Weithas'a.

Weithas bir şey demedi. Üst dudağına üfledi soluğunu.

"Bilmiyoruz," dedi Scorse. "Maggie Rose hakkında henüz bir bilgi yok. Bu işte en şaşırtıcı olan da bu."

Weithas, "Bir güçlük daha var," dedi. O meşin kanepede Scorse ile yanyana oturuyordu. Her ikisi de cam sehpanın üzerinden eğiliyorlardı benimle konuşmak için.

Weithas Scorse'ye baktı, sonra da bana. "Bu güçlük de Jezzie Flanagan," dedi.

Yumruk yemiş gibi olmuştum. Son birkaç dakika içinde onlardan gelecek bir darbe olduğunu anlamıştım. İçim buz gibi ve bomboş, öylece oturdum karşılarında.

"Bu işte iki adamla birlikte olduğunu tahmin ediyoruz. Başından beri. Jezzie Flanagan ile Mike Devine yıllardan beri sevişirler."

BÖLÜM 76

SAMPSON ile o gece saat sekiz buçukta New York Caddesi'nde yürüyorduk. Burası Washington'un gettolarının tam ortasındadır. Sampson'la çoğunlukla gecelerimizi orada geçiririz.

Bana nasıl olduğumu sormuştu. "Pek iyi değilim," dedim. "Ya sen?"

Sampson Jezzie Flanagan işini biliyordu. Bildiğim her şeyi anlatmıştım ona. İş giderek karışıyordu. Kendimi o geceki kadar berbat hissettiğimi hatırlamıyorum. Scorse ve Weithas Jezzie konusunda her şeyi anlatmışlardı. Kadın işin içindeydi. Kuşkuya yer yoktu. Yalanlar birbirini izlemişti. Bana en az yüz yalan söylemişti. Birinde bile gözünü kırpmış değildi. Bu işte Soneji/Murphy'den bile ustaydı.

Sampson, "Susmamı mı istersin, konuşmamı mı?" dedi. "Hangisini istersen onu yaparım."

Yüzü genellikle olduğu gibi ifadesizdi. Belki de o izlenimi yaratan güneş gözlüğüydü. Sampson on yaşındayken de böyleydi.

"Konuşmak istiyorum," dedim. "Bir kokteyl içebilirim. Psikopat yalancılardan söz etmek istiyorum."

"İçkileri ben ısmarlarım," dedi.

Faces'e girdik. Polis olduğumuzdan beri gittiğimiz bardı burası. Bar müdavimleri bizim detektif olmamıza aldırmazlardı. Hatta bazıları bunun mahalle için zararlıdan çok yararlı olduğunu söylerlerdi.

"Devine ve Chakely'nin başında Jezzie vardı, değil mi?" dedi Sampson.

"Evet, her şey öyle başladı. Devine ve Chakely Senatör Goldberg ve ailesinin korumalarıydılar. Amirleri Jezzie'ydi."

"Kimse onlardan kuşkulanmadı mı?"

"İlk başta, hayır. FBI kontrolunu yaptı. Ama Chakely ile Devine'ın raporlarında tahrifat yapıldığını anlayınca kuşkulandılar. Bizim bir adamımıza karşılık onların yirmi adamı vardı. FBI ayrıca tahrif edilmiş raporları bizim bulmamamız için saklamıştı."

"Devine ile Chakely Soneji'nin çocuklardan birini gözetlediğini fark ettiler. Ve her şey öyle başladı, değil mi?" Sampson işi kavramıştı artık.

"Soneji'nin kamyonetini Maryland'daki çiftliğe kadar izlediler. Çocukları kaçırabilecek birinin ardında olduklarını anlamışlardı. Çocuklar kaçırıldıktan sonra onları bir daha kaçırmak içlerinden birinin aklına geldi."

"On milyonluk fikir," dedi Sampson. "Bayan Jezzie Flanagan baştan beri onlarla birlikte miydi?"

"Bilmiyorum. Galiba. Bunu bir gün kendisine sormam gerekecek."

"Şu anda nasılsın? Kafan suyun altında mı, üstünde mi?"

"Onu da bilemiyorum. İnsan onun gibi yalan söyleyebilen birine rastlayınca perspektifi değişiyor. Bunun üstesin-

den gelmek çok güç, dostum. Sen hiç bana yalan söyledin mi?"

Sampson dişlerini gösterdi. Gülümsemeyle hırıldama arası bir şey. "Suyun altındasın sanırım," dedi.

"Eh, daha iyi günler gördüm. Ama daha kötülerini de gördüm. John, sen de ondan hoşlanmış mıydın? Bu işler çıkmadan yani?"

"Elbette. Hoşlanmayacak bir şey yoktu ki. Güzel. Yetenekli. Hayır, dostum, ben sana hiç yalan söylemedim. Hem de söylemem gereken zamanlarda bile."

En güç saatler Sampson'la Faces'ten çıktıktan sonra geldi. Birkaç bira içmiştim ama aklım başımdaydı, acımı ancak biraz köreltebilmiştim. Jezzie'nin baştan beri bu işin içinde olması gerçekten büyük bir şoktu. Beni Devine ile Chakely'den nasıl uzaklaştırdığını hatırlıyordum.

Washington polisinin elde ettiği yeni bilgilerin hepsini ağzımdan almıştı. Rolünü kusursuz oynamıştı.

Eve döndüğümde Nana hâlâ ayaktaydı. Ona Jezzie hakkında bir şey söylememiştim. Eh, şimdi bunun sırasıydı. Biraların da yararı oldu. Ona her şeyi anlattım. Sözümü hiç kesmemişti, bu da haberleri ne kadar ciddiyetle dinlediğini gösteriyordu.

Sözümü bitirdikten sonra ikimiz de birbirimize bakarak öylece oturduk.

"Bir yerden başlamak gerek," dedi sonunda. "Onun için bırak da buradan başlayayım. 'Ben sana demedim mi?' demeyeceğim, çünkü sonunun bu kadar kötü çıkabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Ben sadece senin için korkuyordum, hepsi o kadar. Ama böyle bir şeyi hayal bile edemezdim. Şimdi yukarı çıkıp dualarımı etmeden önce gel de beni

bir kucakla. Bu gece Jezzie Flanagan için dua edeceğim. Hepimiz için dua edeceğim, Alex."

Nana'yı kucakladım, o yukarı çıktı. Ben oturup Sampson'un daha önce söylediği bir şeyi düşündüm -Jezzie'ye dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğiz. Ama ikimiz arasında geçen şeylerden değil. Michael Goldberg ile Maggie Rose Dunne için. Ölmesi hiç gerekmeyen Vivian Kim için. Mustaf Sanders için.

Her ne olursa olsun, Jezzie'ye bunları ödetecektik.

BÖLÜM 77

ROBERT FISHENAUER Fallston Cezaevi gardiyanlarından biriydi. Ve bunun o gün için çok iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Fishenauer kurtarmalık parası on milyon doların nerede saklandığını biliyor olabilirdi. En azından büyük bir bölümünün. Ve şimdi de gidip bir bakacaktı.

Gary Soneji/Murphy'nin herkesin kafasını karıştırdığını da biliyordu. Hem de dur durak demeden.

Fishenauer Pontiac Firebird'ünü Maryland'da 50 no.lu otoyolda sürerken kafasının içinde bir sürü soru kaynaşmaktaydı. Soneji/Murphy çocukları kaçıran kişi miydi? Kurtarmalık parasının nerede olduğunu gerçekten biliyor muydu? Yoksa palavracının biri miydi?

Fishenauer her şeyi kısa bir süre sonra öğrenecekti. Eyalet yolunda birkaç mil daha gittikten sonra, sadece Soneji/Murphy dışında herkesten çok bilgiye sahip olacaktı.

Eski çiftliğe giden yol neredeyse silinmişti artık. Yerde tekerlek çukurları bile kalmamıştı. Yol boyunca ayçiçekleri

yetişmişti.

Ancak çalılıklar ezildiğine göre son birkaç ay içinde buradan biri geçmiş olmalıydı. FBI ve yerel polis mi? Herhalde çiftlik arazisini on kere aramışlardı.

Ama terk edilmiş çiftliği gerçekten iyi aramışlar mıydı? On milyon dolarlık soru buydu işte?

Fishenauer öğleden sonra beş buçukta tozlu kırmızı Firebird arabasını çiftlik binasının solundaki garajın yanına çekti. Damarlarında adrenalin akışı hızlanmıştı.

Gary, Bruno Hauptmann'ın Lidbergh'ten aldığı kurtarmalık parasının bir kısmını New York City'deki garajında nasıl sakladığı hakkında bir şeyler saçmalamıştı. Hauptmann marangozluk bildiği için garajının duvarına gizli bir bölme yapmıştı.

Gary Maryland'daki çiftlikte de kendisinin aynı şeyi yaptığını söylemişti, hatta yemin etmişti. FBI o parayı asla bulamayacaktı.

Fishenauer Firebird'ün motorunu kapattı. Ortalığa aniden çöken sessizlik ürkütücüydü. Eski ev insanı korkutuyordu. Her tarafı otlar kaplamıştı, hatta garajın çatısını bile.

"Eh, evladım Gary, bakalım palavracı mı imişsin?" diye söylendi Fishenauer. "Umarım değilsindir."

Robert Fishenauer derin bir soluk alıp arabasından çıktı. Eğer yakalanırsa ne söyleyeceğini biliyordu. Gary'nin Maggie Rose Dunne'ı nereye gömdüğünü anlattığını söyleyecekti.

Ama yine de kuşkuluydu.

İşte şimdi de kuşkusunu doğrulamak için gelmişti buraya. Aslında kendini aptal yerine konulmuş hissediyordu. Bir suçluluk da duymuyor değildi, ama yine de bunu yapması gerekiyordu. Bu onun özel on milyonluk piyangosuydu. Bileti elindeydi.

Belki de küçük Maggie Rose'un gömüldüğü yeri bulacaktı. Ama öyle olmayacağını umuyordu. Belki de Gary'nin vaad ettiği gömülü hazine çıkardı karşısına.

Gary ile çok konuşmuştu. Gary yaptıklarından söz etmeye bayılırdı. Çocukların kaçırılması işini "kusursuz" suç diye nitelerdi.

Çok doğruydu, ha! O kadar "kusursuz"du ki, deliler cezaevinde yaşamboyu hapse mahkum olmuştu.

Kapıda paslanmış madeni bir kilit vardı. Fishenauer eline kışlık golf eldivenlerini geçirdi -eğer orada yakalanırsa onları açıklaması biraz güç olacaktı ya. Kilit iki çekişten sonra elinde kalmıştı. Her tarafı otlar bürüdüğü için kapıyı çekerken de zorlandı.

Şimdi sıra fenerini yakmaya gelmişti. Cebinden el fenerini çıkartıp yaktı. Gary parayı garajın sağ tarafında, sağ uzak köşesinde bulacağını söylemişti.

Ortalıkta bir sürü kırık çiftlik araç gereci yatıyordu. Yürüdükçe yüzüne örümcek ağları dolanmaktaydı.

Fishenauer garajın yarısına gelince durup arkasına baktı. Bir dakika kadar hiç kıpırdamadan açık kapıyı gözetledi.

Uzaklardan bir jet uçağının sesi geliyordu. Başka ses yoktu. Çevrede kimseler olmadığını umut etti.

FBI terk edilmiş bir çiftliği ne kadar gözetlerdi? Herhalde kaçırılma olayından iki yıl sonra değil!

Fishenauer yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra ilerledi.

Önce epey sağlam bir tezgahı çekti. Gary tezgahın orada olacağını söylemişti. Artık Gary'nin en ince ayrıntısına kadar bütün söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştı. Gary kırık makinelerin her birinin nerede olduğunu tek tek söylemişti.

Tezgahın üstüne çıkan Fishenauer garajın duvarının çatıyla birleştiği yerdeki tahtaları sökmeye başladı. Gary'nin söylediği gibi orada bir boşluk vardı.

Fishenauer feneri duvardaki deliğe soktu. Gary Soneji/Murphy'nin almadığına inanılan kurtarmalık parasının bir kısmı oradaydı işte. Fishenauer gözlerine inanamıyordu. Garaj duvarı içinde bir tomar para vardı.

BÖLÜM 78

GARY SONEJİ/MURPHY ertesi sabah saat 3:16'da alnını hücresini cezaevi koridorundan ayıran soğuk demir parmaklıklara dayadı. Büyük rolünü oynama zamanı gelmişti.

Planladığı gibi cilalı muşamba döşemeye kusmaya başladı. Ağır hastaydı. Güçlükle soluk alarak bağırmaya çalışıyordu bir yandan.

Gece gardiyanlarının ikisi de koşarak geldiler. İlk günden beri Gary'nin intihar etmemesi için başına gardiyan dikmişlerdi. Laurence Volpi ve Phillip Halyard federal cezaevinin emektarlarıydılar. Özellikle gece yarısından sonra hücrelerde gürültü istemezlerdi.

Volpi yere yayılan yeşilimsi sıvıya bakarak, "Neyin var ulan senin?" diye bağırdı.

"Zehirlendim sanırım." Soneji/Murphy'nin sesi güçlükle çıkıyordu. "Biri beni zehirledi. Aman Tanrım, ölüyorum!"

Philip Halyard arkadaşına, "Son zamanlarda duyduğum

en iyi haber," diyerek sırıttı. "Keşke önce benim aklıma gelseydi."

Volpi telsizini çıkartıp gece başgardiyanını çağırdı. Soneji'nin başındaki intihar ekibine amirleri çok önem verirlerdi. Volpi'nin kendi nöbetinde herifin ölmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Gary Soneji/Murphy, "Yine kusacağım," diye inledi. Parmaklıklara yaslandı ve ikinci bir kere şiddetle öğürerek kustu.

Kat amiri birkaç dakika sonra geldi. Laurence Volpi olanları anlattı.

"Zehirlendiğini söylüyor, Bobby. Ne olduğunu bilmiyorum. Olabilir ama. Burada heriften nefret etmeyen yok ki."

Robert Fishenauer adamlarına, "Onu hastaneye ben indiririm," dedi. Volpi de amirinin bu gayretkeşliğine güvenmişti zaten. "Midesini yıkayacaklar herhalde," dedi Fishenauer. "Eğer yıkanacak midesi kalmışsa. Onu kelepçeleyin. Hoş, bu akşam gürültü çıkaracak hali yok ya."

Gary Soneji/Murphy birkaç dakika sonra günışığına çok yaklaştığını düşünüyordu. Cezaevi asansörünün duvarları kalın kumaş yastıklarla kaplıydı. Ayrıca asansör çok eski ve çok yavaştı.

Fishenauer, "İyi misin?" diye sordu. Yastıklar arasından sallanan çıplak bir ampul içersini güçlükle aydınlatıyordu.

"İyi miyim? Hastayım. Bu lanet şey neden daha hızlı hareket etmiyor?"

"Yine kusacak mısın?"

"Olabilir. Küçük bir bedel bu." Soneji/Murphy hafifçe gülümsedi. "Çok küçük bir bedel, Bobby."

"Herhalde," diye homurdandı Fishenauer. "Yine kusacaksan dikkat et de üstüme gelmesin."

Asansör bir katı geçti, sonra bir daha. Bodruma kadar hiç durmadan inerdi. Sonunda çarparak durdu.

Kapılar açılınca Fishenauer, "Kimseye rastlarsak röntgene gidiyoruz," dedi. "Röntgen odası burada bodrumdadır."

"Biliyorum, planı ben yaptım," dedi Gary Soneji/-Murphy.

Sabahın saat üçü olduğundan bodrumdaki uzun koridorda yürürken kimseye rastlamadılar. Koridorun yarısında bir yan kapı vardı. Fishenauer anahtarıyla bunu açtı.

Önlerinde kısa bir koridor daha vardı. Sonra güvenlik kapısındaydılar. Bundan sonrası Soneji/Murphy'ye kalmıştı. Fishenauer Gary'nin ününü hak edip etmediğini orada anlayacaktı. Fishenauer'de güvenlik kapısının anahtarı yoktu.

"Bobby, şimdi tabancanı ver bana. Sen on milyon doları düşün. Bundan sonrasını ben yapabilirim. Sen sadece paradan payına düşeni düşün yeter."

Soneji her şeyi o kadar basit gösteriyordu ki. Şunu yap, bunu yap, on milyon dolardan payına düşeni al. Fishenauer istemeye istemeye tabancasını uzattı. Yapmakta olduğu şeyi düşünmüyordu artık. Onun da Fallston'dan kurtulma şansıydı bu. Tek şansı. Aksi takdirde yaşamının sonuna kadar orada kalacağını biliyordu.

"Sen gerçekten korkuyormuş gibi davran."

"Korkuyorum zaten."

"Korkman gerekir, Bobby. Tabancan bende çünkü."

Güvenlik kapısının ardında iki gardiyan vardı. Bel yüksekliğinde Plexiglas camdan gördükleri şeye gözlerine inanamayarak baktılar.

Soneji/Murphy, Boby Fishenauer'in alnına bir tabanca dayamıştı. Soneji/Murphy'nin kol ve bacakları zincirliyse de, elinde bir tabanca vardı. Her ikisi de hemen harekete geçtiler. Tüfeklerini cama doğrulttular. Başka bir şey yapacak zamanları yoktu.

Gary olanca sesiyle, "Eğer beş saniye içinde o kapıyı aç-

mazsanız bu herifi öldürürüm!" diye bağırdı.

"Lütfen!" diye Fishenauer gardiyan arkadaşlarına bağırdı. Gerçekten korkuyordu. Soneji tabancayı şakağına bastırıyordu. "Yukarda Volpi'yi öldürdü," dedi.

Gardiyanlardan yaşlı olanı Stephen Kessler'in karar vermesi beş saniye bile sürmedi. Güvenlik kapısını açan anahtarı çevirdi. Kessler, Robert Fishenauer'in arkadaşıydı ve Soneji de buna güvenmişti. Soneji her şeyi düşünmüştü. Robert Fishenauer'in cezaevinde ölene kadar kalacağını biliyordu. Onun öfkesinden ve çaresizliğinden sık sık söz etmişlerdi. Kendisi Robert Fishenauer'in o güne kadar rastladığı en akıllı insandı. Fishenauer'i milyoner yapacaktı.

İkisi birden Fishenauer'in arabasına yürüdüler. Firebird ön kapıya yakın park edilmişti. Fishenauer arabanın kapılarını kilitlememişti.

Bir anda arabaya girdiler.

"Araban çok esaslı, Bobby," dedi Gary Soneji/Murphy. "Şimdi artık bir Lamborghini alabileceksin. Hatta istersen iki üç tane bile alırsın."

Soneji arka koltuğa uzanıp üstüne Fishenauer'in köpeğinin yattığı örtüyü çekti. Örtü köpek kokuyordu.

"Haydi, bu fare kapanından çıkalım artık," dedi Soneji/Murphy yattığı yerden. Fishenauer arabayı çalıştırdı.

Bir mil kadar gitmeden arabayı değiştirdiler. Hemen bir kenara park etmiş olan Bronco'ya atladılar.

Birkaç dakika sonra otoyola çıkmışlardı. Trafik hafifse de, arasında hemen kayboluverdiler.

Bronco doksan dakika sonra Maryland'daki eski çiftli-

ğin ot bürümüş yoluna girmişti. Soneji/Murphy yol boyunca özgün ana planının keyfini çıkarmıştı. İki yıl önce garajda para bırakma fikrini düşündüğü için çok memnundu. Kurtarmalık parası değildi kuşkusuz. Böyle bir anda gerekecek bir paraydı.

Gary Soneji/Murphy örtünün altından, "Daha gelmedik mi?" diye seslendi.

Fishenauer hemen yanıt vermediyse de, arabanın sarsıntısından geldiklerini anlamıştı. Arka koltukta doğruldu. Neredeyse serbestti artık. Kendisini kimse yenemezdi.

"Artık zengin olma zamanı geldi," diye söylenerek güldü. "Bu kelepçeleri çıkartmayı düşünmüyor musun?"

Robert Fishenauer arkaya dönme zahmetine katlanmadı. "Hele paranın payıma düşenini bir alayım," dedi. "Ancak ondan sonra."

Soneji/Murphy, "Bu kelepçelerin anahtarlarının sende olduğundan emin misin, Robert?" diye sordu.

"Sen hiç merak etme."

"Kurtarmalık parasının geri kalanının nerede saklı olduğunu bildiğinden emin misin?"

"Eminim."

Soneji/Murphy anahtarların Fishenauer'in üstünde olduğundan da emindi. Gary son bir buçuk saat içinde kapalı kalmanın sıkıntısını çekmişti. O yüzden hep planını düşünmüştü. Yol boyunca hep evindeki bodrum sahnelerini görmüştü. Üvey annesini de. Onun iki şımarık piçini de. Bir süre hayal aleminde yaşamıştı.

Bronco ağır ağır ilerlerken Gary Soneji/Murphy elleri-

ni Fishenauer'in kafasından geçirip boynunda kilitledi. Kelepçeleriyle gardiyanın boğazını sıkmaya başladı.

"Bobby, ne diyebilirim ki -ne de olsa ben psikopat bir yalancıyım."

Fishenauer çırpınmaya çalıştı. Soluk alamıyordu. Boğuluyor gibiydi.

Gece iki adamdan yükselen hayvani seslerle doluydu.

Fishenauer bacaklarını yan koltuğa kadar çıkarabildi. Ayağıyla Bronco'nun tavanına vuruyordu. Sanki menteşeliymiş gibi gövdesi yana çevrilmişti. Soluk almaya çalışırken garip bir ses çıktı ağzından. Bir sobada yanan bir maden sesi.

Fishenauer'in karşı koyması birden kesildi, sadece kollarıyla bacakları bir süre kasılmaya devam etti.

Gary özgürdü. Ta ilk baştan beri özgür olacağını bildiği gibi. Gary Soneji/Murphy yine iş başındaydı.

BÖLÜM 79

JEZZIE FLANAGAN Georgetown'da Marbury Oteli'nin 427 numaralı odasına doğru yürüyordu. Bu gizli buluşmadan hiç memnun değildi ve nedenini merak ediyordu. Bildiğini sanıyor ve yanıldığını umuyordu. Ama kendisi pek az yanılırdı.

Jezzie kapıyı tıklattı. Arkasına baktı. Bu saçma bir hareket değildi. Washington halkının yarısının diğer yarısını gözetlediklerini bilirdi.

"Açık, gel," dedi içerden bir ses.

Jezzie kapıyı açınca Mike Devine'ın kanepeye uzanmış olduğunu gördü. Bir daire tutmuştu ki, bu kötüye işaret değildi. Para harcamak istiyordu.

Mike Devine televizyonda Redskin'lerin maçını seyrediyordu. Olabildiğince soğukkanlıydı. Jezzie'ye babasını hatırlatıyordu. Belki de onunla ilişki kurmasının nedeni buydu. Bu hareketin sapıklığı kendisini çekmiş olabilirdi.

"Michael, şu anda bu çok tehlikeli bir şey." Jezzie içeri

girip kapıyı kapattı. Sonra da sürgüledi. Sesine öfkeliden çok kaygılı bir ton vermişti. Tatlı Jezzie.

"Tehlikeli de olsa konuşmak zorundayız. Sevgilin beni geçenlerde görmeye geldi. Bu sabah da arabası evimin önündeydi."

"O benim sevgilim değil. Ondan sadece ihtiyacımız olan bilgileri alıyorum."

Jezzie, Devine'in yanına oturdu. Erkek çok seksiydi ve bunun da farkındaydı. O güzel gözleri dışında bir Paul Newman'dı. Ayrıca kadınlardan hoşlanır ve bunu da gösterirdi.

"Burada olmamam gerekirdi, Michael. Şu sıralarda birlikte olmamalıyız." Jezzie başını erkeğin omzuna sürttü. Yanağını, burnunu öptü. O anda onun koynuna girmek en son istediği şeydi. Ama gerekirse onu da yapabilirdi. Gereken her şeyi yapardı.

"Harcayamayacak ve beraber olamayacaksak bu paranın bize ne yararı var, Jezzie."

"Yakınlarda gölde birkaç gün geçirmişiz gibi geliyor bana. Yoksa hayal mi ediyorum."

"Çalıntı anların canı cehenneme. Benimle Florida'ya gel."

Jezzie erkeğin boynunu öptü. Yeni traş olmuştu ve her zaman güzel kokardı. Gömleğinin düğmelerini çözüp elini içeri soktu. Sonra parmaklarıyla pantolonundaki çıkıntıya dokundu. Artık otomatik pilota geçmişti. Her şeyi yapabilirdi.

"Alex Cross'tan kurtulmamız gerekebilir," diye fısıldadı Mike Devine. "Ciddi konuşuyorum. Duydun mu, Jezzie?"

Jezzie onun kendisini sınadığını, tepkisini görmek istediğini biliyordu. "Bu söylediğin ciddi bir iş. Biraz üzerinde çalışmalıyım. Alex'in neler bildiğini öğreneyim hele. Sabırlı ol."

"Sen onunla yatıyorsun, Jezzie. Onun için sabırlısın."

"Hayır."

Jezzie erkeğin kemerini açıyordu. Ona bir süre daha ihtiyacı vardı.

"Alex Cross'a aşık olup olmadığını nereden bileyim?"

"Michael, ben sana aşığım." Jezzie biraz daha sokulup erkeği kucakladı. Kandırması o kadar kolaydı ki. Bütün erkekler öyleydi. Şimdi gereken tek şey FBI'dan daha sabırlı olmaktı. Ondan sonra kurtulmuş sayılırlardı. Kusursuz. Asrın cinayeti.

BÖLÜM 80

SABAH DÖRTTE telefon geldiğinde uyuyordum. Wallace Hart maholmuştu. Fallston'dan telefon ediyordu ve başında ciddi bir bela vardı.

Bir saat sonra oradaydım. Wallace'ın küçük ve aşırı sıcak odasındaki dört ayrıcalıklı kişiden biri de bendim.

Kaçma olayı henüz basına bildirilmemişti. Ama kurtuluş yoktu, yakında söylemek zorundaydı. Soneji/Murphy'nin ortalıkta dolaşıyor olması haberiyle bayram yapacaklardı gazeteler.

Wallace'ın odasındaki diğer iki kişi cezaevi avukatı ve yöneticisiydi.

Wallace'a ilk fırsatta, "Kayıp gardiyan hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Adı Fishenauer. Otuz altı yaşında. On bir yıldır burada. Sicili temiz. Bugüne kadar görevini hep yapmıştır."

"Tahminin ne?" diye sordum. "Bu gardiyan Gary'nin en son rehinesi mi?"

"Sanmıyorum. Bence Soneji'nin kaçmasına o yardım etmiştir."

FBI aynı sabah Michael Devine ile Charles Chakely'i günde yirmi dört saat göz hapsine almıştı. Bir kurama göre Soneji/Murphy onların ardına düşebilirdi. Büyük planını onların berbat ettiğini biliyordu.

Gardiyan Robert Fishenauer'in cesedi Crisfield'deki çiftliğin garajında bulundu. Açık ağzına bir yirmi dolarlık banknot sıkıştırılmıştı. Para, Florida'da kaptırılan kurtarmalık paralarından değildi.

Gün boyunca çeşitli yerlerden Soneji/Murphy'nin "görüldüğü" haberi geldiyse de, hiçbirinden bir sonuç alınamadı.

Soneji/Murphy bir yerlerde, belki da karanlık bir bodrumda halimize kahkahalarla gülüyordu. Ülkenin bütün gazetelerinin baş sayfasındaydı. Tam da istediği gibi. Bütün zamanların bir numaralı Kötü Çocuğu.

O akşam saat altı sularında Jezzie'nin evine gittim. Gitmek istemiyordum. Midem hiç iyi değildi. Kafam daha da kötüydü. Onu Soneji/Murphy'nin listesinde olabileceği konusunda uyarmam gerekiyordu. Hele kendisini Devine ve Chakely ile birleştirmişse. Bildiklerimi söylemeden uyarmalıydım onu.

Merdivenleri çıkarken içerden gelen rock müziği duvarları titretiyordu. Bonnie Raitt'in Taking My Time albümü. Bonnie "I Gave My Love a Candle"ı okuyordu.

Jezzie ile o kaseti göl kıyısındaki evde çok çalmıştık. Belki bu gece de beni düşünüyordu. Ben de son bir kaç gündür hep onu düşünüyordum.

Zili çaldım. Jezzie tel kapıyı açtı. Üzerinde her zamanki giysileri vardı: buruşuk bir tişört, dizden aşağısı kesilmiş blucin, ip ayakkabılar. Beni gördüğüne memnun gibiydi. Sakin. Benim midem düğüm düğüm. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum.

Sanki son kez bir dakika önce konuşmuşuz gibi, "Bir şey daha var," dedim.

Jazzie gülerek telörgü kapıyı açtı. İçeri girmedim. Eşikte durdum. Bana oyununu tam olarak oynayamadığını gösterecek bir yanlış hareket bekledim. Ama yoktu.

"Biraz gezmeye ne dersin?" dedim.

"Çok iyi olur, Alex. Dur pantolonumu giyeyim."

Birkaç dakika sonra motosikletle yola çıkmıştık.

Jezzie başını çevirip, "Hem gidip hem konuşabiliriz," diye bağırdı.

Sırtına ve göğsüne daha sıkı tutundum. Bu beni daha da rahatsız etti. Saçlarına doğru, "Soneji başıboş dolaşırken senin için korktum," diye bağırdım. Bu doğruydu. Jezzie'yi öldürülmüş olarak bulmak istemiyordum. Memeleri kesilmiş bir halde.

Başını çevirdi. "Neden? Benim için kaygılanmana ne gerek var? Tabancam evde ya."

Çünkü onun kusursuz cinayet planını bozduğun için, demek isterdim. O küçük kızı çiftlikten aldığın için, Jezzie. Maggie Rose Dunne'ı aldın ve sonra da öldürmek zorunda kaldın, değil mi?

Ama onun yerine, "Gazetelerin yazdıklarından ikimizi biliyor," dedim. "Olaya karışmış herkesin ardından gidebilir. Hele küçük planını bozduğuna inandığı kimselerin."

"Kafası öyle mi çalışıyor, Alex? Bunu bilsen bilsen sen bilirsin. Psikolog sensin."

"Dünyaya ne kadar üstün olduğunu göstermek istiyor," dedim. "Bu olayın, günündeki Lindbergh olayı kadar büyük

ve karmaşık olmasını istiyor. Lindbergh'e düşkünlüğü buradan gelir sanırım. Suçunun bugüne kadar işlenmiş olanların en iyisi ve en büyüğü olmasını istiyor. İşi daha bitmedi. Hâlâ yeni başladığına inanıyor bile olabilir."

"Hikayemizde Bruno Hauptmann kim oluyor? Soneji kimi suçlu göstermeye çalışıyor?"

Jezzie bana suçsuzluğunu mu söylemeye çalışıyordu? Soneji'nin onu suçlu göstermeye çalışıyor olması mümkün müydü? Ama nasıl? Ve neden?

"Hauptmann olan Gary Murphy" dedim. Yanıtı bildiğimi sanıyordum. "Gary Soneji'nin ustalıkla suçlu ilan ettiği o. Gary Murphy suçlu bulunup hapse atıldı. Ve Gary Murphy masumdu."

Yarım saat boyunca hem gittik hem konuştuk. Sonra sustuk.

Her ikimiz de kendi özel dünyalarımızdaydık. Ben onun sırtına tutunuyordum. İkimiz arasındaki çeşitli anları hatırlıyordum. Onun Gary gibi psikopat olduğunu biliyordum. Vicdan diye bir şeyi yoktu. Mesleğin, hükümetin ve Wall Street'in onun gibi insanlarla dolu olduğunu biliyordum. Eylemlerinden pişmanlık duymayan insanlar. Yakalanmadıkları takdirde. Ondan sonra da timsah gözyaşları başlardı.

"Yine bir yere gitsek?" dedim. "Virgin Adalarına bir daha gitsek? Buna ihtiyacım var."

Beni duyduğundan emin değildim. Bir süre sonra, "Peki," dedi. "Güneşi ben de özledim. Adaları da."

BÖLÜM 81

MAGGIE ROSE yaşamayı her şeyden çok istiyordu. Bunu anlamıştı artık.

Yaşamının eskiden olduğu gibi olmasını istiyordu. Annesiyle babasını görmek istiyordu. Arkadaşlarını, Washington ve Los Angeles arkadaşlarını, özellikle de Michael'ı görmek istiyordu. Onu bırakmışlar mıydı? Ona kurtarmalık verilmiş de, her ne nedenleyse kendisi için verilmemiş miydi?

Maggie her gün sebze topluyordu ve işi çok ağırdı. Ama en kötüsü hayal edebileceği en sıkıcı şey olmasıydı. Yakıcı güneş altındaki uzun günler boyunca hep başka şeyler düşünmek zorunda kalıyordu.

Kaçırılmasından yaklaşık bir buçuk yıl sonra Maggie Rose kendisini sakladıkları yerden kaçabildi.

Her sabah ötekilerden önce uyanmaya kendini alıştırmıştı. Bunu bir şeye kalkışmadan önce haftalarca yaptı. Dışarsı hâlâ karanlıktı ama güneşin bir saat içinde doğacağını biliyordu. Sonra da hava birden çok sıcak olacaktı.

Maggie Rose iş ayakkabılarını eline alıp çıplak ayakla mutfağa gitti. O sırada yakalanacak olursa tuvalete gittiğini söyleyecekti.

Ona o köyden çıksa bile kaçamayacağını, her yönde en yakın köyden elli mil uzakta olduklarını söylemişlerdi.

Dağlar yılan ve vahşi kedilerle doluydu. Kimi geceler hayvanların hırladıklarını duyardı. Asla başka bir köye gidemezdi. Bunu söylemişlerdi.

Ve onu yakalarlarsa en az bir yıl toprak altına sokacaklardı. Gömülü olmanın nasıl olduğunu hatırlıyor muydu? Günlerce ışık görmemeyi?

Mutfak kapısı kilitliydi. Ama Maggie Rose anahtarın bir alet dolabında öteki paslı anahtarlar arasında olduğunu biliyordu. Kapı anahtarıyla silah olarak kullanmak üzere bir de çekiç aldı. Çekici donunun lastiği arasına sıkıştırdı.

Anahtarı çevirince kapı açılmıştı ve dışardaydı. O kadar uzun zamandır ilk kez serbestti. Kalbi kimi zaman çok yükseklerde uçarken gördüğü kartallar kadar özgürdü.

Kendi başına yürümek bile çok hoştu. Maggie Rose millerce yürüdü. Çocuklardan birinin o yönde pek uzakta olmayan bir kasaba olduğunu söylemesine karşın dağlara doğru değil, tepe aşağı yürüyordu.

Mutfaktan aldığı iki dilim ekmeği yedi sabah kahvaltısı olarak. Güneş yükseldikçe hava ısınmaya başlamıştı. Saat onda artık sıcak iyice bastırmıştı. Maggie Rose toprak yolu izliyordu. Ama yolun üstünde değil, kenardaki çalılıklar arasında yürüyordu.

Sıcakta gücünün tükenmemesine şaşarak uzun öğleden sonrası boyunca yürüdü. Belki de tarlada çalışmak kendisini güçlendirmişti. Her yanını adale kaplamıştı.

Maggie Rose dağdan aşağı inmeye devam edince öğleden sonra kasabayı gördü. Burası kendisinin aylarca tutulduğu yerden çok daha büyük ve moderndi.

Maggie Rose koşmaya başladı. Toprak yol asfaltla birleşti. Gerçek bir yol. Maggie kısa bir süre koştuktan sonra benzin istasyonuna vardı. Burası sıradan bir istasyondu. Shell diye yazıyordu. Maggie Rose yaşamı boyunca bundan güzel bir şey görmemişti.

Başını kaldırıp bakınca adam karşısındaydı.

Adam kıza iyi olup olmadığını sordu. Onu hep Bobbi diye çağırırdı ve Maggie Rose onun kendisini az da olsa sevdiğini biliyordu. Maggie iyi olduğunu söyledi. Sadece düşünceye dalmıştı. Maggie Rose adama yine kaçma düşleri gördüğünü söylemedi.

BÖLÜM 82

GARY SONEJI/MURPHY hâlâ ana planına sahipti. Şimdi benim de bir planım vardı. Soru şuydu: Ben benimkini ne kadar başarıyla bitirebilirdim? İnsani bedeli ne olursa olsun, başarma kararlılığım ne kadar güçlüydü? Ne kadar ileri gitmeye hazırdım?

Virgin Gorda'ya gidiş karanlık ve yağmurlu bir sabah Washington'dan başladı. Isı on dereceydi.

Güneşli Porto Riko'da üç motorlu bir Trislander uçağına aktarma yaptık. Öğleden sonra saat üç buçukta Jezzie ile beyaz bir kumsala alçalıyorduk. Pistin kenarında palmiyeler denizden esen rüzgarla hafif hafif sallanıyorlardı.

"İşte," dedi yanımda oturan Jezzie. "İşte güneş altındaki yerimiz, Alex. Burada bir ay kalabilirim."

"Tam da doktorun tavsiye ettiği gibi," demek zorunda kaldım. İkimizin daha ne kadar başbaşa kalmak isteyeceğimizi zaman gösterecekti.

"Bu yorgun yolcu o sulara dalmak istiyor," dedi Jezzie.

"Sadece balık ve meyve yiyerek yaşamak. Yorgunluktan düşene kadar yüzmek."

"Buraya onun için gelmedik mi? Güneş altında eğlenmek için. Bütün kötülerden uzaklaşmak için..."

"Her şey çok iyi, Alex. Biraz gayret yeterlidir." Jezzie hep o kadar içtenlikle konuşurdu ki. Ona inanmak istedim.

Trislander'in kapısı açılır açılmaz içeri Karayiplerin güzel kokuları doldu. Uçakta dokuz kişiydik. Hepimizde parlak renkli tişörtler ve güneş gözlükleri vardı. Herkes gülümsüyordu. Ben de zorla gülümsedim.

Jezzie elimi tuttu. Hem yanıbaşımdaydı, hem değildi. Her şey rüyadaymışım gibi geliyordu. Şimdi olan şey... oluyor olamazdı.

İngiliz aksanıyla konuşan siyah erkek ve kadınlar bizi gümrükten geçirdiler. İkimizin de çantaları aranmadı. Bunu ABD Dışişleri Bakanlığı'nın yardımıyla başarmıştım. Benim çantamda dolu bir tabanca vardı.

Taksi kuyruğuna doğru yürürken Jezzie, "Alex, ben buraya bayılıyorum," dedi. Taksilerin yanında motosikletler, bisikletler, kirli kamyonetler vardı. Bir daha birlikte motosiklete binip binmeyeceğimizi düşündüm.

"Sonsuza kadar burada kalalım," dedi Jezzie. "Hiç dönmek zorunda değilmişiz gibi. Ne saat, ne radyo, ne de haberler."

"Bak bunu sevdim," dedim.

Ada son ziyaretimizden bu yana değişmemişti. Parıltılı denizde yelkenliler ve yatlar vardı. Lokantaların ve dalma takımları satan dükkanların önünden geçtik. Parlak renkli tek katlı evlerin hepsinin çatısında televizyon antenleri yükseliyordu. Güneş altındaki yerimiz. Cennet.

Jezzie ile otele varınca biraz yüzdük. Onunla ilk yüzüşümüzü hatırladım. Miami Beach'teki otelin havuzunda. Gösterisinin başlangıcı.

Daha sonra kumların üzerine uzanıp güneşin batışını izledik.

"Tıpkı eskisi gibi, Alex," dedi. "Yoksa o bir rüya mıydı?"

"Şimdi farklı," dedim. "O zaman birbirimizi bu kadar iyi tanımıyorduk."

Jezzie aslında ne düşünüyordu acaba? Onun da artık bir planı olmalıydı. Devine ve Chakely'yi bildiğimi artık anlamıştı herhalde. Onlar konusunda ne yapacağımı bilmesi gerekirdi.

Genç ve siyah bir delikanlı şezlonglarımıza içkilerimizi getirdi.

"Bu balayınız mı?" Bizimle şakalaşacak kadar rahattı.

"İkinci balayımız," dedi Jezzie.

"Eh, siz de iki kat keyfini çıkarın," dedi plaj garsonu.

Adanın ağır temposu, sonunda bizi de etkisine almıştı. Yemek yerken yanımdaki bu güzel kadının Michael Goldberg'i ölüme terk ettiğini düşünüyordum. Maggie Rose'u öldürdüğüne de emindim. Ya da suç ortaklığı yapmıştı. Vicdan azabı çektiğine dair en küçük bir işaret bile yoktu.

Birleşik Devletler'de bir yerde on milyon dolar kurtarmalık parasından payı saklıydı. Ama Jezzie yol masraflarını "paylaşmamızı" kabul edecek kadar akıllıydı. "Yarı yarıya, Alex, tamam mı?"

Bir katille ve sevdiğin biriyle kusursuz bir yemek ve kokteylden sonra ne konuşurdun ki? Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ve ben kafamın içinde zonklayan sorulardan hiç birini soramazdım. Onun yerine tatilden, adada yapılacak şeylerden söz ediyorduk.

Jezzie'ye baktım ve onun hiç bu kadar güzel olmadığını düşündüm. Sarı saçlarını kulaklarından birinin arkasına atıyordu. Bu çok tanıdığım bir jestti. Jezzie'nin sinirli olduğunu gösteren tikiydi. Jezzie neden sinirli ve kaygılıydı ki? Olayın ne kadarını biliyordu?

Sonunda, "Pekala, Alex," dedi. "Bana bu adada bulunmamızın gerçek nedenini söyleyecek misin?"

Kendimi bu soruya hazırlamıştım, ama yine de gafil avlandım. O kadar güzel sormuştu ki. Yalan söylemeye hazırdım. Yapmak zorunda olduğum şeyi kendi kendime mantıklı göstermeye çalışabilirdim. Ama bundan keyif almaya zorlayamazdım kendimi.

"Birbirimizle konuşalım, gerçekten konuşalım istedim," dedim. "Belki de ilk kez olarak, Jezzie."

Gözlerinin kenarlarında yaşlar belirdi. Yanaklarından süzülmeye başladı. Mum ışığında parıltılı izler.

"Seni seviyorum, Alex," diye mırıldandı. "Ama bu ikimiz için de o kadar güç ki. Şimdiye kadar da çok güç oldu."

"Dünyanın bize hazır olmadığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordum. "Yoksa biz mi dünyaya hazır değiliz?"

"Bunlardan hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum."

Yemekten sonra kumsal boyunca batık bir kalyona doğru yürüdük. Kalyon lokantadan çeyrek mil kadar ilerdeydi. Kumsal boş görünüyordu.

Biraz ayışığı varsa da, kumlar üstündeki gemiye vardığımızda hava daha da kararmıştı. Jezzie artık yanımda kara bir gölgeden başka bir şey değildi. O an her şey beni giderek huzursuz yapmaktaydı. Tabancamı da otelde bırakmıştım.

"Alex." Jezzie durmuştu. Onun bir şey duyduğunu sanıp arkama baktım. Soneji/Murphy'nin burada olamayacağını biliyordum. Yanılmış olabilir miydim:

"Soruşturma hakkında aklıma bir şey gelmişti," dedi Jezzie. "Ama burada sormak da istemiyorum."

"Seni rahatsız eden nedir?" diye sordum.

"Soruşturmadan söz etmeyi bıraktın artık. Chakely ve Devine konusunda ne yaptın?"

"İyi ki konuyu açtın," dedim. "Anlatayım. Sen haklıymışsın. Çıkmaz sokak. Şimdi gerçek bir tatil yapalım. Bunu ikimiz de hak ettik doğrusu."

BÖLÜM 83

GARY SONEJI/MURPHY gözetliyor ve düşünüyordu.

Siyah bir Buick Skylark'ta iki FBI ajanı vardı. Gözcülük yapan biri erkek biri kadın iki ajan. İkisi de zararsız kişilerdi. Kendisi için sorun oluşturmuyorlardı.

Mike Devine'ın Washington'da oturduğu modern apartman vardı. Hawthorne. Çatıda yüzme havuzu, altında garaj, günde yirmi dört saat servis. Eski bir ajan için pek lükstü doğrusu. Ve iki ajan binayı sanki kanatlanıp uçacakmış gibi gözetlemekteydiler.

O sabah saat onu birkaç dakika geçe binaya bir Federal Express paket servisinin adamı girmişti.

Birkaç dakika sonra Federal Express üniforması giymiş olan Gary Soneji/Murphy 17 J'nin kapısını vuruyordu.

Mike Devine kapıyı açınca Soneji onun yüzüne de iki çocuğa olduğu gibi kloroform püskürttü.

Devine de iki çocuk gibi antrenin duvardan duvara halı-

sı üzerine serildi. İçerden rock müziği geliyordu. Bonnie Raitt.

Ajan Devine birkaç dakika sonra uyandı. Üzeridekiler çıkartılmıştı. Yarıya kadar soğuk suyla dolu küvetin içinde yatıyordu. Ayak bileklerinden musluklara kelepçelenmişti.

"Ne oluyor?" Konuşurken dili damağına yapışıyordu. Sekiz on kadeh içki içmiş gibiydi.

"Bu gayet keskin bir bıçaktır." Gary Soneji/Murphy uzanıp av bıçağını gösterdi. "Sana bir gösteri yapayım. O bulanık mavi gözlerinle iyi bak."

Gary Soneji/Murphy eski ajanın koluna bıçakla hafifçe dokundu. Devine bağırdı. Et yarılmış kan boşanmaya başlamıştı. Küvetin içindeki suyun rengi değişti.

"Ses istemem," diye uyardı Soneji. Bıçağı bir daha salladı. "Bu, jiletin kesmesine benzemez. Bunda kesildi mi kan durmaz. O yüzden dikkatli ol."

"Sen kimsin?"

"Lütfen kendimi tanıtmama izin ver. Ben servet ve zevk sahibi bir insanım." Soneji'nin başarıyla başı dönüyordu. Geleceği yine parıltılıydı.

Devine ise daha çok şaşırmıştı.

"Bu Stones'un 'Şeytana Sempati' parçasındandır. Ben Gary Soneji/Murphy'yim. Bu üniforma için özür dilerim, pek yakışmıyor ama acelem var. Yazık aslında, çünkü aylardır seninle tanışmayı bekliyordum."

"Ne istiyorsun benden?" Devine çok kötü durumda olmasına karşın otoritesini az da olsa korumaya çalışıyordu.

"Önünde iki seçenek var. Bir -penisini kesip ağzına tıkaç diye sokar ve sonra yüzünden ve boynundan başlayarak yüzlerce yerinden keserim, ta ki bana istediğimi söyleyene kadar. Anlaşıldı mı? Açık konuşuyorum değil mi? Tekrar ediyorum -birinci seçenek: kanının son damlasını akıtmaya götürecek çok ıstırap veren bir işkence."

Devine üzerine doğru eğilen deliden kaçınmaya çalışarak başını geri çekti. Artık daha iyi görüyordu. Hatta gözleri faltaşı gibi açılmıştı.Gary Soneji/Murphy? Onun evinde? Avcı bıçağıyla?

"İkinci seçenek," diye deli devam etti. "Gerçeği hemen söylersin. Paramı sakladığın yerden gider alırım. Sonra dönüp seni öldürürüm -herhangi bir oyuna başvurmadan. Kimbilir, belki ben yokken kaçabilirsin de. Bu biraz kuşkulu ama umut sonsuzdur. Michael, yerinde olsam ben ikincisini seçerdim."

Mike Devine de onu yaptı. Soneji/Murphy'ye kurtarmalık parasından payına düşenin nerede olduğunu söyledi. Para Washington'daydı.

Gary Soneji/Murphy ona inandı; ama diğer yandan kimin doğru söylediği kesindi ki? Ne de olsa karşısındaki bir polisti.

Gary evden çıkarken durakladı. En iyi Arnold Schwarzenegger/Terminator sesiyle, "Döneceğim!" dedi.

Aslında o gün pek keyifliydi. Çocuk kaçırma olayını kendisi çözümlüyordu. Polislik oynuyordu ve bunu başarıyordu da. Planı çalışacaktı. Hep emin olduğu gibi.

BÖLÜM 84

ÇOK HUZURSUZ bir uyku içindeydim. Hemen hemen her saat başı kalkıyordum. Uyandıracak Jannie ve Damon yoktu. Sadece yanımda mışıl mışıl uyuyan katil vardı.

Ve sadece oraya gerçekleştirmek için geldiğim plan.

Güneş doğunca otelin mutfağı bize lüks bir yemek sepeti hazırladı. İyi şaraplar, Fransız içme suyu şişeleri ve lezzetli şeylerle dolu sepetin yanında dalma takımları, havlular, bir plaj şemsiyesi de vardı. Biz saat sekizde iskeleye geldiğimizde hepsi motora yüklenmişti. Motor bizi adamıza yarım saatte götürdü. Yine cennetimizdeydik.

Orada bütün gün yalnız kalacaktık. Oteldeki diğer çiftlerin de gidecekleri özel adaları vardı. Bizim kumsal seksen yüz metre ilersine kadar uzanan mercan kayalığı ile çevriliydi.

Su yemyeşildi. Aşağıya baktığımda dipteki kumları tek tek sayabilirdim. Bir buçuk metre boyunda iki köpek balığı motorumuzu hemen hemen kıyıya kadar izlemiş, sonra ilgi-

lerini kaybetmişlerdi.

Motorcu, "Sizi almaya kaçta geleyim?" diye sordu.

"İki üç sularında," dedim. Jezzie'ye baktım. "Bay Richards bizi almak için kaçta gelsin?"

Jezzie havlularımızı yere sermekle meşguldü. "Saat üç iyidir."

"Pekala, size iyi eğlenceler." Adam gülümsedi. "Burada yalnızsınız. Bana gerek kalmadığını görüyorum."

Bay Richards bizi selamladı, motoruna atladı. Az sonra gözden kaybolmuştu.

Özel adamızda yalnızdık. Kaygılanma, mutlu ol.

Bir plaj havlusu üzerinde bir çocuk kaçıran ve öldüren biriyle yanyana yatmakta garip ve gerçek olmayan bir şey vardı. Duygularımı, planlarımı, yapmam gereken şeyleri tekrar tekrar düşündüm.

Kafamın karışıklığını ve öfkemi önlemeye çalışıyordum. Şimdi bu kadar yabancı olan bu kadını sevmiştim. Gözlerimi kapatıp kendimi güneşe bıraktım. Bu gerginliği üzerimden atmalıydım, yoksa bu işi başaramayacaktım.

O küçük kızı nasıl öldürebildin, Jezzie? Bunu nasıl yapabildin? Herkese o kadar yalanı nasıl söyleyebildin?

Gary Soneji anısızın belirdi önümüzde!

Elinde Washington getto cinayetlerinde kullandığına benzeyen otuz santimlik bir avcı bıçağı vardı. Gölgesi üzerime düşmüştü.

Adaya gelmesi olanaksızdı.

"Alex. Alex. Rüya görüyorsun," dedi Jezzie. Elini omzuma koydu. Parmaklarının ucuyla yanağıma dokundu.

Uzun ve uykusuz gece... sıcak güneş ve denizden gelen serin esinti... kumsalda uyuya kalmışım.

Jezzie'ye baktım. Üzerime düşen onun gölgesiydi, Soneji'nin değil. Kalbim yerinden kopacakmış gibi atıyordu. Rüyalar sinir sisteminde gerçek dünya kadar etkiliydiler.

"Ne kadar dalmışım?" diye sordum.

"Sadece bir iki dakika. Alex, gel seni kucaklayayım."

Jezzie havluyla bana yaklaştı. Memeleri göğsüme sürtündü. Ben uyurken mayosunun üstünü çıkarmıştı. Pürüzsüz cildi güneş yağıyla parıldıyordu. Üst dudağı terlemişti. Güzel görünmemek elinde değildi.

"Biraz yürüyelim," dedim. "Seninle konuşacağım bir iki şey var."

"Ne?" diye sordu. Onu bir anlık bile atlatmamdan düşkırıklığına uğramış gibiydi. Kumların üstünde sevişmek istemişti. Ben istememiştim.

"Gel yürüyelim biraz," dedim.

Elinden tutup kaldırdım. Mayosunun üstünü giymedi.

Ayaklarımız suyun içinde yürümeye başladık. Her şey o kadar garip ve gerçek dışıydı ki. Yaşamımın en kötü anıydı.

"Çok ciddisin, Alex. Hani eğlenecektik, unuttun mu? Ne zaman eğleneceğiz, ha?"

"Senin yaptıklarını biliyorum, Jezzie. Biraz uzun sürdü ama sonunda anladım. Maggie Rose'u Soneji'den aldığını biliyorum. Onu öldürdüğünü de biliyorum."

BÖLÜM 85

"HEPSİ HAKKINDA konuşmak istiyorum. Üstümde de mikrofon yok, Jezzie."

Buna hafifçe gülümsedi. Kusursuz oyuncu. "Görebiliyorum," dedi.

Kalbim kopacakmış gibi atıyordu. "Bana olanları anlat, Jezzie. Nedenini söyle. İki yılımı öğrenmek için harcadığım şeyi sen başından beri biliyordun. Bana hikayenin senin yanını anlattı."

Jezzie'nin o kusursuz gülümsemesi olan maskesi sonunda yüzünden silinmişti. Teslim olmuş gibiydi. "Peki, Alex. Sana bilmek istediklerinin bazılarını anlatacağım."

Yürümeye devam ederken Jezzie sonunda bana gerçeği anlattı.

"Nasıl mı oldu? Başlangıçta sadece görevimizi yapıyorduk. Yemin ederim. Bakanın ailesine bakıcılık yapıyorduk. Jerrold Goldberg tehdit almaya alışkın değildi. Kolombiyalılar kendisini tehdit ediyorlardı. O da aşırı tepki gösterdi.

Gizli Servis'ten ailesinin tümü için korunma istedi. Her şey böyle başladı. Hiçbirimizin gerekli görmediği bir gözetleme görevi."

"Böylece iki hafif siklet koruyucu verdin."

"Hafif siklet değil, iki arkadaş. İşin anlamsız olduğundan emindik. Mike Devine Gary Soneji adındaki matematik öğretmeninin Goldberg'in evi önünden birkaç kere geçtiğini gördü. Önce onun oğlana aşık olduğunu sandık. Devine ile Chakely adamın oğlancı olduğunu sanmışlardı. Ama onu araştırmak zorundaydık. Devine ile Chakely'nin yazdıkları özgün raporlarda bundan söz edilmişti."

"Biri Gary Soneji'yi mi izlemişti?"

"Bir iki kere. O sırada pek kaygılı değildik, ama görevimizi de yapıyorduk. Charlie Chakely bir gece onu Güneydoğu mahallesine kadar izledi. Soneji ile orada işlenen cinayetler arasında bir ilişki kurmadık. Hele cinayetler gazetelerde pek yer almayınca."

"Gary Soneji'den ne zaman kuşkulandınız?"

"İki çocuğu kaçırana kadar böyle bir şey yapacağından kuşkulanmamıştık. Ondan iki gün önce Charlie Chakely onu Maryland'daki çiftliğe kadar izlemişti. Charley de kaçırılmadan kuşkulanmamıştı. Buna neden de yoktu.

Ama çiftliğin nerede olduğunu biliyordu. Çocukların kaçırıldığı anlaşılınca Mike Devine beni okuldan aradı. Soneji'nin ardına düşmek istiyorlardı. Ben o zaman kurtarmalık parasını alabileceğimizi düşündüm. Belki de bu daha önce aklıma gelmişti. Bilemiyorum. Bu o kadar kolaydı ki, Alex. Üç dört günde tamamdı. Kimsenin kılına zarar gelmeyecekti. Biz de milyonlara kavuşacaktık."

Jezzie'nin çocukların kaçırılmasından bu kadar sıradan bir şey gibi söz etmesi ürkütücüydü. Her ne kadar fazla önemli göstermemeye çalışıyorsa da, fikir kendisinden çıkmıştı. Devine'nin veya Chakely'nin değil, Jezzie'nin fikriydi. Beyin oydu.

"Ya çocuklar?" diye sordum. "Ya Maggie Rose ve Michael?"

"Onlar zaten kaçırılmışlardı. Olan bir şeyi önleyemezdik. Maryland'daki çiftliği gözetliyorduk. Çocuklara bir şey olmayacağından emindik. Adam bir matematik öğretmeniydi. Onlara bir zarar vereceğini sanmıyorduk. Onun bir amatör olduğunu düşünüyorduk. Kontrol bizim elimizdeydi."

"Onları bir kutu içinde gömmüştü, Jezzie. Ve Michael Goldberg öldü."

Jezzie denize bakarak ağır ağır başını salladı. "Evet, küçük çocuk öldü. Bu her şeyi değiştirdi, Alex. Buna engel olup olamayacağımızı bilemiyorduk. Hemen harekete geçip Maggie Rose'u aldık. Kendi kurtarmalık koşullarımızı bildirdik. Tüm olan değişmişti artık."

Parıltılı suyun kıyısında yürümeye devam ediyorduk. Bizi bir gören olsaydı ilişkileri hakkında ciddi bir konuşma yapan iki sevgili sanırdı.

Jezzie sonunda yüzüme baktı. "Sana ikimizden söz etmek istiyorum, Alex. Benim tarafımdan. Durum senin sandığın gibi değil."

Ona söyleyecek sözüm yoktu. Yine ayın karanlık yüzünde duruyordum ve patlayacak gibiydim sanki. Jezzie'nin konuşmasına izin verdim. Artık önemi yoktu.

"Florida'da ilişkimiz başladığında öğrenebileceğin her şeyi bilmek istiyordum. Sen iyi bir polistin. Kendi başına da çalışıyordun."

"Onun için kurtarmalığı benim getirmemi istedin. FBI'ya güvenemezdin. Profesyonelliği hiç elden bırakmıyorsun, Jezzie."

"Küçük kızı tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını biliyordum. Parayı teslim edecektin. Karışıklık Miami'den döndüğümüzden sonra başladı. Bunun doğru olduğuna yemin ederim."

Onu dinlerken içim boşalmış gibiydi. Terden sırılsıklamdım ve güneşten terliyor değildim.

Jezzie adaya silah getirmiş miydi? Hep profesyonel gibi davranır, diye düşündüm.

"Sana aşık oldum, Alex. Sen benim aramaktan artık vazgeçtiğim her şeydin. Sevecen. Düşünceli. Anlayışlı. Damon ve Janelle beni çok etkilemişlerdi. Senin yanımdayken kendimi bütünleşmiş hissediyordum."

Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Maria öldükten sonra bir yıl hep böyle yaşamıştım. "Ben de sana aşık oldum, Jezzie. Olmamaya çalıştım, ama oldum. Kimsenin bana senin gibi yalan söyleyebileceğini hayal edemezdim. Yalan ve aldatma. O yalanlara hâlâ inanamıyorum. Ya Mike Davine?"

Jezzie omuzlarını silkti. Tek yanıtı buydu.

"Kusursuz cinayeti sen işledin," dedim. "Gary Soneji'nin her zaman işlemek istediği kusursuz cinayeti sen yarattın."

Jezzie gözlerimin içine baktı ama bakışları beni delip geçer gibiydi. Bilmecenin bir tek parçası kalmıştı artık -öğrenmek istediğim son şey.

"Küçük kıza ne oldu? Sen, ya da Devine ve Chakely kıza ne yaptınız?"

Jezzie başını salladı. "Hayır, Alex. Sana bunu söyleyemem. Söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Gerçekleri açıklamaya başladığında kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir daha da çekmemişti.

"Küçücük bir kızı nasıl öldürebildin? Bunu nasıl yaptın, Jezzie? Maggie Rose Dunne'ı nasıl öldürebildin?"

Jezzie birden bana sırtını döndü. Bu kadarı onun için bile fazlaydı. Şemsiyeye ve havlulara doğru yürümeye başladı. Arkasından yürüyüp dirseğini tuttum.

"Çek elini üstümden!" diye bağırdı. Yüzü kasılmıştı.

"Seninle bilgi değiş tokuşu yapabiliriz belki de, Jezzie!" diye bağırdım ben de.

Arkasına döndü. "Bu soruşturmayı yeniden açtırmazlar sana. Kendini aldatma, Alex. Benim hakkımda elinde bir tek kanıt bile yok. Seninle bilgi değiş tokuşu yapmam."

"Yapacaksın, Jezzie. Evet, yapacaksın." Sesim fısıltıya dönüşmüştü.

Kumsaldan içerlere doğru gittikçe sıklaşan palmiye ağaçlarıyla çalılıkları gösterdim.

Sampson saklandığı yerden kalkıp gümüş değneğe benzeyen bir şeyi salladı. Elindeki bir uzak mesafe mikrofonuydu.

İki FBI ajanı da kalkıp el salladılar. Üçü de sabah yediden beri orada saklanıyorlardı. Ajanların kolları ve yüzleri ıstakoz gibi kızarmıştı.

"Oradaki arkadaşım Sampson'dur. Yürümeye başladığımızdan beri söylediğin her şeyi kaydetti."

Jezzie gözlerini kapattı. Benim bu kadar ileri gideceğimi tahmin etmemişti. Bunu başaracak gücüm olduğunu sanmıyordu.

"Şimdi bize Maggie Rose'u nasıl öldürdüğünü anlatacaksın," dedim.

Gözleri açıldı. "Anlamıyorsun," dedi. "Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

"Anlamadığım nedir, Jezzie? Neyi anlamadığımı söyle."

"İnsanlarda hep iyi bir şey ararsın. Ama bu aradığın yoktur işte. Bu iş sonunda yüzünde patlayacak. Sonunda aptala döneceksin. Herkes yine senin aleyhine dönecek."

"Belki de haklısın," dedim. "Ama hiç olmazsa bu an benim olacak."

Jezzie bana vurmak için fırladı ama kolumla yumruğunu önledim. Yere savruldu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Oturduğu yerden, "Bu da bir başlangıç, Alex," dedi. "Orospu çocuğunun biri oluyorsun. Kutlarım seni."

FBI ajanları ve Sampson Jezzie Flanagan'ı resmen tutukladılar. Ben küçük bir motorla otele döndüm. Bir saat sonra toplanıp Washington'a doğru yola çıkmıştım bile.

BÖLÜM 86

WASHINGTON'A döndükten iki gün sonra Sampson ile yine yola düşmüştük. Bu kere Bolivya'da Uyuni'ye gidiyorduk. Maggie Rose Dunne'ı bulma umudu belirmişti.

Jezzie konuşmuştu. Ama FBI ile değil, benimle.

Uyuni Oruro'nun yüz doksan mil güneyinde, And Dağlarındadır. Oraya ancak Rio Mulato'ya kadar küçük uçakla, oradan da Uyuni'ye cip veya kamyonetle gidilir.

Güç yolculuğun son ayağında sekizimiz bir Ford Explorer'e binmiştik. Yanımda Sampson, Maliye'den iki özel ajan, Bolivya'daki ABD büyükelçisi, sürücümüz, Thomas ve Katherine Rose Dunne vardı.

Son otuz altı saat içinde Charles Chakely ile Jezzie bilgi değiştokuşuna razı olmuşlardı. Mike Devine'ın parçalanmış cesedi Washington'daki dairesinde bulunmuştu. Ceset bulunduktan sonra Gary Soneji/Murphy için insan avı yoğunlaştırılmıştı. Ama şimdiye kadar hiçbir sonuç alınamamıştı. Gary herhalde televizyonda bizim Bolivya'ya gidişimizi izliyordu.

Chakely ile Jezzie çocukların kaçırılması konusunda aynı şeyi söylemişlerdi. On milyon doları alma fırsatını görmüşler ve bundan yararlanmışlardı. Kızı geri veremezlerdi. Çocuğu kaçıranın Soneji/Murphy olduğuna inanmamıza ihtiyaçları vardı. Kızın bulunması işlerine gelmezdi. Ama kızı öldürmemişlerdi. Ya da Washington'da öyle söylemişlerdi.

Son bir iki mil arabanın içinde kimse konuşmuyordu.

Uyuni'ye yaklaşırken ben de Dunne'ları seyrediyordum. Birbirlerinden biraz uzakta, konuşmadan oturuyorlardı. Katherine'in bana anlattığı gibi, kızı kaybetmek evliliklerini yıkılma durumuna getirmişti. İlk başta onlardan ne kadar hoşlandığımı hatırlıyordum. Katherine Rose'dan hâlâ hoşlanıyordum. Yol boyunca biraz konuşmuştuk. Bana gerçek bir duygusallıkla teşekkür etmişti ve bunu asla unutamazdım.

Bu uzun ve korkunç yolun sonunda küçük kızlarının güvenlik içinde olduğunu umuyordum. Hiç görmediğim ama yakında göreceğim Maggie Rose'u düşündüm. Onun için okunan duaları, o pencerelerde yanan mumları düşündüm.

Köyden geçerken Sampson beni dürtükledi. "Şuraya bak, Alex. Bütün çektiklerimizin buna değer olduğunu söylemeyeceğim. Ama epey yaklaştı diyebilirim."

Araba Uyuni köyünün çok dik bir yamacından yukarı çıkıyordu. Kayalar arasında açılmış yolun iki yanında teneke ve ahşap kulübeler vardı. Teneke damların bir ikisinden duman yükseliyordu. Daracık yol doğruca And doruklarına kadar yükseliyor gibiydi.

Maggie Rose bizi yolun yarısında bekliyordu.

On bir yaşındaki kız birbirine benzeyen kulübelerden birinin önündeydi. Çevresinde Patino ailesinin insanları vardı. Yaklaşık iki yıldır onların yanındaydı.

Maggie Rose'un üstünde bol bir gömlek, pamuklu şort ve ayaklarında diğer çocuklar gibi ip ayakkabılar vardı. Sarı saçları hemen dikkati çekmekteydi; güneşten yanmıştı ve

sağlıklı görünüyordu. Güzel annesine çok benziyordu.

Patino ailesi kızın kim olduğunu bilmiyordu. Uyuni'de Maggie Rose'u hiç duymamışlardı. Bunu Bolivya yetkililerinden ve polisinden öğrenmiştik.

Patino ailesine kızı köyde tutmak için para ödenmişti. Mike Devine kıza kaçacağı hiçbir yer olmadığını söylemişti. Eğer kaçmaya çalışırsa yakalanacak ve çok uzun zaman toprak altında tutulacaktı.

Kızdan gözlerimi ayıramıyordum. O kadar insan için o kadar çok anlam kazanmış olan bu kız. Sayısız fotoğraf ve posterlerini düşündükçe onun karşımda durduğuna inanamıyordum.

Maggie Rose ABD elçilik arabasına bakarken ne gülümsüyor ne de bir tepki gösteriyordu.

Birinin kendisini almaya geldiğinden, sonunda kurtarılacak olduğundan mutlu değilmiş gibiydi.

Çok şaşkın, incinmiş ve ürkmüş görünüyordu. Bir adım ilerliyor, sonra adımını geri atıp 'ailesine' bakıyordu.

Maggie Rose'un olanları anlayıp anlamadığını merak ettim. Büyük bir travma geçirmişti. Belki de hiçbir şey hissetmiyordu. Ona yardım için orada bulunduğuma sevindim.

Jezzie'yi düşündüm sonra. Kafamın içindeki fırtına dinmiyordu. Bu küçük kıza bunu nasıl yapabilmişti? Birkaç milyon dolar için? Bilinen evrendeki bütün para için?

Arabadan ilk inen Katherine Rose oldu. Maggie Rose o anda kollarını açtı. "Anne!" diye bağırdı. Koşup annesinin kucağına atıldı sonra.

Bir süre gözyaşlarım nedeniyle ne olup bittiğini göremedim. Sampson'a bakınca onun da kara gözlüğünün ardından süzülen bir damla yaş gördüm.

Maggie Rose sonunda evine dönüyordu. Bu anı görmek her şeye değerdi.

"Son," dedi Sampson.

Altıncı Bölüm

Cross'un Evi

BÖLÜM 87

CROSS'UN EVİ sokağın tam karşısındaydı. Bütün o alçakgönüllü görkemiyle.

Kötü Çocuk o parlak turuncuya kaçan ev ışıklarıyla büyülenmiş gibiydi. Pencereden pencereye bakıyordu. Birkaç keresinde siyah bir kadının ağır adımlarla alt kat pencerelerinin birinin önünden geçtiğini görmüştü. Alex Cross'un babaanesiydi herhalde.

Adını biliyordu. Nana Anne. Alex'in ona bu adı çocukluğunda taktığını biliyordu. Son birkaç haftada Cross ailesi hakkında öğrenilecek her şeyi öğrenmişti. Onlara bir plan kurmuştu.

Çocuk kimi zaman böyle korkuyor olmaktan hoşlanırdı. Kendisi için, evdeki insanlar için korkmaktan. Bu duygudan kontrol edebildiği süreyle hoşlanır, istediği anda başlatıp sona erdirebilirdi.

Sonunda saklandığı yerden çıkıp eve biraz daha yaklaşmaya karar verdi. Korku olmaya.

Korku içindeyken duyuları çok daha keskindi. Dikkatini çok daha uzun süreler bir noktada toplayabiliyordu. 5'inci Sokağı geçerken bilincinde ev ve içindeki insanlardan başka bir şey yoktu.

Çocuk evin önündeki çalıların arasında kayboldu. Kalbi daha sert atıyordu şimdi. Solukları sıklaşmıştı.

Çok dikkatliydi. Hiç acelesi yoktu. Sokağı on dakikadan fazla gözetledi. Kendisini gören olmamıştı. Bu kere kendisini gözetleyen yoktu.

"Son bir şey, ondan sonra daha iyi ve daha büyüklere gidiş."

Kelimeleri düşündü, hatta hafifçe mırıldandı. Kimi zaman hangisi olduğunu bile anlayamazdı. Şimdi pek çok şey bir araya geliyor, bir oluyordu: düşünceleri, sözcükleri, eylemleri.

Bu geceden önce her ayrıntı yüzlerce kez düşünülmüştü. Hepsi derin uykuya daldıklarında, herhalde sabahın ikisiyle üçü arasında, Damon ve Janelle'i kaçıracaktı.

Onları ikinci kattaki yatak odalarında bayıltacaktı. Doktor detektif Alex Cross uyurken.

Bunu yapması gerekiyordu. Ünlü Dr. Cross'un çok acı çekmesi gerekiyordu artık. Cross yeni kurulacak araştırma ekibinde olacaktı. Tek çözüm buydu. Zafer kendisinindi.

Önce yaşlı kadını öldürecekti. Cross'un babaannesini. Sonra çocukların odasına gidecekti.

Olay asla çözümlenmeyecekti. Cross'un çocukları asla bulunmayacaktı. Kurtarmalık istenmeyecekti. Ondan sonra da başka şeylere yönelecekti.

Detektif Cross'u unutacaktı. Ama Alex Cross onu asla unutamayacaktı. Kayıp çocuklarını da.

Gary Soneji/Murphy eve doğru döndü.

BÖLÜM 88

"ALEX, EVİN içinde biri var," diye Nana kulağıma fısıldadı.

Daha sözünü bitirmeden yataktan fırlamıştım bile. Washington sokaklarında geçirdiğim yıllar bana çabuk olmayı öğretmişti.

Çok hafif bir çatırtı duydum. Evet, evde birinin olduğu kesindi. Ses bizim antika ısıtma sistemimizden gelmiş değildi.

"Nana, sen burada kal. Ben seslenmeden sakın çıkma."

"Polisi çağırayım, Alex."

"Hayır. Sen burada kal. Polis benim."

"Çocuklar, Alex."

"Ben onları alırım. Sen burada kal. Çocukları getireceğim. Lütfen bu kere beni dinle. Lütfen."

Karanlık yukarı koridorda kimse yoktu. En az görebildiğim kadarıyla. Çocukların odasına giderken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Durup eve kulak verdim. Çok sessizdi şimdi. Evde biri var, diye düşündüm. Ama düşünceyi hemen kafamdan kovdum.

Dikkatimi onun üzerinde toplamalıydım. Kim olduğunu biliyordum. Sampson'la Maggie Rose'u alıp döndükten sonra haftalarca nöbet tutmuştum evde. Sonunda dikkatimi biraz gevşetmiştim. Ve o da gelmişti.

Çocukların odasına koşup, gıcırdayan kapıyı açtım. Damon ve Janelle yataklarında uyuyorlardı. Onları hemen uyandıracak, sonra Nana'nın yanına götürecektim. Çocuklar yüzünden tabancam yukarı katta değildi, aşağıda çalışma odasındaydı.

Yatağın yanındaki lambanın düğmesini çevirdim. Yanmadı.

Sanders ve Turner cinayetlerini hatırladım. Soneji karanlığı severdi. Karanlık onun kartviziti, imzasıydı. Hep elektriği keserdi.

Birden korkunç bir hızla bir şey çarptı.

Kamyon gibi bir şey çarpmıştı. Bu Soneji'ydi. Üzerime sıçramıştı. Neredeyse bir darbede işimi bitirecekti.

Vahşi bir gücü vardı. Tüm yaşamı boyunca kasları gerilip kasılıyordu. Babasının evinde bodruma kapatıldığı günlerden beri egzersiz yapıyordu. Otuz yıla yakındır gerilmiş bir yay gibiydi. Hak ettiğine inandığı üne kavuşmak için.

Ben Önemli Biri Olmak İstiyorum!

Bir daha saldırdı. Büyük bir gürültüyle devrildik. Midemden hava boşaldı.

Başım çocukların dolabının sivri kenarına çarpmıştı. Görüşüm kararmıştı. Kulaklarım çınlıyordu. Her yerde parlak yıldızlar görüyordum.

"Dr. Cross! Sen misin? Bunun kimin gösterisi olduğunu unuttun mu?"

Adımı söylediğinde yüzünü güçlükle görebildim. Kulak-

ları sağır eden çığlığıyla, sesinin gücüyle beni yaralamaya çalışıyordu.

"Bana dokunamazsın!" diye bağırdı. "Bana dokunamazsın, Doktor! Anlamadın mı bunu? Ben yıldızım. Sen değilsin."

Elleri kolları kan içindeydi. Bunu şimdi görebiliyordum. Ama kimi yaralamıştı? Evimizde ne yapmıştı?

Çocukların odasının karanlığında şekiller görüyordum. Elinde bana doğru çevrilmiş bir bıçak vardı.

"Burada yıldız benim! Ben Soneji'yim! Murphy'yim! Kim olmak istesem oyum!"

Ellerindekinin kimin kanı olduğunu anladım. Benim kanım. İlk saldırdığında beni bıçaklamıştı.

Bıçağı ikinci kere vurmak için kaldırırken bir hayvan gibi hırladı. Çocuklar uyanmışlardı artık. Damon, "Baba!" diye bağırdı. Jannie ağlamaya başladı.

"Buradan çıkın, çocuklar!" diye bağırdım. Ama ikisi de yataklarından çıkamayacak kadar dehşet içindeydiler.

Bıçağı bir daha indirirken yana kaydım. Bıçak omzuma girdi.

Bu kere acıyı duydum . Soneji'nin bıçağı omzuma saplanmıştı. Çocuklar ağlıyorlardı. Onu şimdi öldürmek istiyordum. Beynim çatlayacak gibiydi. Evimdeki bu canavara karşı içimde öfkeden başka bir şey yoktu.

Soneji/Murphy bıçağını bir daha kaldırdı. Bıçak öylesine keskindi ki, ilk darbeyi hissetmemiştim bile.

Bir çığlık daha duydum. Korkunç bir çığlık. Soneji saniyenin binde biri kadar bir an donup kaldı.

Sonra bir daha hırlayarak döndü.

Kapıdan içeri biri girdi. Nana Anne onun dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

Olanca öfkesiyle, "Burası bizim evimiz!" diye bağırdı. "Defol evimizden!"

Gözüme bir parıltı ilişti. Uzanıp masanın üzerinden makası aldım. Nana'nın makası.

Soneji/Murphy bıçağı bir daha savurdu. Ben makası salladım ve etinin parçalandığını hissettim. Makas yanaklarını ikiye ayırmıştı.

"Beni hatırlarsın," dedim. "Şimdi hanginizin kanı akıyor? Soneji'nin mi, Murphy'nin mi?"

Anlamadığım bir çığlık daha atarak üzerime saldırdı.

Makas boynuna girdi. Geri fırlarken makası elimden kaptı.

"Gel ulan!" diye bağırdım.

Ama birden döndü ve sendeleyerek çıktı çocukların odasından. Nana'ya hiç saldırmamıştı. Belki de saldıramayacak kadar ağır yara almıştı.

İki elini yüzüne bastırarak koşuyor, odadan odaya geçerken çığlıklar atıyordu. Yine hayallerinin birinin içinde kaybolmuş muydu acaba?

Ben bir dizimin üzerine çökmüş, kalkmak istemiyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Ama güçlükle doğruldum. Her taraf kan içindeydi, fanilam, külotum, çıplak bacaklarım. İkimizin kanı.

Üstüme alelacele bir şeyler alıp ardından koştum. Bu kere kaçamazdı artık. Buna izin veremezdim.

BÖLÜM 89

HEMEN ÇALIŞMA odasına koşup tabancamı aldım. Onun kaçması gerektiği takdirde bir planı olduğundan emindim. Her adımı en az yüz kere düşünmüş olmalıydı. Soneji gerçek dünyada değil, hayalleri içinde yaşardı.

Onun evden çıkabileceğini düşündüm. Kaçmak. Bir daha savaşabilmek için. Onun gibi düşünmeye mi başlıyordum yoksa? Galiba. Ürkütücü bir şeydi bu.

Sokak kapısı ardına kadar açıktı. İzindeydim o halde. Halı kan içindeydi. Bana bir iz mi bırakmıştı?

Bizim evde bir aksilik olduğu takdirde Gary Soneji/-Murphy nereye giderdi? Her zaman bir yedek planı olurdu. En güvenilir yer neresiydi? Hiç beklenmedik adım? Yanımdan ve omzumdan kan akarken düşünmek giderek güçleşiyordu.

Erken sabahın karanlığına ve dondurucu soğuğuna çıktım. Sokağımız sessizdi. Saat dörttü. Onun gidebileceği bir yer vardı bence.

Onu izlese miydim acaba? Beni bekliyor muydu? Soneji/Murphy hâlâ benden iki adım önde miydi? Şimdiye kadar hep öyle olmuştu. Bir kere olsun onun önüne geçmek zorundaydım.

Metro bizden bir blok ötede yerin altına girerdi. Tünel hâlâ inşa halindeydi, ama mahalleden çocuklar dört mil ötedeki Capitol Hill'e oradan, yeraltından giderlerdi.

Sendeleyerek metro girişine koştum. Istırap çekiyordum ama umurumda bile değildi. Benim evime gelmişti. Çocuklarımı öldürmek istemişti.

Tünele indim. Gömleğimin üzerine geçirdiğim omuz askımdaki tabancamı çıkardım.

Beni gözetliyor olabilirdi. Buraya geleceğimi düşünmüş müydü? Yürümeye başladım. Bu bir tuzak olabilirdi. Saklanacak çok yer vardı.

Sonuna kadar gittim. Kan izi yoktu. Soneji/Murphy yeraltına inmiş değildi. Başka yoldan kaçmıştı. Yine kurtulmuştu elimden.

Taş merdivenlerden yukarı çıktım. Metro gazetesinden ve bütün gece açık lokantadan insanlar çıkıyordu. Çok feci bir durumda olmalıydım. Her tarafım kan içindeydi. Ama kimse durmadı. Bir tek kişi bile. Ülkenin başkentinde böyle şeyleri çok görmüşlerdi.

Sonunda Washington Post gazetelerini dağıtan bir kamyon sürücüsünün önüne çıktım. Polis olduğumu söyledim. Kan kaybından başım dönmeye başlamıştı.

"Ben bir şey yapmadım," dedi.

"Ulan, bana sen ateş etmedin mi?"

"Hayır, efendim. Deli misin sen? Gerçekten polis misin?"

Gazete dağıtan kamyonuyla beni evime götürdü adam. Altı blok boyunca hep kenti dava edeceğini söyledi durdu.

Evimin önünde devriye arabaları ve cankurtaranlar du-

ruyordu. Bu benim sürekli gördüğüm karabasandı işte -bu sahne. Daha önce polis ve cankurtaranlar evime gelmiş değillerdi.

Sampson oradaydı. Bana sanki deliymişim gibi baktı. Arkasında kırmızı mavi ışıklar yanıp dönüyordu. "Ne oldu? Pek iyi görünmüyorsun. İyi misin?"

"Bir av bıçağıyla iki kere yaralandım. Ama Garfield'de vurulduğumuz zamanki kadar kötü değil."

"Öyleyse olduğundan kötü görünüyor. Şimdi yere uzanmanı istiyorum. Yere yat, Alex."

Başımı sallayıp yanından ayrıldım. Bu işi bitirmek zorundaydım.

Cankurtaran görevlileri de beni yere yatırmaya çalışıyorlardı. Ya da sedyeleriyle götürmeye.

Bir fikrim vardı. Sokak kapısı ardına kadar açık bırakılmıştı. Evin kapısını açık bırakmıştı. Neden?

Sedyecilere, "Hemen geliyorum," dedim. "O sedyeyi sakın götürmeyin."

İnsanlar bana bağırıyordu ama ben yine de eve girdim.

Sessizce oturma odasından geçip mutfağa girdim. Oradan mutfağa geçip bodrum kapısını açıp aşağı indim.

Bodrumda bir şeye rastlamadım. Hiçbir hareket yoktu. Normal dışı bir şey de. Bodrum benim en son iyi fikrimdi.

Nana'nın kirli çamaşırları doldurduğu kutuya doğru yürüdüm. Burası bodrumun merdivenden en uzak köşesiydi. Karanlık bodrumda değildi Soneji/Murphy.

Sampson koşa koşa aşağı indi. "Burada değil! Biri onu Dupont Meydanı'nda görmüş."

"Bir büyük oyun daha yapmak istiyor," diye mırıldandım. "Orospu çocuğu." Lindbergh'in oğlu.

Sampson kendisiyle gelmeme engel olmadı. Zaten gözlerimden bunu yapamayacağını okumuştu. Onun arabasına koştuk. Ben iyi olduğumu anlamıştım. Kötü olsaydım oldu-

ğum yere yığılır kalırdım.

Dupont Meydanı'na gitmemiz on dakika sürdü. Ortalık polis arabasıyla doluydu. Şafağın ilk ışıklarında kırmızı ve mavi ışıklar insanı ürkütüyordu.

Bundan sonraki bir saat içinde bir şey olmadı. Meydanda yayalar görünmeye başladı. Trafik sıklaştı.

Erken kalkanlar durup polise ne olduğunu soruyorlardı. Ama bizler "Lütfen yolunuza devam edin, görecek bir şey yok" diyorduk sadece.

Bir cankurtaran doktoru yaralarımı sarmıştı. Aslında kan çoktu ama yaralar derin değildi. Doktor hemen hastaneye gitmemi istedi. Ama hastane bekleyebilirdi. Bir oyun daha. Dupont Meydanı'nda mı? Washington'un merkezinde mi? Gary Soneji/Murphy başkentte oynamayı severdi.

Sampson yanımda sigarasını tellendiriyordu. "Birden düşüp kalacaksın," dedi. "Kocaman bir Afrika filinin aniden kalp krizi geçirmesi gibi."

"Ne kalp krizi?" dedim. "Kocaman Afrika fili iki kere bıçaklandı. Fil de değildi. Afrika antilopuydu. Zarif, güzel ve güçlü."

Sampson'un arabasına doğru yürüdüm.

"Bir fikrin mi var?" diye arkamdan seslendi.

"Evet. Burada durmanın bir anlamı yok. Bu sıkışık trafikte ateş edecek değildir."

"Bundan emin misin, Alex?"

"Elbette."

Saat sekize kadar Washington içinde dolaştık. Durum giderek umutsuzlaşıyordu. Benim de uykum gelmeye başlamıştı.

Büyük Afrika antilopu yere yığılmak üzereydi. Alnımdan terler boşanıyordu. Hâlâ Gary Soneji/Murphy gibi düşünmeye çalışıyordum. Kent merkezinde miydi? Yoksa Washington'dan çıkmış mıydı?

Saat tam 7:58'de telsizde bir çağrı duyduk.

"Kuşkulu kişi Pennsylvania Caddesi'nde Lafayette Parkı yakınlarında görüldü. Elinde otomatik silah var. Beyaz Saray'a yaklaşıyor."

Büyük bir oyun daha. Hiç olmazsa onu az da olsa tanımıştım. Onu bulduklarında Beyaz Saray'a iki blok yaklaşmıştı.

Ben Önemli Bir Kişi Olmak İstiyorum.

Soneji'yi bir ayakkabı tamircisi ile bir iş hanı arasında kıstırmışlardı. Park etmiş bir Cherokee cipinin ardında saklanıyordu.

Bir güçlük daha vardı. Rehine almıştı. Sabah erkenden okula gitmekte olan iki çocuğu. Çocuklar on bir on iki yaşlarındaydılar; Gary'nin üvey annesinin kendisini bodruma kilitlemeye başladığı yaşlarda. Biri oğlandı biri kız.

Beyaz Saray sokağın altında görülüyordu. Başkanın televizyonda bizi izleyip izlemediğini merak ettim. En azından bir CNN kamyoneti olay yerindeydi.

Başımızın üstünde bir iki televizyon helikopteri dolaşıyordu. Beyaz Saray çevresi uçaklara yasak olduğu için fazla yaklaşamıyorlardı. Biri Belediye Başkanı Monroe'nun gelmekte olduğunu söyledi. Gary'nın aklında daha büyük bir av vardı. Başkanla görüşmek istemişti. Aksi takdirde iki çocuğu öldürecekti.

Sampson, "Sence Beyaz Saray'a mı gidiyor?" diye sordu.

Barikat ardındaki polisin SWAT ekibi lideriyle konuştum. Gary Soneji'nin bir çılgınlık yaparak ona ölmeye hazır olduğunu söyledim.

Olay yerine bir arabulucu gelmişti ve yerini seve seve benimle değişmeye hazırdı. Sonunda Soneji/Murphy ile bir anlaşma yapacaktım.

Sampson kolumu tutarak, "Fırsatını bulduğumuz anda ateş edeceğiz, dikkatli ol, Alex," dedi.

"Tamam."

Kolumla yüzümü sildim. Kan ter içindeydim. Başım da dönüyordu. Elimdeki elektrikli megafonu ağzıma götürdüm.

Güç elimdeydi. Ben önemli bir insan olmak istiyorum. Doğru muydu bu? Ben de sonunda o duruma mı gelmiştim?

"Ben Alex Cross," dedim. Kalabalık arasındaki bir iki ukala alkış tuttu. Ama halk çoğunlukla sessizdi.

Sokağın karşısından ateş edildi. Pennsylvania Caddesi'nde arabaların camları parçalandı. Birkaç saniye içinde şaşırtıcı derecede hasar vermişti. Gördüğüm kadarıyla yaralanan olmamıştı. İki çocuk da yara almamıştı.

Birden karşıdan bir ses duyuldu. Gary'nin sesi.

Bana sesleniyordu. Sadece ikimiz. İstediği bu muydu? Başkentin ortasında düello. Canlı televizyon yayını.

"Seni göreyim, Dr. Cross. Alex, ortaya çık. O güzel yüzünü herkese göster."

"Neden?" diye seslendim megafonla.

"Sakın ha!" diye Sampson arkamdan fısıldadı. "Böyle bir şey yaparsan, seni ben vururum."

Karşıdan uzun bir ateş başladı. Washington Beyrut'a benzemeye başlamıştı. Her yandan kamera şakırtıları geliyordu.

Birden arkasında durduğum polis arabasının önüne çıktım.

"Televizyon istasyonları burada, Gary," diye seslendim. "Bunu filme alıyorlar. Benim burada duruşumu filme alıyorlar. Büyük yıldız ben olacağım."

Soneji/Murphy gülmeye başladı. Uzun bir süre de güldü.

"Sonunda beni anladın galiba," diye seslendi. "Benim şu anda kim olduğumu biliyor musun? Ne istediğimi biliyor

musun?"

"Sanmıyorum. Yaralı olduğunu biliyorum. Ölmek üzere olduğunu sandığını biliyorum. Aksi takdirde seni bir kere daha yakalamamıza izin vermezdin."

Soneji/Murphy birden parlak kırmızı cipin ardında doğruldu. Çocukların ikisi de arkasında, kaldırım üstünde yatıyorlardı. İkisi de yaralı görünmüyorlardı.

Gary sahnedeymiş gibi benden yana eğildi. Mahkemede olduğu gibi temiz bir Amerikan delikanlısına benziyordu.

Ben şimdi ona doğru yürüyordum.

"İyi dedin," dedi. "Ama yıldız benim." Birden tabancasını bana doğrulttu.

Arkamdan bir el ateş edildi.

Gary Soneji/Murphy ayakkabı tamircisinin dükkanına doğru fırladı. Kaldırıma düştü, yuvarlandı. İki küçük çocuk bağırmaya başladılar. Sonra doğrulup koştular.

Ben olanca hızımla karşıya koştum. "Ateş etmeyin!" diye bağırdım.

Arkama döndüğümde Sampson'u gördüm. Tabancası hâlâ Gary Murphy'ye doğrultulmuştu. Tabancayı havaya çevirdi. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Gary kaldırıma yığılmış yatıyordu. Başından ve ağzından kan gelmekteydi. Hareket etmiyordu. Otomatik tüfek hâlâ elindeydi.

Uzanıp tüfeği aldım. Arkamdan kamera şakırtıları geliyordu. Omzuna dokundum. "Gary?"

Gövdesini yavaşça çevirdim. Kıpırdamıyordu. Ölmüş gibiydi.

Birden gözleri açıldı. Bana baktı. Dudakları aralandı.

"Bana yardım et, Dr. Cross," diye fısıladı. "Lütfen bana yardım et."

Yanında çömeldim. "Sen kimsin?" diye sordum.

"Gary'yim... Gary Murphy."

Şah mat.

Son Söz

Sınır Adaleti
(1994)

KADER GÜNÜ geldiğinde iki saat bile uyuyamadım. Piyano da çalamadım. Birkaç saat sonra olacaklar hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum. Damon ile Jannie'yi uyandırmadan öpüp sabahın saat ikisinde sokağa çıktım.

Lorton Federal Cezaevi'ne saat üçte vardım. Göstericiler pankartlarıyla birlikte oradaydılar. Bazıları 1960'lardan kalma protesto şarkıları söylüyorlardı. Dua eden pek çok kişi vardı. Kalabalık arasında rahibeler ve rahipler de vardı. Protestocuların çoğu kadındı.

Lorton'da infaz odası üç pencereli küçük bir yerdi. Bir pencerede basın, birinde eyaletin resmi gözlemcileri, öteki mahkumun yakınları ve ailesi içindi.

Her üç pencere de lacivert perdeliydi. Sabahın saat üçbuçuğunda bir yetkili perdeleri açtı. Bir hastane sedyesine bağlı olan mahkum göründü.

Jezzie odanın tavanına bakıyordu ama iki teknisyen sedyeye doğru yürürlerken birden gerginleşir gibi oldu. Birinin elinde paslanmaz çelikten hastane tepsisi içinde bir şırınga vardı. Öldürücü doz usulüne uygun verildiğinde mahkum sadece iğnenin batarken vereceği acıyı duyacaktı.

Jezzie ile Gary Murphy'yi ziyaret için aylardır hastaneye gidip gelmekteydim. Polisten izinliydim ve bu kitabı yazıyor olmama karşın ziyaret için bol zamanım vardı.

Gary kendi karmaşık hayal dünyasındaydı ve gerçeğe dönmesi giderek güçleşiyordu. Böylece yeniden yargılanmaktan kurtulmuştu. Onun oyun oynadığından emindim ama artık beni dinleyen yoktu.

Jezzie benimle konuşmaya karar vermişti. Kendisiyle Charles Chakely'nin ölüm cezasına çarptırılmasına şaşmamıştı. Ne de olsa maliye bakanının ölümüne neden olmaktan suçluydu. O ve Gizli Servis ajanları Maggie Rose Dunne'ı kaçırmışlardı. Michael Goldberg'in ve Vivian Kim'in ölümlerinden onlar sorumluydu. Jezzie ve Devine, Floridalı pilot Joseph Denyeau'yu da öldürmüşlerdi.

Jezzie bana ta baştan beri vicdan azabı çektiğini söylemişti. "Ama beni durduracak kadar değil," demişti. "İçimde bir şey çoktan kırılmış olmalıydı. Bugün de aynı şeyi yapardım. On milyon dolara bu riski göze alırım. Pek çok kişi de bunu göze alır, Alex. Açgözlülük çağındayız. Sana göre bir şey değil bu."

"Bunu nereden anladın?" diye sordum.

"Her nasılsa anladım," dedi. "Sen Kara Şövalyesin."

Her iş sona erdikten sonra fazla üzülmememi söyledi. Göstericilere kızıyordu. "Onların çocukları ölseydi çok daha farklı davranırlardı," dedi.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Jezzie'ye ne kadar inandığımı bilemiyordum ama kendimi yine de çok kötü hissediyordum. Lorton'da olmak istememiştim ama Jezzie gelmemi istemişti.

Jezzie'nin penceresinde benden başka kimse yoktu. Annesi tutuklanmasından hemen sonra ölmüştü. Eski Gizli Servis Ajanı Charles Chakely altı hafta önce ailesinin önünde idam edilmişti.

Jezzie'nin sol koluna yerleştirilen iğneye uzun plastik tüplerle bir serum şişesi bağlanmıştı. Halen zararsız bir potasyum serumu veriliyordu.

Müdürün bir işareti üzerine seruma sodyum thiopental katılacaktı. Bu onu uyutacaktı. Hemen ardından da yoğun bir Pavulon dozu verilecekti. Ondan sonra on dakika içinde ölecekti. Süreci hızlandırmak için eşit dozda potasyum klorür de verildi. Bu ilaç kalbi durdururdu ve insan on saniye içinde ölürdü.

Jezzie pencerede benim yüzümü buldu. Parmaklarını bana doğru sallayarak hafifçe gülümsemeye çalıştı. Kısa kesilmiş ama hâlâ güzel olan saçlarını taramıştı. Maria'yı ve ölmeden önce birbirimizle konuşacak ne kadar az zamanımız olduğunu düşündüm. Oradan gitmek istiyordum, ama kaldım. Jezzie'ye kalacağıma söz vermiştim ve ben verdiğim sözü tutarım.

Jezzie sonunda gözlerini kapattı. Öldürücü ilaçların verilip verilmediğini bilmemin yolu yoktu.

Jezzie derin bir soluk aldı, dili yana kaydı. Modern çağda bir insan böyle idam ediliyordu. Jezzie Flanagan'ın yaşamının sonu böyle geldi.

Cezaevinden çıkıp arabama döndüm. Kendi kendime, ben bir psikolog ve detektifim, diyordum. Buna katlanabilirdim. Her şeye katlanabilirdim.

Ellerimi yağmurluğumun ceplerine sokmuştum. Sağ avcumda Jezzie'nin bir zamanlar bana verdiği gümüş tarak vardı.

Arabama vardığımda sileceğin altına düz beyaz bir zarfın sıkıştırılmış olduğunu gördüm. Zarfı alıp cebime soktum ve ancak Washington'a dönerken açtım. Ne olduğunu tahmin ediyordum ve haklıydım. O Şey bana bir mesaj göndermişti.

Alex,

Kadın iğneyi yemeden önce ağlayıp bağışlanmasını istedi mi? Sen ağladın mı?

Ailene benden selam söyle. Hatırlanmak istiyorum.

L'nin Oğlu.

Hâlâ o korkunç oyunlarını oynuyordu. Oynamaya da devam edecekti. Bunu dinlemeye hazır olan herkese anlatmıştım. Gazeteler için bir teşhis profili de yazmıştım. Gary Soneji/Murphy eylemlerinden sorumluydu. Onun Güneydoğu'da işlediği cinayetler için yargılanması gerektiğine inanıyordum. Kara kurbanlarının aileleri de adalete ve misillemeye kavuşmalıydılar. Ölüm hücresinde olması gereken biri varsa, o da Soneji/Murphy idi.

Elimdeki not bana onun gardiyanlardan birini kandırabildiğini gösteriyordu. Lorton içinde birine erişebilmişti. Bir planı daha vardı. Belki de on on beş yıllık bir plan.

Washington'a doğru giderken hangisinin insanları daha ustaca oynattığını düşündüm. Gary mi, Jezzie mi? İkisinin de psikopat olduğunu biliyordum. Bu ülke yeryüzünde en çok psikopat yetiştiren ülkeydi. Bu çok korkunçtu işte.

O sabah eve döndükten sonra Rhapsody in Blue'yu çaldım. Bonnie Raitt'in müziğini çaldım. Janelle ile Damon en sevdikleri piyanisti oturup dinlediler. Ray Charles'tan sonra geleni yani. Yanıma oturdular. Üçümüz de müziği dinleyerek ve birbirimize sokularak bir an mutlu olduk.

Daha sonra yemek dağıtmak için St. A'ya gittim. Fıstıkçı olmaya.

SON

"BİRİNCİ KALİTE SERÜVEN - EMNİYET KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN VE IŞIKLARI YAKIN!"
-Sidney Sheldon

Yüzyılın cinayetleri.
Yüzyılın insan avı.
Yüzyılın davası.

Gary Soneji, Washington'da özel bir okulun sevilen bir öğretmenidir. Soneji aynı zamanda kendisine Lindbergh'in Oğlu adını veren bir katildir. Washington'un tüm asayiş güçlerini atlatacak insan şeklinde bir canavardır –hatta yakalandıktan sonra bile...–
Alex Cross psikoloji eğitimi görmüş siyah bir dedektiftir. Bir saplantısı vardır –Washington Gizli Servisi'nin beyaz bir kadın müfettişi ile yasak aşkı... ve bir görevi vardır– Dehşet kendi evine çok yaklaşmadan önce Gary Soneji'nin çılgınlığına neden olan şeyi bulmak.

ÖRÜMCEK AĞI **YENİ UFUKLAR AÇAN PSİKOLOJİK BİR ROMANDIR... GECE KİTABI ELİMDEN BIRAKAMADIM... CROSS, DOKSANLI YILLARIN EN BÜYÜK DEDEKTİFİDİR.**
–Ann Rule

ÖRÜMCEK AĞI
ZENGİN BOYUTLU BİR BAŞ KARAKTER... BASİT VE GÜÇLÜ ANLATIM. KİTAP, SERÜVEN SEVERLERİ OLDUĞU KADAR İNSANI İNCELEYENLERİ DE TATMİN EDECEKTİR.
–Washington Post Book World

ISBN 975-10-0992-8
9 789751 009920